

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ:

- 1. Η καθυστερημένη γέννα**
- 2. Στον προθάλαμο τού
οδοντιάτρου**
- 3. Καλησπέρα σας!!!**

1. Η καθυστερημένη γέννα

Γεννήθηκα στο μοναστήρι του Μιλάνο το 1960. Μάρτιος. Μέρα δεν ξέρω. Οι αστρολόγοι επιμένουν πως το προφίλ μου ταιριάζει με 13 Μαρτίου 1960. Ποιος ξέρει; Οι καλόγριες δεν κατέγραφαν τα νόθα παιδιά. Παρντόν. Τα παιδιά εκτός γάμου εννοούσα. Τα εξώγαμα.

Τον δίδυμο αδελφό μου δώσανε αλλού. Κάπου κοντά στην Πομπηία. Εντόπισα έναν στο Facebook που μου μοιάζει καταπληκτικά. Είχε φωτογραφηθεί με την παρέα του στον αρχαιολογικό χώρο. Δεν έχω πάει ποτέ. Δεν έχω πάει ποτέ στην Ιταλία. Γαλλία, ναι. Παντού. Σπούδασα εκεί. Στατιστικολόγος. Μαθηματικός δηλαδή με εξειδίκευση στις Πιθανότητες και στη Στατιστική. Τι πιθανότητες έχεις να αποδείξεις πατρότητα και μητρότητα προ DNA; Καμία.

Ένιωθα πάντα πως ήμασταν δύο στην κοιλιά τής μάνας μας. Κι εκείνη τραγουδάγε σιτσιλιάνικα τραγούδια από τα ελληνόφωνα χωριά. Δυστυχώς δεν τα ηχογράφησε ποτέ. Το βινύλιο τότε ήταν κυρίως για την όπερα. Εκείνη δεν τραγούδησε ποτέ τίποτα άλλο. Η μάνα, η манούλα μου... Νομίζω τώρα πως την ακούω να λέει το Τζιβαέρι. Είναι το μόνο τραγούδι που λέω σωστά.

Μεγάλωσα σαν το αδέσποτο σκυλί στα ξένα σπίτια. Οι άντρες ήταν καλοί μαζί μου. Οι γυναίκες με μισούσαν. Δεν ξέρω γιατί. Ήμουν πάντα πειθήνιο, καλό παιδί. Επιμελής μαθήτρια και στην απαγγελία ποιημάτων πάντα πρώτη. Κι από παράστημα, να, δείτε με!!! Όχι, όχι, δείτε με. Μοιάζω εγώ με ανεπιθύμητη;

Όμως έτσι ένιωθα. Μεγάλωσα σε ένα κλουβί με πιθήκους. Όταν τελείωνε το δείπνο και πριν μου επιτρέψουν να αποσυρθώ, σκέπαζα το κεφάλι μου με μια πετσέτα... Πετσέτα φαγητού. Κι αυτό μέχρι κάποια ηλικία.

Όχι, όχι, δεν με χτυπούσαν. Ο ψυχικός πόνος είναι απείρως οξύτερος. Όταν με διαπερνούσαν με εκείνα τα ψυχρά βλέμματα θα προτιμούσα να με είχαν μαχαιρώσει...

Εσύ, τώρα, σε ποιον μοιάζεις; Δεν είχαμε κανέναν από το σόι μας έτσι. Ίσως κάποιους μακρινούς συγγενείς, χωριάτες από το βουνό.

Ποιο βουνό; Δεν ήξερα. Δεν τολμούσα να ρωτήσω. Σώπαινα και διάβαζα. Μέχρι να αποφοιτήσω από το Πανεπιστήμιο. Σώπαινα και διάβαζα. Παρθένα δεν με λες. Έχασα αυτό το προνόμιο πολύ μικρή. Όχι, όχι, δεν με βίασαν. Τον βίασα εγώ. Ήταν στρατιώτης και άπραγος. Βιαζόμουνα να ξεφορτωθώ αυτή την ανασφάλεια...

Ααα, όλα κι όλα. Είμαι πίστη χριστιανή εγώ!!! Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τις πεποιθήσεις μου. Απλώς, είμαι πρακτικός άνθρωπος. Θα ήθελα να είχα γεννηθεί άντρας. Θα είχα οργώσει τον κόσμο ολόκληρο. Όχι ότι τώρα δεν το

έχω κάνει. Χαμογελώ στην ανάμνηση της πρώτης φοράς που μπήκα στο δικό μου διαμέρισμα, άδειο ακόμη, αλλά τι σημασία έχει; Κοιμήθηκα στο πάτωμα. Γυμνή. Ήταν καλοκαίρι. Με τον πρώτο μισθό από τη δουλειά αγόρασα έπιπλα. Καλόγουστα. Αργά αργά τα ξεπλήρωνα...

Πιάστηκα από το Δημόσιο. Ήταν η μάνα κι ο πατέρας που δεν είχα. Η οικογένειά μου, η μόνη.

Ο θεός πατέρας πέθανε τελευταίος. Θεός συγχωρέστονε. Μου άφησε ένα σπίτι, διαμέρισμα, στην Αγία Παρασκευή (μεγάλη η χάρη της) και μια σύνταξη στρατιωτικού. Κουτσουρεμένη τώρα από την Κρίση...

Εγώ πάντα σε μία κρίση έζησα. Την έχω συνηθίσει. Απορώ γιατί κάνουν τόσον ντόρο οι άνθρωποι με την ύπαρξή μας. Εγώ το έχω φιλοσοφήσει. Ένα φαγάκι, ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας κι αυτό είναι όλο.

Είμαι κοινωνική. Αγαπώ τους ανθρώπους. Παρ' όλα όσα πέρασα. Είμαι καλή σαν την μανούλα μου, τη Μαρία. Γλυκιά, σαν την Παναγία.

Άργησα να γεννηθώ. Η τελευταία από τα δίδυμα. Η καθυστερημένη, έτσι με έλεγαν. Ήμουν δευτερότοκη και δεν το ήξερα. Βαθιά όμως μέσα μου διαισθανόμουν πως κάπου εκεί έξω, στον κόσμο τον πλατύ, είναι ένας κάποιος που μου μοιάζει

Ανάλωσα τη ζωή μου σε αυτόν τον αγώνα, στην αγωνία να τον βρω και να μην τον χάσω ποτέ πια, να μην τον αφήσω να πάει πουθενά αλλού.

Τόσο αποφασιστική είμαι εγώ. Έτσι. Και σε όποιον αρέσει.

Αρέσω, το ξέρω. Το διακρίνω στα βλέμματα. Θολά από πόθο, θολά από συγκίνηση όταν παίζω ενώπιον κοινού. Όμως εγώ είμαι μόνη μου. Αγρίμι. Γυμνή κοιμάμαι στο πάτωμα, χειμώνα καλοκαίρι. Και λογαριασμό δεν έχω να δώσω σε κανέναν. Η απόλυτη ελευθερία. Ελένη με λένε. Όμως εγώ διάλεξα να με φωνάζουνε Νανά. Από τον Ζολά...

Με τη Γαλλία έγινε κάτι περίεργο. Ήτανε σαν να είχα γεννηθεί εκεί. Αλλεπάλληλα déjà vu. Κρίμα που δεν έμεινα εκεί. Αλλά έπρεπε να γηροκομήσω τον πατέρα μου, τον θετό... Γιατί άλλον δεν γνώριζα. Ο φυσικός πατέρας, ο φύσας πατήρ, είχε πεθάνει χρόνια πριν, όταν ήμουν στην εφηβεία, χωρίς να τον συναντήσω.

Κι η μάνα, η κανονική, η Μαρία με το όνομα, τον ακολούθησε χρόνια μετά. Πολλοί μίλησαν για αυτοκτονία. Τον αγαπούσε, παρ' όλο που δεν ήταν ποτέ παντρεμένοι. Ίσως για αυτό.

Ναι, έχω χιούμορ. Αυτό με έσωσε τις δύσκολες ώρες τής ζωής μου. Και πέρασα πολλές... Χειρουργεία, ατυχήματα, πτώσεις.

Όμως αυτά θα τα πούμε μετά το πρώτο τραγούδι που θα ακούσουμε. Τής Μαρίας...

*

Αφθονία (Abundantia) Χρόνου Χάρις...

Μπορείς να κάνεις πολλά
Όταν δεν έχεις χρόνο να αγαπήσεις.
Οι μηχανές θα έρθουν και θα σε προτιμήσουν
Από συμπόνια,
Όχι γιατί θα τους μοιάζεις.
Θα δουν πόσο δυστυχισμένη
Ύπαρξη είσαι: να πεθάνεις
Δίχως
Ούτε
Ένα
Χάδι...
Στο σημείο το δυσθεώρητο
Θα σε φιλήσω
Από επιείκεια,
Για χάρη όλων
Εκείνων που δεν ξεστόμισες.
Πώς γίνεται να φύγεις
Χωρίς πέντε λεπτά
Αλήθειας;
Αήθεια το πασι-
Φανές...
Πασικαυγές
Καθίσταται.

*

Με τις Μανάδες είμαι
Ούτως ή άλλως.
Πατήρ τού Χάους επιλέγω
Να μην γενώ.
Πόλεμος και πόλις από την ίδια
Ρίζα ξεφυτρώνουν.
Μέσα από τη φιλότητα
Την Αρμονίαν γεννώ,
Τάξιν ποιώ
Ανυπερθέτως...
Εν ευθέτω χρόνω
Θα αποκαλύψω τα
Ανομολόγητα.
Πανάκριβη προσπάθεια
Τής α-Ληθείας απόκρυψις.
Το ψέμα σαθρό.
Την Ιστορία πάντοτε
Αναζητώ
Στο μέλλον,
Το παρόν παραλείποντας
Δηλώνοντας παρών/παρούσα/απών
Στων απλών ανθρώπων την
Ευωχία.
Είναι μεγάλη ντροπή
Τη γιορτή να χαλάς
Με δεισιδαιμονίες.
Το παρελθόν αναζητώ
Που θα ξαναγεννηθεί σύντομα.

*

Σαν τα ορφανά που αναζητούν αιωνίως τους γονείς τους, σαν τους πρώην άστεγους που αναζητούν εναγωνίως μία εστία, τους ιδιοκτήτες ακινήτων που διαβάζουν συστηματικά όλες τα ενοικιαστήρια, τους ετοιμοθάνατους που δεν παραλείπουν ποτέ να ερωτούν την ηλικία τού νεκρού (στα *κηδειόσημα*, στα *νεκρόσημα*, ή στις ταφόπλακες)...

Κι εγώ μόνος πλανιέμαι στο φώς, ως τέως φυλακισμένος στο σκοτάδι, ως γερασμένος ταώς, παγόني που έχασε τα φτερά του στην πρώτη καταιγίδα...

Αρμονία παράγεται μέσα από τών αντιθέτων τη σύνθεση, παππού Ηράκλειτε.

Ας αφήσουμε τις μονόχορδες τριχομονάδες να μοιρολογούν μωρολογώντας...

*

Όσοι πείνασαν κερνάνε, οι πρώην φτωχοί είναι συνήθως γενναιόδωροι...

Οι τέως ζητιάνοι ελεούν τους αναξιοπαθούντες.

Όμως, «ουδείς ασφαλέστερος εχθρός τού ευεργετηθέντος». Δεν είναι αλήθεια.

Δεν θα ήθελα να είναι έτσι ο κόσμος

Ο πλατύς...

Τόσο στενάχωρος

Ενίστε...

*

Η μιζέρια είναι κολλητική.

Η τρέλα όχι. Δυστυχώς...

Όλοι οι πονεμένοι άνθρωποι δεν είναι επιτυχημένοι. Μήτε όλοι οι τρελοί διάσημοι.

Σε όλα τα φαινόμενα καλύπτεται όλη η γκάμα από το συν άπειρον έως το μείον άπειρον, που είναι ένα και το αυτό. Μηδέν το άπειρο και ά-πειρον το μηδ-Έν(α).

*

Οι ώριμες τσουκνίδες βαρύ φορτίο φέρουν:
Το σπόρο τους
Ακόμα και τα αγκαθερά πολλαπλασιάζονται.
Ειδικά αυτά.
Αποφεύγουν με τις τοξίνες τους

Την απληστία θηλαστικών
Κυνηγών
Καλοθρεμμένων από τον θάνατο
Άλλων όντων
Που νομίζουμε πως γεννήθηκαν
Για να μας υπηρετούν.
Τι αλαζονεία!!!
"Ο θάνατός σου ή ζωή μου".
Ο κανόνας σε αυτό το τοπικό σύμπαν
Ανεπάρκειας, ατέλειας, στέρησης...

*

Η θάλασσα υποχωρεί στην απληστία των ανθρώπων.
Σεισμοί, λιμοί, λοιμοί, καταποντισμοί,
Πυρ,
Μαχαίρι που κόβει τον ομφάλιο λώρο στα δύο,
Μακριά από τον καταιγισμό
Τών άστρων...

*

Υπνοβάτες εριστικοί
Μάς περικυκλώνουν.
Ζωντανά. Θηρία ανήμερα.
Ακόμα και τα κατσικάκια όταν τα συναντήσεις
Οπισθοχωρούν ή συρρικνώνονται
Προκειμένου να σου επιτρέψουν να περάσεις...
Κτήνος ο άνθρωπος όταν Άνθρωπος δεν είναι.
Δροσιά ψυχής, μια ελαφράδα πνοής αέρα μυρωμένου,

Όταν το γεωτρύπανο τής γραφής
Διαπεράσει σαθρά γεωλογικά στρώματα
Με φερτά υλικά,
Προσχωσιγενή...

*

Οι άνθρωποι που δεν αγαπούν τα ζώακια
Δεν εκτιμούν τη ζωή... Τη δικιά τους πρώτα
Και μετά τών άλλων.
Ο Πόλεμος είναι η απόδειξη.

Η μάννα μου, η συχωρεμένη θετή μάννα μου, δεύτερη και καταϊδρωμένη
πάντα (που λέει ο λόγος)... τι να σου κάνει η κακομοίρα, δεν έκανε δικά της
παιδιά. Έπασχε από τοξόπλασμα, γι' αυτό φοβότανε τις γάτες, αν και τις
αγαπούσε. Μόνον από μακριά. Τις τσίτζει, αλλά στον κήπο. Βλέπεις τότε, το
1960, δεν υπήρχε θεραπεία για αυτό το παράσιτο δεν υπήρχε. Τα έμβρυα
νεκρώνονταν στη μήτρα – κάτι σαν μικρά αγάλματα γίνονταν – κι έπρεπε μετά
να γίνει κανονική επέμβαση, όχι απλή απόξεση...

Η κακομοίρα η δεύτερη μάννα μου, όταν πήρε σύνταξη κι έπαθε κατάθλιψη,
δέχτηκε συμβιβαστικά – κατ' εντολήν τού νευρολόγου-ψυχιάτρου της, ζει
ακόμη εκείνος, πάνω από εκατό χρονών πρέπει να είναι τώρα – με προτροπή
τού θεράποντος ιατρού της λοιπόν πήρε δύο γάτες – στο μπαλκόνι, όχι μέσα
στο σπίτι – και δεχόταν να τις χαϊδεύει με τα πέλματα των ποδιών της,
φορώντας πάντα κάλτσες φυσικά, χοντρές κάλτσες χειμώνα-καλοκαίρι...

Μία μέρα τα καλόβουλα ζωντανά για να της δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους
σκότωσαν μία οχιά που πάλευε να ξυπνήσει από τη χειμερία νάρκη και την
έφεραν στα πόδια της κυράς τους για να την ευχαριστήσουν που τα τσίτζει.
Τρόμαξε η έρμη εκείνη, αλλά μετά – αφού απομάκρυναν το φίδι οι πρόθυμοι
Καλοί Σαμαρείτες γείτονες – τα συμπαθούσε περισσότερο τα έρμα τα ζωντανά
και τους έβαζε περισσότερο φαγάκι, τους άλλαζε συχνότερα το νερό κι έτσι
συνήλθε αργά αλλά σταθερά κι εκείνη από την κατάθλιψή της.

Ταλαίπωρες γυναίκες εκείνου τού καιρού.

Δεν ήτανε η σύνταξη που τής έφταιγε κι η υποχρεωτική αργία – αν και ήταν
τελειομανής. Το μυστικό που έκρυβε κρυφά στα σπλάχνα της την έτρωγε,
όπως το σαράκι ξύλο παλιό... Λαθραία είχε πάρει το παιδί. Παράνομη η
υιοθεσία. Ο άντρας της δεν κατάλαβε τίποτα. Εάν το ήξερε πως ήταν στείρα
θα την επέστρεφε στον πατέρα της χωρίς την προίκα. Την είχε φάει ήδη με τις
πουτάνες...

Μία ημέρα μού λέει η σύντροφος τού γιατρού, γνωστή καλλιτέχνης τής όπερας: «Χρυσό μου, ρώτα τον άντρα μου να σου πει κάτι που σε ενδιαφέρει...».

Το είπε με νόημα κι εγώ φοβήθηκα για το τι θα ακούσω.

Τελικά τον ρώτησα. Εκείνος προφασίστηκε το ιατρικό απόρρητο – το περίφημο ιατρικό απόρρητο – και απέφυγε να μου απαντήσει.

Όμως εμένα κάτι με έτρωγε. Επανήλθα μερικές ημέρες αργότερα με μία πλάγια ερώτηση: «γιατρέ, κινδυνεύω να κληρονομήσω κι εγώ την κατάθλιψη τής μητέρας μου;».

Εκείνος, αφού χαμογέλασε με νόημα, μού είπε: «Εσύ πρέπει να ψάξεις αλλού για τις κληρονομικές παθήσεις που ενδέχεται να βρεις μπροστά σου στην τρίτη, ή στην τέταρτη ηλικία – ό μη γένοιτο»...

Έμεινα σύξυλη, κάγκελο που λένε.

Έτρεξα αμέσως σε γνωστό δικηγόρο, που με τη σύζυγό του, επίσης καλλιτέχνιδα παίζαμε χαρτιά – μια φορά στις τόσες... Τού έδωσα ό,τι είχα και δεν είχα. Τελικά, εκείνος κατέφτασε στο σπίτι μου με έναν χοντρό φάκελλο (από εκείνους τους παλαιούς, τους μπλε, με τα άσπρα σκοινιά)... φωτοτυπίες φυσικά. Αλλά κι αυτές δεν μου τις άφησε. Λόγω τού ευαίσθητου περιεχομένου και τής πολιτικής διάστασης τού πράγματος.

Από τότε τρέχω και δεν φτάνω. Το μετανιώνω που ρώτησα.

«Ζητήσετε και θα σας δοθεί».

Για αυτό σάς λέω – σας συμβουλεύω ως παθούσα – μην ρωτήσετε κάτι γιατί μπορεί και να σας απαντηθεί!!!

Επίσης, προσέξτε τι εύχεστε. Γιατί μπορεί και να σας δοθεί.

Μυστήριο όν ο άνθρωπος. Μοιάζει να πηγαίνει γυρεύοντας για καυγά. Σαν να πλήττει, ένα πράγμα.

*

Το παρελθόν αιωνίως παρόν

Σαν τα ζωγραφισμένα χρυσάνθεμα

Που δεν θα χάσουν ποτέ

Τα πέταλά τους.

Αεισαρκωμένα.

Βαν Γκογκ και Γκωγκέν τα απαθανάτισανε

Για να κρατήσουν ανεξίτηλο το άρωμά τους,

Βαρύ και ματωμένο

Σαν αποκρυσταλλωμένος πόνος

Εις ανάμνησιν τού φόνου

Τού αρχετυπικού

Που το ανθρώπινο είδος

Προφανώς

Δεν κουράστηκε

να επαναλαμβάνει

Εσαεί.

*

Ήξερα ότι ήμασταν δύο στην κοιλιά της μάνας μας. Το ένιωθα, μια ζωή. Δίδυμα. Ναι, γιατί όχι; Σύμφωνα με την έρευνα τού παμπόνηρου, παραδόπιστου δικηγόρου, έκανε θεραπεία γονιμότητας η μάνα μου – η μάνα μας – που πλησίαζε τότε στην κλιμακτήριο κι άνθος στην κοιλιά της δεν είχε δει να καρπίζει. Ο άντρας της μεγάλος σε ηλικία, θα μπορούσε να είναι και παππούς της. Έψαχνε τον πατέρα της μια ζωή, γιατί αυτός που είχε δεν την έπειθε σε αυτόν τον κόντρα ρόλο. Τελικά, τι είναι αληθινό και τι δεν είναι; Η πραγματικότητα μάς εκπλήσσει διαρκώς με τη σουρεαλιστική της επινοητικότητα. Καμία ανθρώπινη φαντασία δεν μπορεί να συναγωνιστεί τη ζωή τη ζησμένη, τον βίο τον πραγματικό.

Τον βρήκα τον δίδυμό μου, επιτέλους. Στα πενήντα μας – κι οι δύο. Αυτό ήταν περιττό να σας το πω. Καμιά φορά πελαγοδρομώ...

Από φοιτήτρια στο Παρίσι μού έλεγαν πως είδαν κάποιον κάπου που μου μοιάζει. Νόμιζαν πως είμαι εγώ ντυμένη αντρικά. Λέμε τώρα... Εκείνος τώρα είναι φαλακρός, τότε όμως έτρεφε κόμη μακριά. Ο Μάης τού 1968. Σύμβολο αντίστασης τα μούσια και τα μακριά μαλλιά. Εγώ μούσι δεν είχα, αν και έκανα συχνά αποτρίχωση στο σαγόκι, από μια ηλικία και μετά... Δεν λέμε τα χρόνια μας. Όμως ήδη σάς έχω αποκαλύψει τα πάντα. Σχεδόν... τα πάντα.

Μετά στην Ελλάδα, τα καλοκαίρια κυρίως, σε τουριστικά μέρη αρχαιολογικού ενδιαφέροντος, στην Επίδαυρο ας πούμε, πάλι έλεγαν πως κάπου με είδαν. Ε, δεν είμαι κι η Βιόλα από την «Δωδεκάτη Νύχτα» τού Σαίξπηρ που την μπερδεύουν με τον δίδυμο αδελφό της Σεμπάστιαν!!! Αυτά συμβαίνουν μόνο στα παραμύθια. Κι όμως, έτσι νόμιζα!!! Να που η Φαντασία ωχριά μπροστά στην Πραγματικότητα.

Η Αγία Καθημερινότητα όμως μάς απορρόφησε για τριάντα ολόκερα χρόνια.

Μια μέρα τον είδα με σάρκα και οστά να με κοιτάζει έκπληκτος μέσα από τον καθρέφτη στις γυναικείες τουαλέτες στο Ναό τού Ποσειδώνα στο Σούνιο. Είχε μπερδευτεί τυφλωμένος από τον πυρωμένο ήλιο τού Ιουλίου. Ευτυχώς.

Μακαρίζω από τότε τον θείο μήνα Ιούλιο, γιατί τότε έπαψα να είμαι μονάχη και βρήκα τον αδελφό μου. Αυτή η φιλία δεν θα τελειώσει ποτέ. Δεσμός σαν των διδύμων δεν θα υπάρξει ποτέ.

«Κβαντική διεμπλοκή» το λένε αυτό οι Φυσικοί Υψηλών Ενεργειών.

Κι έτσι ξανασμίξαμε. Αχ, να μας έβλεπε η μανούλα μας, ευτυχισμένους. Όλα τα άλλα τα προσπερνούμε. Χλωμιάζουν τα περασμένα βάσανα μπροστά στην τωρινή χαρά, που ελπίζουμε να διαρκέσει για πάντα.

Χχχμμ. Τίποτα σταθερό στα ανθρώπινα. «Τα πάντα ρει». Έτσι δεν είπες, παππού Ηράκλειτε; Έτσι γνωμοδότησες. Και είχες δίκιο. Γιατί μετά... ήρθαν τα δύσκολα. Τι άλλο όμως μπορεί να πάθει κανείς, όταν τον έχουν χωρίσει βίαια στη γέννα; Ορφανή από μάννα κι αδελφό μαζί. Ο πατέρας είναι ούτως ή άλλως απών. Είδος προς ανεύρεσιν.

*

Αθωοτήριο, όπως λέμε πωλητήριο:

Συγχωροχάρτια εγώ δεν ζητώ

Και δεν μοιράζω.

Κατάματα κοιτώ τη ζωή,

Καταπρόσωπο τους εχθρούς μου.

Ας μην τα έκαναν

Να μην πληρώνουν το κόστος.

Μπορεί να γεννήθηκα η α να αγαπώ,

Όπως η Αντιγόνη τού Σοφοκλή,

Όμως έμαθα μια χαρά να μισώ.

Το διδάχτηκα από τη ζωή

Προκειμένου να επιβιώσω.

Βίος αβίωτος η ζωή μου.

Όμως έκανα τα ξινά τα γλυκά

Και μεταβόλισα τη χολή

Σε οιστρογόνο.
Αδρεναλίνης πρωταθλήτρια
Ανακηρύχτηκα χάρη στους εχθρούς μου.
Οι κυνηγοί μου: οι μεγαλύτεροι ευεργέτες μου,
Οι μέγιστοι χορηγοί.
Χάρη σε δαύτους πέτυχα
Όσα πέτυχα
Στη ζωή μου.
Και δεν ήταν λίγα.
Όχι όμως και πολλά.
Όχι ακόμη.
Τώρα παίρνω την εκδίκησή μου.
Και δεν καμαρώνω.
Μήτε νιώθω την καρδιά μου βαριά.
Είναι σαν να αποδίδεται Δικαιοσύνη.
Την Νέμεσιν επικαλούμαι τακτικά.
Αυτήν λατρεύω στο εικονοστάσι,
Στην Εστία τη μητριγονική μου.
Νέμεσις και Δίκη σε καλώ
Τους διώκτες μου να αφανίσετε,
Στάχτη να γίνουν,
Να εξαφανιστούν.

*

Έζησα με την ελπίδα.
Φρούδες ελπίδες μερικές φορές.
Ζωτικά ψεύδη άλλες, όπως λέει ο Ίψεν στον Ιωάννη Γαβριήλ Μπόργκμαν.
Μια μέρα όταν πέθανε η μάνα μου, η θετή, δολοφονημένη από τον θετό πατέρα μου, όταν εκείνος έμαθε για την λαθροχειρία τής παράνομης υιοθεσίας μου, σταμάτησα παρευθύς να τρώω... Για δύο χρόνια νηστική, σχεδόν. Από

τότε έμεινα πετσι και κόκαλο. Anorexia nervosa. Νευρογενής ανορεξία. Μετά ξαναπήραν λίγα κιλά, κάτω χαμηλά, η α γείωση.

Ο έρωτας με έσωσε. Και το μυαλό μου. Η πηγαία καλοσύνη μου. Όχι, όχι, δεν έκανα τίποτα δικαστικό... εναντίον κανενός. Ούτε τον φονιά κυνήγησα ούτε τους συγγενείς του ούτε τους καλοθελητές γείτονες, που όλα τα ακούνε, όλα τα ξέρουν, αλλά κοιτάνε το συμφέρον τους. Πρώην συγγενείς, πρώην γείτονες.

Κατέφυγα στη γραφή για να μην τρελαθώ. Έτσι τώρα τρελαθώ εσάς.

Τώρα θα σας διαβάσω από μέσα ένα συγκινητικό κείμενο που έγραψα τότε.

*

Διαβάζω:

Η έκθετη Δαφνούλα:

Βγήκε από το Υπόγειο Θέατρο παραζαλισμένος. Παραμονή Χριστουγέννων. Δεν ήξερε γιατί οι γιορτές τον καταθλίβουν. Ή μάλλον ήξερε, αλλά δεν ήθελε να τα θυμάται όλ' αυτά τώρα. Διαζύγια των γονέων, χωρισμοί, αλλαγές σχολείων, πόλεων, χωρών, ηπείρων, αλλαγή πλανήτη... Ξερριζωμένος. Μάλιστα, ξεριζωμένος. Αυτή είναι η σωστή λέξη.

Τον ζάλισε η παράσταση. Μάκβεθ. Η Λαϊδή υπνωτική κι υποτονική, έδωσε μια τελείως εσωτερικευμένη εκδοχή του ρόλου. Δεν ακούγαμε τίποτα. Τόσος ρεαλισμός δεν αντέχεται. Ειδικά στην Τέχνη. Το θέατρο είναι σύμβαση. Και μάλιστα άγραφη. Όμως δεν έφταιγαν αυτοί. Αυτός έφταιγε που διάλεξε ετούτο το ζοφερό δράμα για παραμονή Χριστουγέννων. Ομοιοπαθητική.

Περπατούσε στο λερωμένο από τα απορριμματοφόρα πεζοδρόμιο με ιδιαίτερη προσοχή. Περασμένα μεσάνυχτα. Μόλις. Μήτε λόγος για δημόσια συγκοινωνία. Τα ταξί περιφέρονταν αδέξια. Όμως δεν του έφταναν τα λεφτά του. Είχε πρόβλημα με τα λεφτά. Όπως ο συχωρεμένος ο πατέρας του. Μακαρίτης και τρυπιοχέρης. «Πολυτεχνίτη και ερημοσπίτη», τον έλεγε η γυναίκα του. Εργασιομανής μέχρι μανιοκαταθλίψεως. Έτσι την λέγανε τότε την διπολική διαταραχή. Μακάρι να ήταν μητέρα του. Όμως δεν ήταν. Τον είχε ανταλλάξει παράνομα στο μαιευτήριο. Το δικό της νεκρό παιδί στην θερμοκοιτίδα με τον ολοζώντανο παιδί μιας πόρνης, που είχε κοιμηθεί μια βραδιά με ναύτη του έκτου (ή εβδόμου) αμερικάνικου στόλου. Εξ ου και η ιδιαιτερότητα της μορφής. Ιδιαίτερα μελαχρινός, με πυκνά σμιχτά φρύδια, σαν ζώο ζούγκλας, προϊστορικό κι εξαφανισμένο οπωσδήποτε. Τα μάτια όμως τόσο γαλάζια, τόσο ανοιχτόχρωμα για την ακρίβεια που έμοιαζαν με τις γυαλένιες που έπαιζαν παιδιά.

Σε αυτές τις σκέψεις μεθυσμένος πρόσεχε τους συνήθεις περιπλανώμενους της νύχτας, άστεγους, νταβατζήδες, τοξικοεξαρτημένους, συγγραφείς και ηθοποιούς, σπουδαστές δραματικών σχολών που αναζητούσαν εμπειρίες. Μόνο τσαντάκηδες δεν είχε. Πορτοφολάδες. Αυτοί δρουν εν ώρα πυκνής, πυκνοτάτης κυκλοφορίας. Από κάπου ακούγονται τραγούδια. Κάτι παλιομοδίτικες μουσικές. Τζάνις Τζόπλιν. «Μα ζούνε ακόμη τα παιδιά των λουλουδιών;», αναρωτήθηκε.

Πάνω από τον Λυκαβηττό σκάνε βεγγαλικά. Η Ακρόπολη φωτισμένη. Όχι πως την βλέπει, αλλά την φαντάζεται. Όπως πολλά από τα αγαθά που του λείπουν.

Και τότε ΤΗΝ είδε. Η Δαφνούλα έκθετη, παρατημένη στο πεζοδρόμιο. Έκλαιγε. Πλάνταζε από το κλάμα. Έτσι του φάνηκε, τουλάχιστον.

Τη πήρε. Έτσι απλά την πήρε. Στην αγκαλιά του. Την έκλεψε. Κι εκείνη – η παμπόνηρη – ηρέμησε. Ήξερε πως αν φερθεί λογικά μπορεί να εξασφαλίσει στέγη και τροφή για πάντα. Μωρό, αλλά με τεράστια αναπτυγμένο το ένστικτο τής αυτοσυντήρησης.

Πέρασε γρήγορα από φωτισμένες πυλωτές και διανυκτερεύοντα κέντρα διασκεδάσεως. Δεν ήθελε να ομολογήσει τον έρωτά του. Δεν ήθελε να του την πάρουν. Δεν θα το άντεχε να μείνει μόνος από την αρχή.

Τώρα που την βρήκε θα την κρατούσε κολλημένη πάνω του για πάντα.

Η διαδρομή μέχρι το σπίτι του φάνηκε ατέλειωτη.

Ο δρόμος ζωντάνευε. Η κυκλοφορία πλούταινε. Θα είχαν σχολάσει τα ρεβεγιόν. Οι ταξιτζήδες πήγαιναν γεμάτοι και δεν σταματούσαν ούτε στα φανάρια. Κανείς δεν τον πρόσεχε. Ένας τρελός με μία δάφνη στην αγκαλιά!

Μπήκε γρήγορα στο φτωχικό δώμα, ξεζαλώθηκε το σακίδιο από την πλάτη του με μια ταχυδακτυλουργική κίνηση σαν χορευτής, σαν κλόουν, σαν ακροβάτης στο τσίρκο μάλλον, έτρεξε και φύτεψε την ξερριζωμένη σε ένα μεγάλο βαρέλι, που είχε μόνο μέσα μόνον έναν μισοξεραμένο απήγανο. Δεν τον έκοβε όμως γιατί κάπου ανάμεσα στα φύλλα του κατοικούσε ένας μεταξοσκώληκας ορφανός κι εκείνος...

Η δάφνη ήταν μικροκαμωμένη, ψηλόλιγνη και ξερριζωμένη με σκληρότητα από μία γλάστρα μικρού μεγέθους. Φορούσε μάλιστα ακόμη μια πλαστική μπεζ κορδέλλα (κάποτε θα ήταν άσπρη, σαν μεταξωτή). Κουράστηκε να την λύσει χωρίς να τραυματίσει ούτε ένα φύλλο από το περιπλανούμενο φυτό. Τελικά τα κατάφερε. «Αυτά τα δάχτυλα δεν δουλεύουν πια. Όλη την ημέρα στο πληκτρολόγιο. Τι να σου κάνουν; Δεν ανοίγουν πια όπως παλιά. Σκαλώνουν, κολλάνε, παλινδρομούν». Όχι όμως και για τα φυτά. Μήτε για τον αγριόγατο που είχε περιμαζέψει μωρό από τα σκουπίδια και τον μεγάλωσε με τα χίλια ζόρια.

Καλά Χριστούγεννα κύριε Ορφανόπουλε. «Δυο φορές ορφανός. Άλλοι θάβουν δύο γονείς κι εγώ τέσσερις!!!». Υπερβολικός σε όλα του. Ακόμα και στην τρυφερότητά του. Ειδικά σ' αυτήν.

*

Ακολουθεί το *αχρειο-γράφημα*. Εάν το βρω στο αρχείο μου, έτσι όπως έχω καταχωνιασμένα τα γραπτά μου. Ειδικά εκείνα που με πονάνε...

Α, ναι, το βρήκα.

Ακούστε λοιπόν να φρίξετε:

Η πρώτη μου νύχτα στον πλανήτη Γη:

Εδώ η μνήμη αγκυλώνει. Όσες τεχνικές κι αν κατέχεις, όσων τεχνασμάτων κι αν μετέλθεις... Ακόμα κι ο Οδυσσέας κατέβηκε στον Άδη διακινδυνεύοντας όσα δεν τόλμησε στα τείχη τα πανύψηλα της Τροίας, μόνο και μόνο για να μάθει τον τρόπο επιστροφής στην Εστία, στην αρχετυπική μήτρα, που δεν έχει οδό μήτε αριθμό, μόνον αρίφνητο πόνο. Και το τραύμα τούτο δεν κλείνει ποτέ. Πώς πάμε λοιπόν στο πιο σκοτεινό κομμάτι της ψυχής; Ποιον διακόπτη να γυρίσουμε για να φωτίσουμε τα ερέβη; Θα κάνω το πρώτο βήμα εγώ κι εσείς ακολουθήστε με. Ατρόμητος Ηρακλής οδεύοντας προς την πυρά που μόνον νεκρική δεν είναι. Κάθε άλλο...

[Πρέπει να επιστρέψω το κλειδί στη ρεσεψιόν. Check-out από το ξενοδοχείο. Ποιος ξέρει αν θα γυρίσω; Τι σημασία έχει; Πήραμε υπερβολική δόση από τη ζωή εδώ. Καιρός να γυρίσουμε κι άλλα εδάφη. Να πλεύσουμε σε χωρικά ύδατα πρωτόγνωρα, με τα εκεί τέρατα που δεν μπορούν να παραβγούν με τα δικά μας... Ας είναι... Αν αξίζει κάτι στο ταξίδι αυτό είναι η αφοβιά...].

Κι όμως τρέμω μην τσακίσω όλα μεμιάς τα κρύσταλλα της μνήμης. Πολυέλαιος πάνω σ' άλλο πολυέλαιο πάνω σ' άλλο πολυέλαιο... Τόσο δύσκολο λοιπόν είναι να θυμηθείς τι έγινε; Τι πραγματικά έγινε; Μωρό, ναι. Μα κάθε άλλο παρά ηλίθιο. Ανόητος δεν ήμουν ποτέ. Παρορμητικός; Συχνά. Και διέπραξα πολλά λάθη. Ίσως παραπάνω από το κανονικό. Όμως τι σχέση είχα (κι έχω) εγώ με τον μέσο όρο;

Τα πιο κάτω θα τα διαβάσετε με σκεπτικισμό και για την ηδονή της λογοτεχνίας, που είναι – ούτως ή άλλως – ένα κατασκεύασμα, ένα καλοστημένο παιχνίδι. Ακόμα κι αν βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Ειδικά τότε...

Ήταν λοιπόν νύχτα. Μαύρα μεσάνυχτα. Το νερό ξεχείλιζε στον χείμαρρο. Κάτι λέξεις φλυαρούσαν με τον αγέρα. Οι ευκάλυπτοι μόνο παρέμεναν σκοτεινοί. Τα φύλλα της ελιάς φωσφόριζαν στην πεδιάδα πέρα. Και κάπου έπεσε ένας κεραυνός. Εκκωφαντικός...

Τώρα πρέπει να το πω. Να το γράψω. Τα διηγήθηκα πάμπολλες φορές στα ευήκοα ώτα του ανέμου.

Εκείνη πλησίασε την κούνια του μωρού. Ένα διαμάντι, μονόπετρο, έλαμπε στο μεσιανό της δάχτυλο καθώς κρατούσε το σφυρί με το δεξί της χέρι. Φώτα νυκτός. Πρασινωπός σπαραγμός. Ένα κουμπί από την ιατρική της ποδιά σκάλωσε κάπου (στα μεταλλικά κάγκελα του κρεβατιού, ίσως) κι έπεσε με κρότο στο καλογουαλισμένο πάτωμα.

Μια-δύο-τρεις. Μία στο δεξί βρεγματικών οστών. Στο κρανίο. Δεύτερη στο αριστερό μάτι. Από τότε τυφλό. Η τρίτη σφυριά έσπασε τρία πλευρά στη δεξιά πλευρά μου, κάτω από τη μασχάλη. Ο θώρακας παραμορφώθηκε από τότε για πάντα...

«Και γιατί δεν αποτέλειωσες το έργο σου; Γιατί δεν ΜΕ αποτέλειωσες;», τη ρώτησα σαράντα χρόνια μετά, όταν εκείνη ήρθε να μου ζητήσει συχώρεση και να εξομολογηθεί (με αυτή τη σειρά). Με το τσιγκέλι της τα έβγαζα.

«Γιατί είδα έναν δράκοντα, πανύψηλο, τέρας θεόρατο, ίσαμε εκεί πάνω... άγγελος; Δαίμονας; Τον είδα να πετάγεται παρευθύς πίσω από την σπονδυλική σου στήλη, όπου ήτανε κρυμμένος, κουλουριασμένος... άφησε την φωλιά του όπου είχε κουρνιαστεί χαμηλά στον κόκκυγά σου (για αυτό έγινες... αυτό) και τον είδα κοφοχολιασμένη να ορμάει κατά πάνω μου. Μου κόπηκε η ανάσα. Άρχισε να με κυνηγάει, βγάζοντας φωτιές από το στόμα, στους διαδρόμους της πανάκριβης και πεντακάθαρης ιδιωτικής κλινικής (που ήταν και μαιευτήριο και παιδιατρείο και... και...). Από τότε παράτησα την παιδιατρική κι έγινα ψυχίατρος. Ψυχαναλύτρια. Ειδικευμένη στους ανιάτους τρελούς. Εκείνους που βλέπουμε οράματα...».

«Σαν κι εσένα», της επιτέθηκα,

«Σαν κι ...εμένα», απάντησε δειλά, διστάζοντας.

Σιγή. Βλέπετε; Ήταν τόσο απλό. Το είπα. Το έγραψα και τώρα δεν ξεγράφει.

«Μα τώρα; Και τώρα; Τι θα κάνεις τώρα που τα έμαθες όλα; Τι ζητάς και τι γυρεύεις; Γιατί σκαλίζεις τα παλιά; Εκδίκηση; Λεφτά;», αντεπιτέθηκε σαν οχιά με τον χαρακτηριστικό της αγενή, ορεσίβιο τρόπο.

«Τίποτ' απ' όλ' αυτά. Σαράντα χρόνια μετά θα σου ευχηθώ να ζήσεις άπειρα χρόνια και να υφίστασαι καθημερινώς τους ίδιους πόνους που μου επέφερες μ' εκείνο το σφυρί», την καταράστηκα ασύστολα, με ήρεμη φωνή, χωρίς να θυμώσω, δίχως να οργιστώ, όπως λέμε τη συνταγή ενός φαγητού, σα να μιλάμε για ένα γλύκισμα, τετριμμένο, καθημερινό...

«Αντιπεπονθός», διέγνωσεν εκείνη, η σκρόφα. «Είναι ο τίτλος σ' ένα από τα συγγράμματά μου, εκεί στον μακρινό Βορρά, όπου με έκρυψε ο

παππούς σου, ο πεθερός του πατέρα σου για να γλιτώσω την οργή του γαμπρού του»...

«...στον Καναδά κατέφυγες για ν' αποφύγεις τη σύλληψη από την αστυνομία. Γιατί το έκανες; Τι σε ανάγκασε; Ποιος; Σε εκβίαζαν; Με τι; Μπορώ να φανταστώ σεξουαλικά εγκλήματα, παραβάσεις κι υπερβολές της νιότης... Κι αν όχι μ' αυτό, τότε με τι;».

Εκείνη αποφεύγει να απαντήσει ευθέως. Γυρίζει την κουβέντα τεχνηέντως σε άλλα θέματα, παραπλήσια, εκεί που την συμφέρει και «παίζει στο γήπεδό της».

«Είδα πολλά μωρά παρατημένα στα μαιευτήρια που υπηρέτησα. Θα ήθελα τώρα να μπορούσα τότε να τα έχω υιοθετήσει όλα... όλα...».

«Κι εμένα;».

«Ναι, κι εμένα. Ειδικά εμένα, κυρίως εμένα...».

Έχει χάσει τον έλεγχο, έχει ξεφύγει. Η μάσκα της έχει φύγει, έχει πέσει στο έδαφος, στο αριστερό της πόδι και κείται εκεί σαν γατί. Μισεί τα ζώα. Και κάθε τι ζωντανό. Ακόμα και τον εαυτό της. Πρωτίστως αυτόν. Της ορμάω ξανά:

«Δεν μιλάς; Τους καλύπτεις ακόμα; Μα έχουν πεθάνει όλοι, προ πολλού. Κι αυτοί και τα αποσπώρια τους. Όλοι τους κακήν-κακώς πήγανε. Από την κατάρα της μάννας μου, της Μαρίας, που καταράστηκε κατά λάθος κι εμένα, μαζί με τα νόμιμα παιδιά του αγαπητικού της. Τόση ειρωνεία λοιπόν; Πώς να την αντέξει ένα φτωχό μυαλό; Πώς να την χωρέσει ένα σωματάκι τόσο δα, ανυπεράσπιστο, ανήμπορο... Πώς μπόρεσες; Τι είσαι εσύ; Θηρίο ή άνθρωπος; Θεός ή δαίμονας; Από ποια Κόλαση βγήκες κι ήρθες εδώ να μας βασανίσεις;».

Εκείνη ακούει αδιάφορα. Ακόμα ένα παραλήρημα ασθενούς της. Κάπως έτσι. Μιλάει ήρεμα κι απλά, σα να δίνει οδηγίες για να βρεις ένα μαγαζί με καινούργια φορέματα:

«Η εχεμύθεια μου έγινε στενό πουκάμισο, κορσές. Σαν το πουκάμισο που φόρεσε ο Ηρακλής αφού το πότισε η ζηλιάρα σύζυγός του Διηάνειρα με το δηλητηριασμένο αίμα του εκδικητικού Κένταυρου Νέστου... Τόσο ασφυκτικά με έζωσε η επαγγελματική μου συνήθεια να είμαι εχέμυθη, έμπιστη, που ακόμα και τα ραντεβού μου στο μυαλό μου τα σημειώνα. Μήτε ατζέντα δεν είχα. Κι αν κρατούσα κάποια τηλέφωνα ήτανε πάντα με σημαδάκια. Μήτε ονόματα μήτε καν αρχικά. Σε περίπτωση που πέσουν σε ξένα χέρια, στα λάθος χέρια, να είναι εντελώς άχρηστα. Έχει γίνει η εχεμύθεια δεύτερή μου φύση. Έχει κολλήσει πάνω μου σαν παράσιτο, σαν λειχήνα. Μου έχει χωρεθεί. Τόσο που δεν ξεκολλάει από πάνω μου δίχως να πάρει και σάρκα μαζί...».

«Η εχεμύθεια λοιπόν είναι το επαγγελματικό σου μυστικό;» την ειρωνεύομαι. «Για πόσες μυστικές υπηρεσίες δούλεψες και δουλεύεις ταυτόχρονα; Το βλέπω στο βλέμμα σου. Είσαι γεννημένη φόνισσα. Εκπαιδευμένη. Νιώθεις ηδονή όταν σκοτώνεις, όταν παίρνεις τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου, όταν ξεψυχά κανείς μπροστά σου. Σε φαντάζομαι να τρέχεις στα νεκροτομεία και να παίρνεις την πρέζα σου από το αιθερικό σώμα των πεθαμένων που περιπλανιέται για τρεις μέρες παραζαλισμένο πάνω από το νεκρό τους σώμα».

«Αυτό ισχύει μόνο για τους αμήτους, τους ανυποψίαστους, τους ξεχασμένους κι από τον ίδιο τον εαυτό τους», με διακόπτει.

«Είσαι λοιπόν ικανή για όλ' αυτά, λοιπόν;».

«Και για άλλα πολλά, που δεν μπορείς να διανοηθείς. Όμως όχι, εσύ μπορείς... Και τώρα τι θα κάνουμε; Πήγαινε στην κουζίνα να φέρεις ένα πορτοκάλι μέρλιν. Πάρε ένα μαχαίρι που να κόβει γιατί είναι χοντρόφλουδο. Φέρε ένα πιάτο. Θα το φάμε μαζί. Σαν αδελφάκια. Σαν μάννα με γιο».

«Δεν με τουμπάρεις έτσι εύκολα εμένα. Μόνο αυτό μου έλειπε. Να μου το παίξεις και μαμά. Έλεος!!!».

Κάνει ότι δεν ακούει. Εκλεκτική κώφωσις. Όσο είμαι στην κουζίνα μονολογεί:

«Μετά είμαι καλεσμένη σε κάτι γενέθλια απέναντι. Να με βλέπουν από τα παραθύρι τους. Αν δεν πάω θ' ανησυχήσουν και θα χτυπήσουν το κουδούνι. Εξάλλου, ξέρουν, καλώς γνωρίζουν με ποιαν, με ποιον είχα ραντεβού... Ο γιατρός απέναντι θέλει να του κληροδοτήσω το ιατρείο μου μαζί με το πελατολόγιό μου. Τον βλάκα! Ας περιμένει».

Γυρίζω. Κάθομαι απέναντί της και τρώω μόνος μου το μέρλιν. Κρατάω επιθετικά το μαχαίρι, ένα τεράστιο χασαπομάχαιρο προς το μέρος της. Εκείνη με κοιτάει και τρέμει. Βαθιά, στα φυλλοκάρδια της μέσα. Της ξαναορμάω σαν σκορπιός κακοφορμισμένος, που τον έχει ζώσει η φωτιά και δεν ξέρει προς τα πού να πάει να ξεφύγει. Είναι βαρύ πράγμα η Αλήθεια. Και για γερά νεύρα.

«Αυτή λοιπόν είναι η περίφημη εχεμύθειά σου; Πού πήγε το επαγγελματικό σου απόρρητο; Περίπατο; Όποτε σε συμφέρει το θυμάσαι κι όποτε δεν σε βολεύει το λησμονάς;»

«Δεν ήσουν ασθενής μου εσύ. Αλλά φίλος μου. Ισότιμος».

«Μην βαυκαλίζεσαι. Δεν είμαστε ίσα κι όμοια. Με κολακεύεις. Ή μάλλον κολακεύεις τον εαυτό σου. Περίμενε, πάω να αφήσω το μαχαίρι. Να ξεπλύνω τη λαβή του για να μην αφήσω αποτυπώματα. Μην σε σφάξει κανείς κατά λάθος και βρω τον μπελά μου. Κι απ' ό,τι κατάλαβα είναι μεγάλος ο σύλλογος εκείνων που θέλουν να σε δουν ανάσκελα, στο φέρετρο».

Αντί όμως να πάω προς την κουζίνα πίσω δεξιά μου κάνω να πάω προς το μέρος της. Εκείνη τραντάζεται. Σηκώνεται όρθια. Τρομάζει. Με μετράει με το βλέμμα. Χαμογελώ. Την κοροϊδεύω. Της γελάω κατάμουτρα. «Η κυρία καθηγήτρια, η διδάσκουσα χωρίς διδακτορικό, γιατί άφηνε τον μεγάλο να της μαλάξει τα βυζιά, να της τα γλείφει ενίοτε, όταν ήθελε κάτι ξεχωριστό για δώρο...», η κυρία δεσμοφύλαξ, ο δήμιος, ο εκτελεστής τόσων αθώων ψυχών έτρεμε τώρα για τη ζωούλα του, κοίταξε να γλιτώσει το τομάρι της από τη σφαγή. Να την κατακρεουργήσω έπρεπε. Όμως όχι, δεν είναι δυνατόν. Δεν είμαι ικανός γι' αυτό. Ούτε μυρμήγκι δεν μπορώ να βλάψω. Το ήξερε. Όμως είχε δει πολλά στη ζωή της τη μαύρη. Έτσι ξανάκατσε ήσυχα-ήσυχα στην πολυθρόνα της, αλλά σε ετοιμότητα, χωρίς να σταυρώσει χέρια και πόδια...

Όταν γυρίζω από την κουζίνα, το πρόσωπό της είναι ανέκφραστο. Όμως στριφογυρίζει νευρικά το διαμαντένιο δαχτυλίδι στο κακοφορμισμένο δάχτυλό της. Πρησμένη από την κορτιζόνη... Τώρα δεν είναι στον μέσο αλλά στον παράμεσο. Πάχυνε. Χόντρυνε από τότε. Η καλοπέραση. «Στα μαξιλάρια ξαπλωμένη μασώντας τη μαστίχα». Να ξεκοκκαλίζει τους καρπούς του αμαρτημάτων της.

Με κοιτάζει. Σα να ποθεί τον θάνατό της. Την κοιτάζω. Όχι, δεν θα της κάνω αυτή τη χάρη. Δεν θα γίνω εγώ ο δήμιός της. Ποτέ!

Τρώμε μηχανικά. Δεν θυμάμαι τι. Κάτι κολλάει στο λαιμό και δεν κατεβαίνει. Ίσως κατάϊφι (από το βυζαντινό «κατά υφάδην»). Κάτι σιροπιαστό τέλος πάντων. Ξεροβήχω.

«Να φέρω νερό; Τι έπαθες;». Ανησυχεί πραγματικά.

Το ενδιαφέρον της είναι αληθινό. Ξέρω να διακρίνω και τις ελάχιστες αποχρώσεις της ανθρώπινης έκφρασης. Γι' αυτό σπούδασα θέατρο. Και συνεχίζω να το ασκώ. Ήξερα πάντα να ξεχωρίζω και τις παραμικρές διακυμάνσεις στα αισθήματα. Έπρεπε να επιβιώσω. Μόνος σ' ένα εχθρικό περιβάλλον. Ολομόναχος σε ένα σύμπαν εγκαταλελειμμένο από τον θεό....

«Θέλω να μ' αγαπάς», λέει χαμηλόφωνα εκείνη. Το ανθρωπόμορφο τέρας. Έχει το θράσος να ζητάει, να απαιτεί κάτι τέτοιο.

Κεραυνός με χτυπάει.

«Όχι, δεν μπορώ να πω ψέματα. Δεν μπορώ να σου πω ψέματα. Μπορώ να συγχωρήσω τα πάντα. Όχι όμως κι εσένα, όταν σε φαντάζομαι να χτυπάς με σφυρί ένα ανυπεράσπιστο μωρό, νεογέννητο».

«Ήσουν ήδη τριών ημερών».

«Κι αυτό σ' απαλλάσσει; Κάνει τη θέση σου ελαφρότερη;».

«Όχι, με παρεξήγησες. Εννοούσα... ήσουνα ήδη τριών ημερών κι έσφυζες από υγεία. Έσκουζες τόσο δυνατά που είχε σηκώσει όλη τη γειτονιά στο ποδάρι. Και ξέρεις πόσο κουτσομπόληδες είναι οι άνθρωποι στην επαρχία. Το έχεις ζήσει. Το έχεις βιώσει στο πετσί σου».

«Αλήθεια είν' αυτό», συγκατανεύω. Τη θαυμάζω για πολλοστή φορά. Αυτή η διαολεμένη ικανότητά της να αλλάζει θέμα. Να γυρίζει την κουβέντα εκεί που της γουστάρει.

«Από το κλάμα σου δεν μπορούσε να κοιμηθεί κανείς σε ακτίνα χιλιομέτρων».

«Κι είναι κάτι τέτοιο σοβαρός λόγος διαπράξεως φόνου;», της επαναφέρω στις ευθύνες, την ξανακαθίζω στο εδωλιό της. Εκεί που θα έπρεπε να κάθεται τέσσερις δεκαετίες πριν. Όμως η ψυχή του ανθρώπου δεν έχει ημερολόγια. Πατώματα ναι, έχει. Όμως η ενοχή βιτριόλι, οι τύψεις υδροκυάνειο. Κι, αργά ή γρήγορα, σε σκοτώνουν.

Την άκουγα. Ν' απολογείται. Έκλεισα τα μάτια. Έκανα πως ονειροπολούσα. Ίσως για να της δώσω την ευκαιρία να φύγει. Μα πού αυτή;! Πού θα ξαναεύρισκε τόσο πρόθυμο ακροατή; Να είναι κι ένορκος κι ενάγων και κατηγορούσα Αρχή; Μπορεί να ήθελα να της δώσω την ευκαιρία να με χτυπήσει. Να με ξαναχτυπήσει. Ξανά και ξανά. Μέχρι να μ' αποτελειώσει. Δεν τόλμησε. Ήταν εκεί όταν ξανάνοιξα τα μάτια. Ακίνητη, στητή, με τις ρώγες του στήθους της να ετοιμάζονται να τρυπήσουν το ολομέταξο πουκάμισο, που ήταν τεχνηέντως ξεκούμπωτο επάνω. Με παρατηρούσε τώρα. Με αμιγές επαγγελματικό ενδιαφέρον. Κάτι τέτοιο δεν το είχε δει. Δεν θα μπορούσε να το φανταστεί.

Κι εγώ έπαιξα τον ρόλο μου. Του καθωσπρέπτοι μεσοαστού κυρίου. Κυριούλης με τα όλα μου. Την εσουνόδευσα στο πάρτι απέναντι. Με αβρότητα. Που έμοιαζε – παραδόξως – αληθινή. Την παρέδωσα στους δημίους της. Εκείνοι ήξεραν. Δεν μπορεί. Θα ήξεραν. Θα τους το είχε εκμυστηρευθεί για δική της προστασία. Κι αν δεν τους τα είχε πει όλα, θα τα ήξεραν κι από αλλού, από άλλες πηγές, μέσες-άκρες. «Ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον». Κι η Αθήνα είναι ένα πολύ (μα πολύ) μικρό χωριό γύρω από τον Λυκαβηττό. «Κακό χωριό τα λίγα σπίτια» ή «μικρό χωριό κακοί γειτόνοι» [διαλέγετε και παίρνετε].

Την κοίταξα για τελευταία φορά. Με αηδία. Εκείνη κατάλαβε, αλλά δεν παρατήθηκε από το παράλογο αίτημά της να με κατακτήσει, να με κάνει να την αγαπήσω. «Το σύνδρομο της Στοκχόλμης». Μόνο που εγώ δεν ήμουνα όμηρος κανενός. Θα προτιμούσα να πεθάνω. Αιχμάλωτος δεν ήμουνα ποτέ, μήτε της μοίρας μου μήτε της μητριάς μου μήτε της ώρας της κακιάς που παντρεύτηκα... Όμως αυτό είν' ένα άλλο θέμα. Κι ένα άλλο κεφάλαιο.

Φοβόταν ίσως μια καθυστερημένη εκδίκηση εκ μέρους μου. Ήξερε πως η ψυχή διέθετε άπειρα δωμάτια. Όχι μόνο για να κρύβει τα μυστικά, αλλά και τις αντιδράσεις της.

Τη συνάντησα πρωτοχρονιά του ιδίου έτους σε μια θεατρική πρεμιέρα. Ξέρετε, από εκείνες που συσσωρεύονται όλες οι περίεργες και οι περίεργοι προκειμένου να φωτογραφηθούν, να βγάλουν σέλφι, να μπουν στις κοσμικές σελίδες των εφημερίδων και περιοδικών... Ήτανε καθισμένη σε αναπηρικό καροτσάκι. Η μάσκα του προσώπου της παραμορφωμένη. Σα να υπέφερε τα μαρτύρια της Κόλασης. Πόνους που μήτε ο Προμηθέας δεν θα είχε δοκιμάσει. Τα μάτια της γυάλιζαν από τη μορφίνη.

«Όμηρε, δεν μπορείς να μην μου μιλάς εμένα!!!». Με κατακεραύνωσε μπροστά σε όλη την καλή Αθήνα, που με ήξερε απέξω κι ανακατωτά. Επιχείρησε να με ενοχοποιήσει, για πολλοστή φορά, αφού προηγουμένως – φυσικά – θα με είχε διαβάλλει, κατηγορήσει, συκοφαντήσει... Θα έπρεπε όμως να με ξέρει καλύτερα. Κι από την καλή κι από την ανάποδη. Τι σκατά ψυχολόγος ήταν;

Με έπιασε το κακό μου. Πλησίασα απειλητικά πάνω της, πήρα το γλυκανάλατο κοσμικό μου ύφος και της ευχήθηκα στεντορεία τη φωνή:

«Να ζήσεις χρόνια πολλά!!!», εννοώντας: «έτσι, μέσα στους αφόρητους πόνους – και να ουρλιάζεις σαν κολασμένη».

Κανείς όμως δεν θα μπορούσε να με κατηγορήσει ότι ευχήθηκα σε μια μισο-ανάπηρη γυναίκα «χρόνια πολλά», «μέρες που είναι».

Από τότε δεν την ξαναείδα. Δεν τόλμησε να εμφανιστεί μπροστά μου. Με πήρε όμως πολλές φορές τηλέφωνο. Μέχρι που αναγκάστηκα να το αλλάξω.

Έβαλε μάλιστα κάποιον κοινό γνωστό, εκείνον με το πάρτι γενεθλίων απέναντι, που τον είχε για κολαούζο και τον είχε φλομώσει στις υποσχέσεις και στα ψέματα... Τον έβαλε λοιπόν, άκουσον-άκουσον, να μου διαμηνύσει την

μεικτική είδηση του θανάτου της. Τόσο παρανοϊκή ήταν. Μανία καταδιώξεως. Η ένοχη συνείδηση. «Όποιος έχει χεσμένη τη φωλιά του...». Απαξίωσα να ζητήσω λεπτομέρειες ή να επαληθεύσω το γεγονός της κηδείας της. Εκείνη την ώρα μάλιστα μασουλούσα μια ζεστή τυρόπιττα κουρού κι είχα γεμίσει το πουλόβερ μου με ψίχουλα. Ο άλλος έκανε να τα σφουγγίσει, όμως εγώ έκανα πίσω, ασυναίσθητα.

Δεν χρειαζόταν να επαληθεύσω κανένα γεγονός. Δεν μου έλειπαν πειστήρια. Ήξερα: οι κατάρες μου πιάνουν. Σαν της συχωρεμένης της μάνας μου. Της φυσικής. Ακόμα κι αν τις λούστηκα εγώ. Κι ο μεγάλος μου αδελφός. Που παρ' όλο που τον συνάντησα νωρίς δεν γίναμε ποτέ φίλοι και δεν κόψαμε τον πληθυντικό. Εκείνος, τουλάχιστον, ήξερε... Ή μήπως όχι; Είναι αργά πια να τον ρωτήσω. Πέθανε από την αρρώστεια του πατέρα μας. Τη φριχτή. Μυασθένεια *gravis*. Από εκείνη τη νόσο που λιώνει το πρόσωπο κι όλοι οι μύες αναζητάνε τη γη, σαν κερύ που λυγάζει κάτω από το βάρος του ήλιου. Της Αλήθειας.

Δώδεκα χρόνια πέρασαν από εκείνη τη συνάντηση – το κακό συναπάντημα με τον κολαούζο, με τον ψυχογιό της επαράτου φόνισσας. Δώδεκα χρόνια πέρασαν κι ο ίδιος ο άτιμος άνθρωπος δεν ντράπηκε να μου ομολογήσει το ψέμα του (χωρίς φυσικά να τον ρωτήσω ή να αναφερθώ στο πρόσωπό της): «ξέρεις, φίλε μου [έτσι μ' αποκάλεσε και φρύαξα εγώ]... ξέρεις, η κακιά μάγισσα του παραμυθιού ζει και βασιλεύει. Δεν ψόφησε ακόμα. Μας πρόδωσε όλους. Πρόδωσε τους πάντες. Κι εμένα, εμένα που της στάθηκα κερύ αναμμένο...».

Δεν μπορούσα να τον λυπηθώ. Τόσο μακριά δεν φτάνω. Γιατροί σου λέει μετά. Θα είχανε τσακωθεί. Θα είχε αθετήσει τις υποσχέσεις της για δήθεν κληρονομίες κι αμύθητα πλούτη. Δανεικά κι αγύριστα. Δεν έδινε του αγίου της νερό. Ακόμα και την εγχείρηση για αφαίρεση της χολής (αρκετά επικίνδυνη σε μεγάλη ηλικία) κάτι κορόιδα σαν κι ελόγου του την είχαν πληρώσει... αναμένοντας γενναιόδωρες αντιπαροχές. Όμως, φεύ! Χαχα... Θα τους είχε κάνει όλους πέρα. Σαν την τρίχα από το γάλα.

*

Συνεχίζεται:

Η έρευνα. Ποιος όπλισε το χέρι τής δολοφόννας;

Και μάλιστα με σφυρί; Πού ακούστηκε; Μα πού το βρήκε αυτό γραμμένο; Γιατί όχι κάτι άλλο, πιο ανώδυνο; Και αθόρυβο; Όποιος και να ήταν, ήθελε να στείλει ένα μήνυμα. Σαφές. Διάλεξε έναν παραδειγματικό, βασανιστικό θάνατο για το εξώγαμο του γαμπρού του. Γιατί όμως; Τόσα ενέσιμα κυκλοφορούν. Ακόμα και μια σύριγγα γεμάτη αέρα κάνει τη δουλειά της. Κανείς δεν θα καταλάβαινε τίποτα. Υποψία καμιά. Τόσα νεογέννητα πεθαίνουν κάθε μέρα. Και τα παραχώνουν σε μια γωνία του νεκροταφείου όταν είναι αβάφτιστα.

Όσα ακολουθούνε θα ήθελα να τα είχα φανταστεί. Ο νους ρετάρει. Παίρνει λοξές διαδρομές. Γέρνει. Κινδυνεύει να πέσει στον γκρεμό. Να εκτροχιαστεί.

Θα προτιμούσα να τα είχα φανταστεί όλ' αυτά. Έτσι θα μπορούσα να σας τα αφηγηθώ καλύτερα. Όμως «η μνήμη πονεί», όπως λέει ο Σεφέρης, ο αγαπημένος μου. Που του οφείλω πολλά. Και πάνω απ' όλα, πρώτ' απ' όλα, την αγάπη μου για την ποίηση, την έντεχνη, την κουβεντιαστή.

Ναι, θα προτιμούσα να τα είχα φανταστεί όλα ετούτα. Ούτως ή άλλως είναι απίστευτα. Η ζωή, η ανθρώπινη ζωή στη γη είναι το πιο απίθανο, το πιο τρελό γεγονός στο σύμπαν όλο, στο σύμπαν το όχι και τόσο πλατύ, τελικά, ομολογουμένως...

Κάνω κύκλους. Γύρω από το θήραμα. Παιχνίδια που μας παίζει το μυαλό. Κυνηγός και κυνηγημένος είμ' εγώ, ο ίδιος.

Ναι, το μυαλό μας παίζει παιχνίδια. Είναι πιο φτηνό να πληρώσεις μια κάποια θεραπεία (οποιαδήποτε θεραπεία, όσο πανάκριβη κι αν είναι), παρά να πληρώνεις για τα κρίματα άλλων, πριν καν γεννηθείς εσύ. Κάτι τέτοιο θα ήταν άδικο, άδικο πολύ. Άδικο, όμως πραγματικό. Να πληρώνεις εσύ για τα κρίματα άλλων που – μάλιστα – δεν θα τους συναντήσεις ποτέ για να ζητήσεις τα ρέστα, μια αποζημίωση, έστω. «Αμαρτίαι γονέων παιδεύουσιν τέκνα». Δεκατρείς γενιές μετά, απ' ό,τι λένε.

Μα πώς ξεκίνησαν άραγε όλ' αυτά;

«Στη μακρινή Σκανδιναβία, στον εντέκατο αιώνα», σου χρησιμοδότησε μια διάσημη ψυχοερευνήτρια, με το όνομα Αγγελική (κι εκείνη – ακόμα μια Αγγελική στη ζωή σου).

Τα Θυέστεια δείπνα...

Εδώ σταματάει ο λογισμός. Ανακωχή. Παραστράτημα. Παράκαμψις (deviation, που λέμε εμείς στα ...ελληνικά).

Συνεχίζω... ακάθεκτος... αλλά όχι χωρίς ένα αγκάθι στα στήθια, που όσο προχωρώ τόσο πιο βαθιά χώνεται στην καρδιά που έχει πάψει πια να ματώνει. Πέτρα γένηκε με όλα ετούτα.

Ήταν εκεί στον μακρινό Βορρά. Στην εποχή των Βίκινγκς. Που κάθε άλλο παρά βάρβαροι ήσαν. Αλλά ακόμα και βάρβαροι να ήταν δεν θα θανάτωναν παιδιά και να τα φάνε βρασμένα στο μεγάλο λεβέτι. Να προσφέρουν μάλιστα στις καλοβρασμένες σάρκες τους που ξεκολλούσαν από τα κόκκαλα στους ανυποψίαστους γονείς τους. Η ζελατίνη από το μεδούλι των κοκκάλων είχε σχηματίσει ένα κακοσήμαδο κατακάθι στο μπρούτζινο σκεύος. Ζελέ ανακατεμένο με τα λιγοστά μυρωδικά, κάτι σαν πρασινάδα που είχε διαπεράσει τον πάγο. Νερό άφθονο, εννοείται. Αλλά ποιος χορταίνει μόνο με νερό;

Στην εξορία, στην εξορία τους έστειλαν οι αρχές και οι νόμοι της χώρας. Οι δικαστές της φυλής, αν και νομάδες, πολεμοχαρείς άρπαγες και πλιατσικολόγοι ολκής είχανε κανόνες και νόμους απαράβατους, άγραφους αλλά ισχυρούς. Ο κανιβαλισμός μεταξύ της ίδιας οικογενείας απαγορεύεται. Όπως κι η αιμομιξία μάνας με γιο. Μεταξύ κόρης και πατέρα γίνονταν από καιρού εις καιρόν κάποιες εξαιρέσεις, όταν το πάθος κόρωνε κι απειλούσε να τους κάψει όλους. Να βάλει πυρκαγιά στα βράχια και να λιώσει τα παγόβουνα...

Εκεί έμειναν οι ψυχές οι βάνουσες μέχρι που πεθάνανε (σε εκείνη την παλιοκαιρινή ενσάρκωση) από ασιλία τα κορμιά τους. Πετσιά κολλημένα σε κάτι κόκκαλα που θρυματίζονταν σαν κρυστάλλια της αυγής πάνω από την καμινάδα στο αυτοσχέδιο τζάκι με τα ξύλα. Εστία δεν θα την έλεγες...

Εκείνο το αμάρτημα πληρώνουμε τώρα, όλοι εμείς, δέκα και τρεις γενιές μετά... Γι' αυτό τρώμε ασύστολα, με βουλιμία. Γιατί θυμόμαστε τα άδεια πιάτα και τα πιρούνια μετέωρα τότε... Να φας το μάτι του άλλου; Ακόμα κι έτσι, κάποτε ...τελειώνει. Το μάτι του διπλανού. Μίσος αρχαίο, ακαταλόγιστο, παράλογο, ανεξέλεγκτο. Με το που έβλεπαν το μωρό να γεννιέται το μισούσαν. Και δεν λέω, βέβαια, πως το ονειρεύονταν αμέσως στο φούρνο με πατάτες. Όμως, όπως και να το κάνεις, τους έφερνε στο νου αρχαία δεινά. Που κανείς δεν θέλει να τα θυμάται. Καμία ψυχή δεν αντέχει, δεν συγκρατεί, δεν αναχαράζει το αποτρόπαιο. Ακόμα κι οι κολασμένοι αναχαράζουν την μνήμη και την μεταβολίζουν σε κάτι ανεκτό, που τους βολεύει, που συμβαδίζει με τα χρηστά ήθη και με την κοινή λογική της εποχής τους. Εμείς... εμείς πώς βγήκαμε έτσι; Θυέστης-Ατρέας, Αίγισθος-Αγαμέμνονας, Ορέστης-Κλυταιμνήστρα... Και λίγα λένε οι τραγικοί. Εδώ χρειάζεται ιδιαίτερη τέχνη ποιητική για να μετατρέψει τα ξινά σε γλυκά, για να κάψει τα χλωρά μαζί με τα ξερά, για να βράσει τα μυρωδικά με κρέατα οικείων ξεσκισμένα, σάρκες καταματωμένες, κορμιά διαμελισμένα...

Τέλος πάντων... Το προσπερνώ αυτό το κεφάλαιο. Τρέμω και φρίττω. Δεν ήταν τα σκοτωμένα θαλάσσια κήτη που καταράστηκαν τον πατέρα και τον πεθερό του. Δεν ήταν τα δέρματα από το αναπαραγωγικό μόριο της φάλαινας πάνω στο οποίο κάθονταν για να πιούνε το ποτό τους και να ξεσαλώσουν ερωτικώς με δούλες και κυρίες, πόρνες κι αγίες, αδιακρίτως. Γιατί εκείνη, η

μάννα μου, ήταν αγία πριν τον γνωρίσει. Αλλά αυτό είναι άλλο κεφάλαιο. Και «άλλου παπά ευαγγέλιο».

Νιώθω μια ανακούφιση που προσπεράσαμε αυτή τη σελίδα. Όπως-όπως. Σαν τον Οδυσσέα όταν αντάμωσε τις σειρήνες. Με τα μάτια ανοικτά. Μα τα αυτιά, τ' αυτιά του ήταν σφραλισμένα.

Κάθε ποιητής μια πληγή κι εγώ τέσσερις!

*

Η Νίκη όταν τρελάθηκε (από τα γερατεία και τα κρυμμένα μυστικά, τα αθώα φέματα και τις λευκές εκχειρίδες με τον άσπονδο σύζυγό της) σηκωνόταν μαύρα μεσάνυχτα να πάει προς νερού της, μετά βαφόταν, ντυνόταν, φορούσε τα κοσμήματά της όλα κι έτρεχε να φύγει στον κατήφορο. Όταν τη σταματούσαν και τη ρωτούσαν πού πηγαίνεις εκείνη απαντούσε: «στο σπίτι μου». Κι όταν επέμεναν εκείνοι (για να την καθυστερήσουν, για να την συνεφέρουν από την υπνοβασία της), όταν τη διπλορωτούσαν «μα πώς είναι αυτό το σπίτι σου;», εκείνη τους απαντούσε μάλλον διστακτικά και συγκρατημένα (από το παμπάλαιο φόβο ίσως μην την περάσουν για τρελή)... κι εκείνη λοιπόν τους περιέγραφε έναν θολωτό τάφο των Μυκηνών με όλα τα κτερίσματά του, που τα περιέγραφε με εξονυχιστική λεπτομέρεια, σα να τα είχε φορέσει μια ολόκληρη ζωή, ή – καλύτερα – σαν... σα να τα είχε πλέξει με χρυσοκλωστές, η ίδια, με τα χεράκια της. Φυσικά, αυτός ο τάφος δεν έχει ανασκαφεί ακόμη. Τα κοκκαλάκια της (αποσαθρωμένα από τη οστεοπόρωση) αναπαύονται στο μικρό κοιμητήριο κάτω από το βουνό όπου γεννήθηκε κι έτρεχε μικρή, νοσταλγώντας μετά, σαν παντρεμένη, κλαίγοντας με δάκρυ πικρό, μαύρο και μιλώντας για «τις τελετές μας». Τι να υπονοούσε άραγε; Αρχαίες γονιμολατρικές τελετές για τις στείρες γυναίκες και τα άκαρπα ζευγάρια; Εκεί που κάθε σχετικό πρόβλημα πολλαπλασιασμού και διαιωνίσεως του είδους λυνόταν με τρόπο ταχύ και μυστικό κάτω από το σεμνό Φως της Νυκτός, της μητρός των Πάντων. Αγίων και μη. Υπάρχει όμως κάτι που δεν έχει αγιάσει σ' ετούτη την πλάση; Μετά από τόσες ταλαιπωρίες, τήξεις και τύψεις;

*

Ποιος ξέρει τι ονειρευόσουν όταν σε έσφιγγα στην αγκαλιά μου. Ξέρω όμως τι ονειρευόμουν εγώ όταν μου έλειψες εσύ. Για πάντα. Ανεπιστρεπτί. Θα ήθελα να υπάρχει ένας τάφος για σένα. Κάπου. Κι ας μην τον ξέρω εγώ. Θα συναντηθούμε στον χώρο εκείνο τον άχρονο, στις ρωγμές από ονειροφαντασιές και μπαλωμένες πληγές, ξηλωμένες τύψεις κι ενοχές, που

όσο κι αν τις μαντάρεις, σε ξύλινο αυγό κι αν της τεντώνεις, πάντα τους φεύγει ένας πόντος.

*

Θυμάμαι το ψωμί το ζυμωτό (με μαγιά) στον χτιστό πέτρινο φούρνο με τα ξύλα. Και για προσάναμμα ξερές αφάνες από το βουνό. Τους έβαλα φωτιά μετά την πρώτη ερωτική εμπειρία. Ευτυχώς, δεν το έκαψε το σπίτι. Εκείνη με έδειρε. Για πρώτη φορά ήταν το μάτι της αγριεμένο. Αλλόκοτο. Τώρα μόλις καταλαβαίνω γιατί. Ήξερε. «Από μικρός στα βάσανα κι εσύ;». Ήμουνα δεν θα ήμουνα έξι χρονών.

*

«Τι τα αναθυμάσαι τώρα όλ' αυτά και το μολογάς;» θα μου έλεγε η γιαγιά μου. Η Αγγελική. Όταν πέθανε την είδα να καλλιεργεί τον κήπο της στη θάλασσα. Κι ήταν γεμάτος ολάνοιχτα λουλούδια. Πρόστυχα. Με τον ύπερο καμαρωτό και τον κάλυκά τους ξεχειλωμένο. Ναι, τα θυμάμαι καλή μου γιαγιούλα και νοσταλγώ την μακρινή εκείνη εποχή που ψήναμε τις πατάτες στη χόβολη. Με ολάκερη τη φλούδα τους. Ακαθάριστες. Άθιχτες. Έτσι όπως τις πέταξε η γη. Έξω στο Φως. Είχα πάντα μια μεγάλη αγάπη για το Φως, όταν τρύπωνε πάντα απρόσκλητο ανάμεσα από χαραματιές (στο πάτωμα, στο πορτοπαράθυρα), σε χαραμάδες (μέσα από τα κεραμίδια). Ο σεισμός δεν μας τρόμαζε. «Ο κουνημένος δεν κουνιέται, ο βρεγμένος δεν βρέχεται κι ο τρελαμένος δεν τρελαίνεται», χρησιμοδοτούσες. Έλεγες... και τι δεν έλεγες. «Ανθηρόστομη», έτσι σε φώναζε η γειτόνισσα η Ευανθία που την ξεπαρθενέψανε πριν την παντρεία και γύρεψε ο άντρας της από τον πατέρα της πανωπροίκι για να μην του την γυρίσει πίσω άναυλη. Και με την προίκα της φαγωμένη, φυσικά. Δεν τα νοσταλγώ καθόλου εκείνα τα χρόνια. «Ο παράδεισος της παιδικής ηλικίας». Κουραφέξαλα! Ο παράδεισός μου εμένα είναι τα βιβλία. Η πρώτη μας συνάντηση ήταν καθοριστική. Έρωτας κεραυνοβόλος. Από την τρυφερή ηλικία των τεσσάρων ετών. Δύο χρόνια πριν γνωρίσω τον έρωτα. Και συστηθούμε... και αγγιχθούμε, όχι όπως δίνουν οι άνθρωποι χειραψία. Κι εδώ σιγώ. Το χώμα ας θάψει κι ετούτη την αλήθεια. Συνέβησαν και σε άλλους. Καλύτερους από εμένα. Και σε χειρότερους βεβαίως. Εγώ επιβίωσα – και μάλλον κάλλιστα – χάρη στα βιβλία. Σας αντιγυρίζω τώρα ετούτη τη χάρη.

*

Η γενέθλια πόλη μου, η Καλαμάτα, Καλομάτα, Καλάμαι, Φαραί...

Το λιμάνι της Καλαμάτας, ζωγραφισμένο από τον Κωνσταντίνο Παρθένη το 1911, ήταν το «σημείο φυγής», όπως έμαθα αργότερα στο γραμμικό σχέδιο στο Λύκειο Αρρένων Αμαρουσίου, όπου βρέθηκα το 1978 σε ηλικία 16 ετών, ξεριζωμένος για οικογενειακούς λόγους, αδιευκρίνιστους μέχρι πρότινος.

Φυγή. Ναι, φυγή. Μα γιατί φυγή; Από τον Παράδεισο; Η Καλαμάτα τότε ήταν ακόμη (πριν από το σεισμό του 1986) ένας παράδεισος. Η οδός Φαρών οδηγούσε μοσχοβολιστά και νωχελικά προς την παραλία. Τα αστικά λεωφορεία ανεβοκατέβαιναν συχνά-πυκνά τον διπλό δρόμο με τα γιγαντιαία δέντρα ιβίσκου στις νησίδες και τα πανέμορφα λουλουδιασμένα αρχοντικά με τον απαραίτητο κήπο (φοινικιές, μπανανιές, λεμονιές, μανταρινιές, ροδιές, μπουρνελιές, νυχτολούλουδα, γιασεμιά και χρυσάνθεμα, κατιφέδες βεβαίως, στην εποχή τους).

Οι γεύσεις: γλυκό του κουταλιού, μαρμελάδα, παστέλι, λικέρ τριαντάφυλλο και βύσσινο... Κι οι απαραίτητες δίπλες, σε κάθε γάμο κι αρραβώνα.

Οι θρησκευτικές λειτουργίες, εμπειρία βαθιά μυστικιστική. Έψελνα σε κάθε εσπερινό Σαββάτου. Τα είχα μάθει απέξω. Από εκεί κληρονόμησα τα καλά ελληνικά μου.

Εκδρομές. Στα γύρω βουνά και στους λόφους.

Το σχολείο: η άραξη και το εισιτήριο διαφυγής μου. Η μόρφωση. Τα Γράμματα. Για τις Τέχνες τότε ούτε λόγος. Κάτι απαγγελίες στις εθνικές εορτές, κάτι σκετσάκια στις «γυμναστικές επιδείξεις» (στο τέλος της σχολικής χρονιάς).

Η μουσική; Αααααα, η μουσική. Με έδιωξε από το μάθημα της ωδικής ένας κουτσός κακιασμένος χουντικός δάσκαλος, γιατί τραγουδούσα σε ψηλές οκτάβες (ασυνήθιστο για ένα αγόρι επτά ετών). Με πέταξε άσπλαχνα και χωρίς αιδώς έξω από την τάξη νομίζοντας πως τον ...κοροϊδεύω!!! Υπήρχε όμως το ραδιόφωνο. Μεγάλο σαν έπιπλο. Το αρχαίο δράμα, η κλασική μουσική, η όπερα, η ζωντανή συναυλία της Ουμ Καλτσούμ σε τακτική εβδομαδιαία βάση από το Ράδιο Κάιρο (τόσο κοντά – όταν έκανε υπερβολική ζέστη βλέπαμε στην άσφαλο, στη «δεμοσιά», σε αντικατοπτρισμό, τους αιγυπτιακούς φοίνικες, μάλιστα).

Μαγική παιδική ηλικία. Σποδός κι αναστεναγμός. Πυρπολημένοι από το σβησμένο ηφαίστειο της Ιθώμης (εκεί γεννήθηκε ο Γεώργιος Καλογερόπουλος, μετέπειτα φαρμακοποιός στη Νέα Υόρκη και πατέρας τής μυθικής, της μοναδικής και ανεπανάληπτης τραγωδού με το συμβατικό όνομα Μαρία Κάλλας).

Το μοναστήρι του Βουλκάνου που γιόρταζε Δεκαπενταύγουστο, χτισμένο, λένε, πάνω σε αρχαίο μετεωρίτη που έπεσε από το διάστημα. Σε εκείνο το διάστημα θα ήθελα να εξακτινιστώ κι εγώ. Αιθεροβάμων...

Κι η κοιλάδα σπαρμένη με κοχύλια και βότσαλα, απολιθωμένους αμμωνίτες, πρωτόζωα. Τα οργανωμένα χωράφια θησαυρός για εμάς, τα ανήσυχτα πνεύματα. Λαμπραδορίτης στο χωνευτήρι του ασβέστη. Υψικάμινος. Και οι σπηλιές πάνω στον Ταύγετο, με ίχνη παλαιολιθικών οικισμών. Μόνον οι αλεπούδες, τα παιδιά

του Δημοτικού σχολείου, τα φίδια και οι αρχαιοκάπηλοι μπορούσαν να συρθούν από τις καλά κρυμμένες «ποριές» τους.

Μυθικά χρόνια. Το καλοκαιρινό άθλημα «κυνήγι τζιτζικιών» που αντικατέστησε το αποτρόπαιο κυνήγι σπουργιτιών με αεροβόλο. Και οι δεντρογαλιές που караδοκούσαν να πηδήξουν πάνω από τους τρομαγμένους ώμους μας.

Τα χέλια στο βάλτο και το χέλι στη στέρνα (για να την καθαρίζει από τη μούχλα).

Το πηγάδι, σημείο συγκέντρωσης, «ρούγα» των γυναικών με το που έπεφτε το σούρουπο, πριν γυρίσουν οι άντρες «από τα μαγαζιά» για το τελετουργικό δείπνο.

Μαντήλια μεταξωτά και πόθοι κάτω από τις ελιές...

Το ποτάμι του Πηδήματος, εκεί όπου οι γυναίκες κατέφθαναν με φορτωμένα γαϊδουράκια και έκαναν την εποχιακή μπουγάδα τους με σπιτικές πλάκες σαπούνη από τηγανόλαδα. Χτυπούσαν τα μουλιασμένα «σκουτιά» με ένα μακρύ πλατύ ξύλο που τον έλεγαν «κόπανο».

Το Πήδημα μετονομάστηκε επί χούντας εις Άλμα. Έβγαινε μάλιστα και εφημερίδα, που μας την μοίραζαν δωρεάν στο σχολείο (σιγά που θα χαλαλίζαμε τα λιγοστά μας λεφτά για καραμέλες και τυρόπιπτες προκειμένου να αγοράσουμε αυτό το χουντικό εργαλείο προπαγάνδας). Όταν έπεσε (επιτέλους!) η δικτατορία, μετονομάστηκε πάλι το Άλμα εις Πήδημα. Δεν ενθυμούμαι όμως αν βγήκε έστω κι ένα φύλλο της «Φωνής ...του Πηδήματος».

Γεννήθηκα ανάμεσα σε δύο ποτάμια, σε δύο πηγές, σε δύο χωριά με συμβολικά ονόματα: Άγιος Φλώρος και ...Πήδημα.

Πάλι καλά. Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα. Τα σχολικά εννοώ. Με τη Φύση να μοσχοβολάει την Άνοιξη, με τον αέρα να ξερριζώνει τα κεραμίδια τον χειμώνα, με τη βροχή να λασπώνει τα πάντα, με το χιόνι να φιλοτεχνεί σταλακτίτες στα λούκια (στις υδροροές).

Το χειρότερο όμως ήταν το χαλάζι. Αυτό το αντιπαθώ. Ρίχνει τους καρπούς από τα δέντρα και ξεραίνει τον ανθό. Μαραίνονται τα δέντρα, όπως μερικοί άνθρωποι μαραζωμένοι.

Γάμοι και τραγούδια. Τα αγαπημένα μου. Δημοτικοί χοροί. Το καρναβάλι. Ντυνόμουνα πάντα Ζορρό και Ρομπέν των Δασών.

Η μοίρα ήταν πολύ σκληρή μαζί μου. Πολύ θανατικό, βρε παιδί μου. Και η αρρώστεια σε ημερησία διάταξη.

Μετά το Πολυτεχνείο που έμενα μόνος μου και κουμαντάριζα τη ζωή μου οι ασθένειες κόπηκαν με το μαχαίρι. Είναι κι αυτός ένας τρόπος να αντιδρά η ψυχή. Ταλαιπωρώντας το σώμα.

Τώρα όλοι είναι στο οστεοφυλάκιο. Κανείς δεν με παιδεύει. Τέρμα οι καυγάδες. Απολαμβάνω αυτή την πρωτόγονη ελευθερία.

Δεν ξέρω αν τους έχω συγχωρήσει. Δεν είμαι τόσο άγιος. Και δεν ξέρω αν θα γίνω...

Θυμάμαι μόνο τα καλά: τον αργαλειό, το «ζυμωτό ψωμί» στον φούρνο με τα ξύλα. Μια φορά έβαλα φωτιά στις αφάνες, όμως δεν λαμπάδιασε το παλαιό πέτρινο σπίτι. Είχε τις δικές του αντιστάσεις... Ακόμη το πουλάω και κανείς δεν το θέλει. Τα πνεύματα, τα ξωτικά, οι νεράϊδες. Τα καλικαντζαράκια στήσανε χορό εκεί μέσα.

Όταν χορέψεις με τον Χάρο στη βροχή τίποτα πια δεν σε φοβίζει.

Έζησα όμως ευτυχισμένα χρόνια. Εις πείσμα όλων.

«Ήλιος, ήλιος και βροχή παντρευούνται οι φτωχοί – ήλιος, ήλιος και φεγγάρι παντρευούνται οι γαιδάραι».

Όλα ήταν περιττά τότε κι όλα κολλάγανε στην γενέθλια πόλη της αγωνίας μου, στην εμπορική Καλαμάτα με τις πόρνες και τον αμερικάνικο στόλο. Με τις γραμμές του τραίνου και τα σφυρίγματα του. Με το αεροπλάνο αργότερα που μου άνοιξε την όρεξη για απόδραση σε άλλες ηπείρους.

Όλα ήταν περιττά κι όμως κολλάγανε, ακόμα και τα αταίριαστα.

Τα κεφάλια που προεξείχαν...

Είναι θαύμα πώς ξέφυγα από αυτόν τον ευλογημένο τόπο.

*

Το σφραγισμένο σπίτι:

Όταν έστριψαν με το ξένο αυτοκίνητο στη γωνία η καρδιά του σφίχτηκε. Εκείνο το γνωστό σφίξιμο που ένιωθε από παιδί. Σαν πάνθηρας κλεισμένος σε κλουβί με πιθήκους. Αδύναμους. Με τα νύχια (ακόμη) χλωρά. «Εξ απαλών ονύχων».

Στην αρχή ασχολήθηκε με τεχνικές λεπτομέρειες: αν είναι κομμένη η παροχή νερού, το ηλεκτρικό, αν έχει παραβιαστεί η εξώθυρα (χοντρό το λουκέτο – δύσκολο να το κόψει κανείς), αν τα κεραμίδια ήταν ακόμα στη θέση τους. Μόνο ένα έλειπα. Παρήγγειλε στον μεσίτη που είχε αναλάβει την πώληση να το αντικαταστήσει. Οι γείτονες κρυφοκοίταζαν από τις γρίλιες συνωμοτικά. Τα πρώην εξαδέλφια μακριά. Ο Αίγισθος...

Οι ξένοι άνθρωποι φωτογράφιζαν. Τουρίστες στις Μυκήνες. Πανάλαφρος ο ξένος πόνος. Δανεικός...

Η μουσμουλιά και οι πικροδάφνες είχαν γιγαντώσει τον ίσκιο τους. Να δεις που θα έριξαν τις ρίζες τους στον βόθρο και θα τρέφονταν με τα λύματα αιώνων.

Έσκυψε κι έγραψε στις πέτρες τής αυλής με το αίμα του:

Ο οίκος των Ατρείδών και τα Θυέστεια δείπνα:

Τα δέντρα κρύψανε το σπίτι.
Να μπορούσαν να κρύψουν και τις αμαρτίες μας.
Φυλλωσιές. Άνθη και ξεραμένα φύλλα,
Πατημένα από τα πτηνά τού φθινοπώρου.
Τι αναζητούν τα κακόμοιρα.
Δεν έχουν σπόρους ετούτα τα φυτά.
Στείρα σαν κι εμένα.
Στέρφα σαν κι εκείνη...
Υπομονή. Γενήκαμε πρωταθλητές
σε ετούτη την ενσάρκωση.
Τώρα μένει το σπίτι να πουληθεί.
Να μπουν άλλοι, ξένοι στο κάρμα μας,
Να σκουπίσουν, να σφουγγαρίσουνε,
Να λιβανίσουν με ξεραμένο φασκόμηλο...
Να εξαγνιστούν τα φαντάσματα
Και να εγκαταλείψουν τον τόπον αυτόν
Τής εξορίας
Και να αναχωρήσουν δια τας
Αιωνίους μονάς.
Επιτέλους, ας ξανανάψει το τζάκι,
Ας ταΐσθει με αφάνες
ο κτιστός φούρνος με τα ξύλα
τού βουνού να τριζοβολήσουν.
Και τα χιόνια να εξαγνίσουν
Τη μορφή μας στη λάσπη
Τών γεγονότων....

*

Το χιούμορ είναι η γλώσσα των αγγέλων και των πονεμένων ανθρώπων.
Τραυματισμένοι είμαστε όλες, όλοι, όλα μας, τα ταλαίπωρα όντα.

Το ευθυμογράφημα τώρα:

Το σήριαλ ...του Φωσ-κώλου δεν γράφτηκε ποτέ:

Η φωνή ήταν κυματιστή. Η διήγησις ελάμβανε χώραν επί του πεζοδρόμου γνωστού οψοπωλείου στα Εξάρχεια. Η ταβέρνα ήταν ξακουστή για τις λιχουδιές αλλά και για τους ...ωτακουστές της. Επειδή σύχναζαν διάφοροι ενδιαφέροντες τύποι (καλλιτέχνες και λογοτέχνες – τρελοί με τα ...ούλα τους, εν ολίγοις) όλο και κάτι έχει να ψαρέψει το αυτί κάθε φιλοπεριέργου.

Εγώ όμως δεν είχα καμία διάθεση να ακούω τα εσώψυχα κανενός άλλου, γιατί είχα βγει για να μιλήσω με τη φίλη μου – κυρίως για να μολογήσω, ομολογώ, κατά το συνήθειό μου. Η ειλικρίνειά μου σπάει κόκκαλα. Θυμήθηκα εκείνο το ρητό που επαναλάμβανε συχνά πυκνά ο συχωρεμένος ο πατερούλης του στη μάννα του κι (αγαπημένη) γιαγιά μου: «η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακιάει [τσακίζει, επί το αστικότερον – προκειμένου να μην με κατηγορήσει γνωστή παλαιολιθική φιλόλογος πως χρησιμοποιώ, λέει, «χωριάτικες λέξεις στην ποίηση και στο σκραμπλ αδιακρίτως]» (κλείνουν αγκύλες και εισαγωγικά, καθώς και αι παρενθέσεις)...

Η φωνή πίσω μου – μέσα στο αυτί μου – ήταν μελωδική. Αυτό δικαιολογούσε κάπως τον μελοδραματισμό, την κομπορρημοσύνη, την περιαιτολογία και όλα τα δεινά του μεσογειακού χώρου με τις νόστιμες ηδονές και τους υπερφίαλους ανθρώπους. Όλοι έχουν ένα δράμα να διηγηθούν. Και μία γνώμη βεβαίως, για όλους τους άλλους, ακόμα και για τον ίδιο τον εαυτό τους. Σε μερικές περιπτώσεις δε, έχουν και περισσότερες ...γνώμες, ενώ από ...κάλο μόνον έναν. «Έκανε η μύγα κώλο κι έχεσε τον κόσμο όλον». Μικρόβια, παράσιτα, ιοί και βακτηρίδια πάνω στο ανθεκτικό κι ανεκτικό σώμα της γης, στο τέλος αυτοκαταστρέφονται ακριβώς επειδή η τρέλα τους χτυπάει κόκκινο, δεν αντέχουν μήτε τον εαυτό τους, σταματάνε να τρώνε, ή τρώνε μέχρι σκασμού, αυτοκτονούν και παρ' τον / πάρ' τηνη από δω. Ό,τι δεν καταφέρνει ο καρκίνος το επιτυγχάνουν οι ανακοπές, τα εγκεφαλικά και οι θρομβώσεις, τα ανευρίσματα και οι πλησμονές των πνευμόνων με υγρό...

Αλλά ας ακούσουμε εκείνη την ανθρώπινη φωνή, αφού εμείς δεν επρολάβαμε, δεν εμπορέσαμε, δεν ηδυνύθημεν όπως σταυρώσωμεν κουβένταν.

«Αχ, φίλε μου, διαλεχτέ και μονάκριβε [εμ, βέβαια, πού να βρει φίλους και πώς να τους κρατήσει μ' αυτό το ανυπόφορο παραλήρημα – σχόλιο του μεταγραφέα – δεν την μαγνητοφώνησα κιόλας – ίσως θα έπρεπε – θα είχαμε

την Ανθρώπινη Φωνή του Κοκτώ και το Ημερολόγιο ενός Τρελού του Γκόγκολ]. Που λες, καλέ μου, εγώ... πού να σ' τα λέω. Η ζωή μου εμένα είναι ένα σήριαλ... Φωσκώλου! Ναι, έχω κι αυτοσαρκασμό. Το διαθέτω αυτό. Χάρη στην ειρωνεία σώζομαι. Αλλά στρέφω τα βέλη μου πάντα εναντίον του εαυτού μου, ποτέ εναντίον των άλλων [φαντάσου και να συνέβαινε το αντίθετο, δηλαδή]. Εμένα που με βλέπεις, μου τύχανε πολλά κακά στη ζωή μου, στραβά κι ανάποδα. [Τελείωνε, κυρά μου, ξημερωθήκαμε εδώ πάνω από μια σκορδαλιά και μία ταραμοσαλάτα, μήτε να παραγγείλουμε δεν τολμήσαμε, να μην διακόψουμε τη ...μονωδία σου – κι έχεις ωραία φωνή πανάθεμά σε!!!]. Βλέπεις αυτό το βαθούλωμα εδώ; Ακριβώς πάνω από τα αυτιά, στο κρανίο. Όχι, ψάξε, ψάξε, θα το βρεις. Ναι, ναι, εκεί, θα το βρεις. Έχω κι ένα χαλασμένο μάτι, ρήξη δεσκεμετείου, και τρία σπασμένα πλευρά, 3 με 5 ημέρες μετά τη γέννησή μου, στο μαιευτήριο. Μου επιτέθηκε η παιδίατρος η δολοφόνα, την αναγνώρισα εγώ από το διαμαντένιο δαχτυλίδι, όταν τη συνάντησα μεγάλη πια, στα τριάντα εννέα μου, τώρα είμαι σαράντα... Έκανα και rebirthing. Ξέρεις τι είναι αυτό; Πού γίνεται; Όχι, όχι εδώ. Στη Γαλλία. Και στη Γερμανία ίσως. Στην Αμερική οπωσδήποτε. Εκεί τα κάνουν όλα τα παρόμοια. Όταν πήγα εκεί το 2005 έκανα και αναδρομές σε προηγούμενες ζωές και καθάρισμα... απαλοιφή – πώς το λένε στα ελληνικά – αυτό που σβήνει το κάρμα τέλος πάντων. Όμως η ζωή μου ήταν τραγική, τρομακτική από πολλές απόψεις. Αμέσως μετά τη γέννα με αρπάξανε οι άνθρωποι του πατέρα μου (του φυσικού, όχι εκείνου που με μεγάλωσε εν αγνοία του, νομίζοντας πως είμαι παιδί του και μονάκριβό του τέκνο, ο κακομοίρης, ήταν μπερμπάντης – και μπαρμπέρης – αλλά καλή ψυχή. Τον έπαιρνε και λίγο. «Μπινές», πώς το λένε; Α, ναι, Bisexual. Ναι, αυτή είναι η σωστή λέξη. Η άλλη δεν είναι καλή. Πολύ λαϊκιά για τα γούστα μου και την ανατροφή μου. Η θετή μάνα ήταν πλουσία. Και στείρα. Έπασχε από τοξόπλασμα, ξέρεις, εκείνη την αρρώστεια από τις γάτες, που τώρα θεραπεύεται, με αντιβίωση νομίζω, πενικιλίνη, όμως τότε, ας μη λέμε χρονολογίες, μετά τον πόλεμο, η φυσική μου μάνα ήταν στο απόγειό της σε όλα τα λυρικά θέατρα του κόσμου. Είχε δει την καριέρα της να φτάνει στο ζενίθ, να μεσουρανάει και να λάμπει, για δέκα τουλάχιστον χρόνια. Μα τι τους ήθελε τους έρωτες; Και μάλιστα με παντρεμένο. Προικοθήρα. Δισεκατομμυριούχο. Και λίγα λέω... Εγώ μ' αυτούς ποτέ δεν μπλέκω. Ναι, αυτός ήταν ο πατέρας μου, ο φυσικός, όχι ο άλλος ο κουρέας. Το καταπίστευμα που μου άφησε στην Ελβετία υπερβαίνει το χρέος αυτής της πτωχής, μικρής χώρας. Και γιατί δεν πάω να τα πάρω; Μα δεν θέλει και ρώτημα. Είναι «ηλίου φαεινότερον». Γιατί δεν τολμώ, φοβάμαι. Θα μπορούσαμε να καθόμασταν εδώ τώρα σ' αυτόν τον γραφικό πεζόδρομο, να τρώμε λιχουδιές και να φλυαρούμε έτσι ανέμελα; Να περνάνε οι ναρκομανείς – παρντόν, οι τοξικοεξαρτημένοι, εννοώ – και να μην φοβούμεθα πως θα τραβήξει κάποιος από αυτούς μαχαίρι προκειμένου να με σωριάσει καταγής, ένας σάκκος χώμα, ένα άδειο σακί πατάτες, στραβουχυμένες και κακοσουλούπωτες, αν θέλω ν' αυτοσαρκαστώ κι εγώ, που είναι της μόδας... Τι λες; Τι λες; Κι η μάνα μου τι έκανε; Η φυσική μου μάνα γιατί δεν με διεκδίκησε ποτέ; Μα εκείνη ήταν ναρκωμένη. Την άφησαν εκεί, μετά την καισαρική μέχρι να φυγαδεύσουν το νεογέννητο, το ζωντανό, δηλαδή εμένα, μέχρι να βάλουν στη θέση τους το νεκρό εκείνο, το άλλο, της θετής μου

μητρός το πέμπτο κατά σειράν αγαλματένιο έμβρυο που πέτρωνε εντός της κι έπρεπε να της κάνουν εγχείρηση κάθε φορά για να της το βγάλουν. Κι η παιδίατρος πού βρέθηκε; Μα είναι πολύ απλό κι ευνόητο. Όχι, δεν είναι, συγγνώμη. Για μένα είναι πια όλα απλά. Όχι όμως κι από την αρχή. Τότε είχα πελαγώσει. Ο πατέρας μου, ο φυσικός, ήταν νεαρός κι όμορφος όταν γνώρισε την κόρη τη μονάκριβη του μεγαλοεπιχειρηματία, εφοπλιστή και караβοκύρη στην αρχή, πριν κάνει περιουσία αμύθητη. Αυτός λοιπόν, ο πεθερός του πατέρα μου, δεν ήθελε να δει την κόρη του χωρισμένη, τα παιδιά της κι εγγόνια του παρατημένα και τον γαμπρό του που είχε πια πιάσει την καλή – με την δική της την προίκα και τη δική του υποστήριξη, βεβαίως – να παντρεύεται την ερωμένη του και να γεννοβολά πλουσιόπαιδα μαζί της. Είχε πληρώσει λοιπόν μια παιδίατρο στο γνωστό μαιευτήριο της Νέας Υόρκης, στην ιδιωτική κλινική που ειδικεύοταν σε τέτοιες πανάκριβες λαθροχειρίες – ναι, στην Αμερική γεννήθηκα, φυσικά, όχι εδώ... πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα; Ξανθιά (φυσική) με γαλανά μάτια κι ανύπαρκτες βλεφαρίδες (αυτές φοράω είναι ψεύτικες, το μόνο ψεύτικο πάνω μου – μήτε πλαστικές έχω κάνει μήτε άλλο τι, αισθητικής τάξεως και φύσεως, μάλλον – τι έλεγα;). Α, ναι, κλείνω την παρένθεση, γιατί μπάζει, να μην πουντιάσουμε. Όχι, εδώ, στην αφήγηση, χαζούλη. Αχ, τι σου βρίσκω εγώ; Δεν ξέρω να διαλέγω άντρες. Ας επιστρέψουμε όμως στην ιστορία μας. Στο παραμύθι μας. Όπως θέλεις πές το. Αχ, πόσες φορές θα ήθελα να τα έχω φανταστεί όλ' αυτά. Να είμαι μια τρελή, συνηθισμένη και κοινή, από αυτές που έρχονται σ' εσάς, στους ψυχιάτρους. Θα μου έδινες χάπια, από εκείνα τα μικρούλια, τα ζαχαρωμένα, ξέρεις, θα ρίχναμε και μερικές ψυχαναλύσεις άμα λάχει και θα γινόμουνα καλά στο τέλος. Πού θα μου πήγαινε; Όμως τώρα τα πράγματα είναι σοβαρά. Κινδυνεύει η ζωή μου. Ο πεθερός του πατέρα μου βέβαια έχει πεθάνει. Κι η μητέρα μου. Και οι δύο πατεράδες. Και οι δύο μανάδες. Ο κανονικός κόσμος φυτεύει στο χώμα δύο γονείς κι εγώ έχω θάψει τέσσερις! Ας είναι. Ζει μόνον η παιδίατρος, η πρώην παιδίατρος, που έχει γίνει τώρα ψυχαναλύτρια, μεγάλη και διάσημη. Μα καημό να μην έχω συναντήσει έναν ψυχίατρο, ψυχολόγο έστω, που να είναι στα συγκαλά του. Παρντόν. Εσύ εξαιρείσαι. Ναι, «οι παρόντες εξαιρούνται» ούτως ή αλλέως. Κι από ποιον κινδυνεύω τώρα; Όχι, όχι από την ψυχαναλύτρια. Αυτή είναι ακίνδυνη πλέον. Αφού δεν μπόρεσε να με σκοτώσει τότε. Τρεις σφυριές μόνον μου έριξε. Μετά κατέρρευσε. Είδε λέει μια γιγαντιαία φιγούρα πάνω από το κεφάλι μου που την κυνήγησε! Την καταδιώκει ακόμα, σύμφωνα με τα λεγόμενά της. Τώρα είναι ακίνδυνη πια. Ένα ταλαίπωρο, θλιμμένο, λιπόσαρκο ζωάκι, καθηλωμένο στο αναπηρικό της καροτσάκι στο έλεος του κάθεμανιακού. Τώρα παρακαλεί να την αγαπήσω, να την συγχωρήσω έστω. Όμως εγώ δεν μπορώ να φανταστώ τι τέρας μπορεί να είναι ένας άνθρωπος που χτυπάει ένα τοσοδούλικο μωράκι στη θερμοκοιτίδα. Το θεωρώ ασύλληπτο. Κι εσύ, ναι, φυσικά. Δεν το χωράει ανθρώπινο μυαλό. Όμως της κάνω παρέα κάθε φορά που έρχομαι στην Αθήνα. Πετάγομαι μέχρι το Παγκράτι. Από περιέργεια και μεγαλοψυχία. Όλοι άνθρωποι είμαστε... Ουδείς τέλειος. Όχι, εγώ δεν έχω σκοτώσει κανέναν. Και καμία. Μέχρι τώρα τουλάχιστον [γελάει, τρελά, παρανοϊκά – δεν τολμώ να γυρίσω να δω)... Και συνεχίζει μετά από μια μικρή παύση, σα να ρουφάει καπνό ή πρέζα – όμως δεν μυρίζει καπνός και

δεν τολμώ να κουνηθώ, μην τύχει και ταραξω αυτή την απρόσμενη διήγηση, που έπεσε σαν δώρο από τον ουρανό]. Θα αναρωτιέσαι, λοιπόν, ευλόγως και με το δίκιο σου, από ποιους τάχα κινδυνεύω εγώ, εδώ και τώρα – τρόπος του λέγειν. Μα από τους δικηγόρους του πατρός μου, του πραγματικού. Σχήμα λόγου – σαν ψέμα μου φαίνεται όλη αυτή η ιστορία, δεν την έχω συνηθίσει ακόμη. Αααααααα, είναι πολλά τα σολδία, χρυσούλι μου. Σκοτώνουν οι άνθρωποι και για λιγότερα – οι κοινοί θνητοί, όχι εμείς. Μα τι απέγιναν τα νόμιμα παιδιά που είχε κάνει με την πρώτη του νόμιμη σύζυγο – τη μάννα μου δεν την παντρεύτηκε ποτέ, προτίμησε μιαν άλλη δισεκατομμυριούχα – εμβέβαια, πρώτα της πήρε τα παιδιά και τα έκρυψε... Ναι, ναι, έχω κι άλλον έναν αδελφό, από την ίδια μάννα και τον ίδιο πατέρα. Δυστυχώς, δεν ζει πια. Πέθανε νέος από μια κληρονομική ασθένεια που γονάτισε και τα δύο παιδιά του πατέρα μας, τα ετεροθαλή αδέρφια μου από τον πρώτο του γάμο. Με την δεύτερη σύζυγο δεν γεννοβόλησε. Σμίξανε απλώς τις περιουσίες τους κι αυγατίσανε τα λεφτά τους. Αυτό ήτανε όλο. Εκείνη δεν την αγάπησε ποτέ. Με τη μάννα μου όμως ήταν ερωτευμένος. Συνέχισε να κάνει έρωτα μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του. Κι εκείνη μετά τον πρόωρό του μαράζωσε. Τον ακολούθησε στον άλλο κόσμο πριν κλείσουν καν δύο χρόνια από την πολυτελή κηδεία του που την έδειχναν τότε όλες οι ασπρόμαυρες τηλεοράσεις με το χοντρό τελάρο – σαν κορνίζα ήτανε γύρω από το γκαστρωμένο γυαλί των οθονών της εποχής εκείνης. Ναι, είμαι παραστατική. Θα μπορούσα να είμαι συγγραφέας, ή ηθοποιός, σοπράνο κολορατούρα οπωσδήποτε, όπως η μάννα, η μανούλα μου η πραγματική... Βρίσκεις ετούτη την ιστορία ρομαντική; Όχι, δεν είναι, πίστεψέ με. Τραγική ίσως. Στην αρχή. Μετά γύρισε προς την κωμωδία, όταν άρχισαν να με κυνηγάνε όλοι – άντρες, γυναίκες – τότε που νόμιζαν πως είμαι εύκολη λεία και πως μπορούν να βάλουν το αμύθητο παραδάκι στο χέρι. Δεν λέω, ερωτεύτηκα, όχι όμως όπως η τρελή η ανιψιά μου, η χαζούλα, που αμέσως μόλις απογαλακτίστηκε από το ...πέος του πατέρα της πήγε κι έπεσε στην αγκαλιά του πρώτου προικοθήρα, του πρώτου αλήτη κι απένταρου ζιγκολό που βρήκε μπροστά της. Και μπορεί να το απόλαυσε, δεν ξέρω... αλλά στο τέλος το πλήρωσε ακριβά. Με την ίδια τη ζωή της. Δεν είναι ν' αγοράζεις ανθρώπους με τα λεφτά. Τα αισθήματα δεν πωλούνται. Κι όταν πωλούνται δεν αξίζουν. Σταματώ εδώ. Δεν λέω περισσότερα. Αλλά δεν λέω... γιατί θα καταλάβεις αμέσως ποιοι ήτανε οι γονείς μου οι φυσικοί και θα νομίσεις – δικαίως – πως είμαι τρελή, μα ντιπ κατά ντιπ τρελέγκω. Όμως δεν είμαι. Στο ορκίζομαι. Θα το ευχόμουνα παλιά, στην αρχή, μετά ΤΗΝ αποκάλυψη, όταν πεταγόμουνα στο κρεβάτι από εφιάλης φριχτούς που δεν θέλει να δει ανθρώπου μάτι και δεν τους αντέχει ανθρώπινο μυαλό... Μια τελευταία ερώτηση πριν φύγω; Ναι, ναι, θα σου την απαντήσω, αλλά βιάσου. Τους βλέπεις αυτούς εκεί τους δύο απέναντι; Που καβαλάνε μαύρες μεγάλες μηχανές σαν γουρούνες, φοράνε μαύρα κράνη, που δεν τα βγάζουν, παρά την τόση ζέστη και κάνουν ότι μιλάνε, ότι χαζολογάνε, δεν ξέρω. [Πράγματι, αυτό που περιγράφει υπάρχει, ακριβώς όπως το λέει, δεν είναι πλάσματα της φαντασίας της, αλλά δύο ζωντανά πλάσματα, σαν αστυνομικοί, σεκιουριτάδες, ντεντέκτιβ, δεν ξέρω – πάντως φουσκωτοί είναι...]. Λοιπόν, ρώτα, ρώτα. Προλαβαίνω να σου πω πριν ξεφύγω τελείως και με μαζέψουν.

«Για το δικό μου καλό, για την προστασία μου», πάντα. [Γελάει με έναν τρόπο κοφτό, που προδίδει άγχος – μπορεί να πρέπει να πάρει τα χάπια της, πέρασεν η ώρα, μπορεί όμως και να πρόκειται για μια υστερία, τυπική για γυναίκα της ηλικίας της, καραμπινάτη κλιμακτήριος, οι ορμόνες της θα φταίνε, δεν μπορεί να τις ελέγξει, ως φαίνεται]. Ναι, ναι, θα σου απαντήσω. Ωραία ερώτηση. Όχι, δεν κινδυνεύω από τους μαυροφορεμένους, χαζούλη. Μήτε από τους γκρίζους. Από τους λευκούς κινδυνεύω. Κι από τους κόκκινους. Τους χαζούς. Τους μετρίους, τους κοινούς, τους συνηθισμένους ανθρώπους, που με ζηλεύουν, αφού δεν μπορούν να με καταλάβουν. Τους φαίνομαι σαν εξωτικό πουλί... τους κατανοώ... δεν έχουν άδικο όταν το βλέπουν ένα άλλο. Αλλά κι εγώ δεν μπορώ να αλλάξω το κεφάλι μου, να απαρνηθώ τη φύση μου και να γίνω κάποιος άλλος, κάποια άλλη τέλος πάντων. Όχι, όχι δεν είμαι τρελή. Παριστάνω την τρελή προκειμένου να ξεφύγω. Κατέφυγα στην τρέλλα για ασφάλεια. Κανείς δεν υποψιάζεται, κανείς δεν κινδυνεύει από μίαν εκκεντρικήν ποιήτριαν».

Σ' εκείνο ακριβώς το σημείο σηκώθηκαν να φύγουν, πληρώσανε βιαστικά, ο πατρенаίρ της βεβαίως, ο μεγαλογιατρός, εκείνη δεν κυκλοφορούσε ποτέ με πορτοφόλι επάνω της, μήτε καν κινητό δεν είχε, για να μην την παρακολουθούν. Κι εμείς χάσαμε το δωρεάν ακρόαμα και θέαμα, ο απέναντί μου συνδαιτημόνας, η φίλη μου, ντε, που λέγαμε... αρχίζω να τα μπερδεύω κι εγώ και δεν μου αρέσει καθόλου αυτό. Και μετά σου λένε πως η τρέλα ΔΕΝ είναι κολλητική. Για ρώτα με κι εμένα. Ρωτήστε με κι εμένα και θα σας πω. Με όλους τους τρελούς που κάνω παρέα...

*

Κι αμέσως μετά η κατακλείδα, η απομυθοποίηση, η αφηγηματική ανατροπή... σας διαβάζω από μέσα (δίκη αναλογίου):

Γιατί υπάρχει και θεός και βλέπει:

Ναι, πιστεύω ότι υπάρχει θεός και βλέπει. Το πιστεύω ακράδαντα. Είναι μια γνώση βαθιά, κυτταρική, επαληθευμένη από την εμπειρία. Δεν θα σας πω τι έπαθαν αυτοί που ορκίστηκαν να με εξοντώσουν χωρίς να τους έχω κάνει τίποτα, δίχως να τους έχω βλάψει στο ελάχιστο. Μόνο από ζήλεια. Ή επειδή δεν τους άρεσαν τα μούτρα μου. Ο πανάρχαιος φθόνος: η βασική αιτία που παρήκμασε και η αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο, καθώς και η Ρωμαϊκή ή η Οθωμανική Αυτοκρατορία. «Να 'τανε η ζήλεια ψώρα θα είχε γεμίσει όλη η χώρα!!!». Κακόμοιρη μανούλα. Σε φάγανε λάχανο οι βρωμιάρηδες, οι σιχαμεροί, οι ακαμάτηδες, εκείνοι που χάφτανε μύγες μια ζωή με το στόμα

ανοιχτό και περιμένανε μήπως πεθάνει άτεκνος κανένας μακρινός ή ακόμα και κοντινός συγγενής να τον κληρονομήσουνε. Ζήτουλες!!!

Μην βλέπετε που βρίζω και φωνάζω κι εξανίσταμαι. Αυτά είναι μόνο στα χαρτιά. Στην πραγματικότητα είμαι ένα άκακο αρνάκι. Στόμα έχω και μιλιά δεν βγάζω. «Ο αμνός του θεού». Πράος και μολαίμικος, όπως περιέγραφε τον πατέρα της η μάνα μου. Πέθανε 112 ετών. Εκείνος. Όχι εκείνη. Την έφαγε ο άθλιος πατέρας μου με τους συγγενείς του. Καταραμένοι να είναι. Κι η Ουκρανή «εσωτερικιά» αλλά όχι κι «αποκλειστικιά» που ήδη είχε φορέσει τη βέρα της νεκρής στην κηδεία και πηδιότανε ξεδιάντροπα μπροστά της με τον σύζυγό της, πριν ακόμα κλείσει τα μάτια της η δούλα στο ίδιο της το σπίτι.

Όόχι, δεν τα θυμάμαι έτσι ξαφνικά, αριά και πού. Τα σκέφτομαι όλη μέρα και κάθε νύχτα. Ακόμα και την ώρα που κοιμάμαι. «Γιατί το άδικο δεν το θέλει ούτε ο θεός».

Και μέχρι τώρα καλά με πήγε ο καλός θεούλης. Γλίτωσα από πολλές παγίδες, δεν γλίστρησα σε μπανανόφλουδες που μου πετάξανε στο διάβα μου, δεν δηλητηριάστηκα με τα ποτά και τα φαγητά τους, δεν κάηκα στην πυρά, δεν έπεσαν τα αεροπλάνα που επέβαινα και τα τρένα δεν συγκρούονται όταν εγώ είμαι μέσα.

Παραλήρημα, θα μου πείτε. Παράνοια... Ναι, γιατί όχι. Με ό,τι έχει κανείς πορεύεται. Ό,τι μπορεί κάνει. Κι ό,τι δεν μπορεί, επίσης. Ο εγκέφαλος είναι περίεργο εργαλείο. Στην κηδεία της μάνας μου, όταν άκουσα τον κοντοστούπη σύζυγό της που ΝΟΜΙΖΕΙ πως είναι πατέρας μου να με ρωτάει συνεχώς «εσύ σε ποιον έμοιαζες» και μετά να κομπάζει πώς (και με ποίον ακριβώς τρόπο) πηδούσε – λέει – την Ουκρανογεωργιανή μπροστά στην ετοιμοθάνατη, κατάκοιτη από τα ροσόλια που την ποτίζανε αυτός, αυτή και οι γιατροί (τα πρώην εξαδέρφια μου)... καλά, πολύ δεν ήθελες να την ξεκάνεις. Ήταν τόσο καθαρή, ειλικρινής και τίμια που δεν άντεχε το ψέμα δίπλα της. Την αρρώσταινε.

Εκεί λοιπόν, σιωπώντας αναγκαστικά, λόγω καλής διαγωγής και της ανατροφής που μου έδωσε η μητέρα μου η Νίκη (να τα καταπίνω όλα και να μη βγάζω μιλιά – να τα αποτελέσματα τώρα: ξεσπάω στο χαρτί, τρία πληκτρολόγια έχω σπάσει μέχρι τώρα προσπαθώντας να διηγηθώ την ιστορία που ΔΕΝ λέγεται γιατί ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΣΤΕΥΤΗ – ούτε σε σήριαλ του Φωσκόλου δεν γίνονται αυτά...)... Εκεί λοιπόν, στον «καφέ της παρηγοριάς» ήρθα κι αηδίασα. Τους είδα όλους αυτούς από πάνω κι ήθελα να ουρλιάξω, πουλί να γίνω και να πετάξω, βασιλικός αητός και να εξακτινωθώ. Αντ' αυτού φαντάστηκα πως οι γονείς μου ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΑΥΤΟΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΠΟΙΟΙ ΆΛΛΟΙ, πως ήμουνα λέει υιοθετημένος παράνομα από τη στέρφα μανούλα μου στο ιδιωτικό μαιευτήριο... πήρε μάλιστα και λεφτά από τους φυσικούς μου γονείς για να με μεγαλώσει. Εκείνοι ήταν, βλέπεις, παντρεμένοι με άλλους κι έπρεπε εξάπαντος και κατεπειγόντως να κρύψουν τον καρπό του έρωτά τους... Με αυτό το παραμύθι έζησα δέκα κι οκτώ χρόνια τώρα. Με αυτό το παραμύθι αποκοιμιέμαι κάθε φορά που με ζορίζουν άγχη της επιβίωσης. Κι οραματίζομαι – ενίοτε τα μοιράζομαι αυτά με τους φίλους μου, τους στενούς, εννοείται –

κάποιες φορές φαντάζομαι πως έρχεται ένας κλητήρας, ένας συμβολαιογράφος, ένας βαλές και μου φέρνει προκαταβολή από την κληρονομιά αυτών των φανταστικών προπατόρων μου. Φτάνω να τους δω ακόμα και στα όνειρά μου. Τόσο πολύ το έχω πιστέψει. Ή μήπως είν' αλήθεια; Δεν ξέρω. Και δεν θέλω να ξέρω. Σαν την Μπλανς Ντυμπουά κι εγώ από το «λεωφορείον ο Πόθος» χρειάζομαι τη μαγεία, την πραγματικότητα δεν τη θέλω. Κι από την καθημερινότητα αποδρώ με την άπειρη φαντασιωτική μου ικανότητα. Έχοντας πάντα επίγνωση των ορίων. Για αυτό δεν με έχουν κλείσει ακόμα μέσα. Δεν θα τους κάνω ποτέ τη χάρη. Γιατί δεν θα πάω ΟΥΤΕ άνοια. Ο θεός είναι δίκαιος θεός: μία αρρώστεια δίνει, όχι πολλές. Εγώ γεννήθηκα ποιητής για να ξεφεύγω από τη νοσηρή ατμόσφαιρα της οικογένειας που βρέθηκα... εκεί που μ' έριξε η καρμική κιμαδομηχανή. Κι η συγχρονικότητα.

Ναι, υπάρχει θεός. Το πιστεύω ακράδαντα. Υπάρχει θεός και βλέπει. Αλλιώς θα με είχανε φάει λάχανο τα πρώην εξαδέρφια μου κι άλλα ανθρωποειδή τέρατα που συνάντησα στο διάβα μου σ' ετούτο το μακρύ κι ατελείωτο ταξίδι στον κόσμο. 356.000 φορές έχω έρθει εδώ. Τόσο γέρος νιώθω. Γι' αυτό μην μου κουνιέστε εμένα και μην τα βάζετε μαζί μου. «Όταν εσείς πηγαίνατε εγώ γύριζα!!!». Άντε στο καλό, αμέτε στο καλό και μη ζητάτε να σας συγχωρέσω με κροκοδείλια δάκρυα προσβλέποντας ΚΑΙ ΣΕ ΑΛΛΕΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ. Αυτό είναι δική Του δουλειά: να σας συγχωρέσει και να σας αποδεχθεί ως απολωλότα πρόβατα στην αγκάλη του. Εγώ περιορίζομαι στο να σας κατανοώ. Γι' αυτό έγινα συγγραφέας. Από μία άποψη, σας οφείλω. Αλλά όχι αυτά που εσείς νομίζετε: ΔΗΛΑΔΗ ΟΛΑ!!! Μακριά κι αλάργα λοιπόν. Καλός είμαι. Δεν είμαι ΚΑΙ μαλάκας. Όσο κι αν για εσάς αυτά είναι συνώνυμα. Όμως όχι, καλοί μου Σαμαρείτες, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. Σας διαβεβαιώ.

*

Βλέπετε τι κάνει ο άνθρωπος όταν δεν αντέχει το παρόν;

Τώρα αυτά τα πράγματα είναι πολύ μακρινά. Σαν να αφορούν μία άλλη ύπαρξη.

Οι ανόητοι ταύτισαν το αφήγημα με εμένα. Κάπου το υπέθαλψα και εγώ. Το απόλαυσα.

Ρόλους παίζουμε όλοι. Είτε το ξέρουμε είτε όχι.

Ρόλος ήταν κι αυτός. Θέατρο εν θεάτρω.

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε.

Η α-Λήθεια θα μας λυτρώσει.

*

Άλλη φορά θα σας πω περισσότερα. Να με συμπαθάτε τώρα. Πρέπει να πηγαίνω. Ακόμα κι οι μονόλογοι έχουν τα όριά τους. Κι η υπομονή επίσης. Σας ευγνωμονώ. Το χειροκρότημα δικό σας. Σε εσάς αξίζει περισσότερο... Η ταπεινότερα όλων εγώ – κόκκος άμμου ειμί – σας αποχαιρετώ.

2. Στον προθάλαμο τού οδοντιάτρου

**Μονολογώντας στον προθάλαμο τού οδοντιάτρου περιμένοντας να την
πιάσει το αναισθητικό**

*(Μία γυναίκα απροσδιορίστου ηλικίας περιμένει στον προθάλαμο τού
οδοντιάτρου, ενώ από το κινητό της ακούει λαϊκά τραγούδια τής δεκαετίας τού
1950).*

*Τι μου τη χάρισες αυτή τη ταμπακιέρα
αφού για μένα πονηρά έχεις σκεφτεί
Κι αφού στο βάθος θέλεις να με κάνεις πέρα
τι μου τη χάρισες την ταμπακιέρα αυτή;*

*Την ταμπακιέρα σου δεν έπρεπε να πάρω
γιατί τη βλέπω και βαθιά μελαγχολώ
Μέχρι που σκέφτομαι να κόψω το τσιγάρο
για να σε διώξω μια στιγμή απ' το μυαλό.*

*Ποτέ δε μ' άφησες να δω μίαν άσπρη μέρα
και σου γουστάρει πάντα να με τυραννάς
Κι ίσως μου χάρισες αυτή την ταμπακιέρα
για να μου γίνει και το κάπνισμα βραχνάς.*

Μ. ΤΡΑΙΦΟΡΟΥ-ΙΩΣΗΦ ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ

1950

https://www.youtube.com/watch?v=10-b6p6Tz1s&list=RD10-b6p6Tz1s&start_radio=1

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

Αυτπάάάάά!

[...]

...Από μικρό παιδί ήμουν ερωτευμένη τόσο πολύ με τη ζωή που όσα τραγικά και να μου συνέβησαν πάντα ο έρωτάς μου για τη ζωή και για τον ίδιο τον έρωτα με έκανε να νιώθω σαν μικρό κορίτσι. Όταν μού χτύπαγε ο έρωτας την πόρτα πρώτα φλέρταρα με τη ζωή και μετά με τον έρωτα.

[...]

... Δύο λέξεις που με χαρακτηρίζουν σαν άνθρωπο και θα ήθελα πολύ να μπουν στον επίλογο.. Οι λέξεις είναι:

ιμερτή και χίμαιρα...

Αν και η ηρωίδα του μονολόγου μου υπήρξε ιμερτή, η χίμαιρα της ζωής της την οδήγησε με απόφαση κι επιλογή δική της σε μια μοναξιά που ναι μεν την πονούσε αλλά της χάρισε και το φως και γαλήνη της ψυχής της.

[...]

Το λατρεμένο μου τραγούδι που με εκφράζει απόλυτα είναι του φοβερού Μάριου Φραγκούλη που λέει όταν ήμουν παιδί είχα βρει έναν κήπο για να κρύβομαι εκεί από τη ζωή όταν λείπω...

Όταν ήμουν παιδί είχα βρει έναν κήπο για να κρύβομαι εκεί απ' τη ζωή όταν λείπω όταν ήμουν παιδί είχα κρύψει έναν ήλιο να 'χει ο δρόμος μου φως κι η σιωπή μου έναν φίλο.

<https://www.youtube.com/watch?v=AWvZnY-8RIU>

Το τραγούδι αυτό με ακολουθεί μέχρι σήμερα κι είναι πέρα ως πέρα αλήθεια, όταν ήμουν πιτσιρίκι δημοτικού από τις πολύ μικρές τάξεις άκουγα διάφορα τραγούδια και κυρίως ιταλικά, έκλεινα τα μάτια κι ονειρευόμουν μακρινούς τόπους μονολογώντας ότι μια μέρα θα φτάσω πολύ ψηλά. Είμαι σίγουρη ότι με τον μονόλογο μας και τον Οιδίποδα θα φτάσουμε ψηλά.. Το τραγούδι του Φραγκούλη αντιπροσωπεύει όλη την παιδική μου ηλικία.. Πάντα έβρισκα έναν κήπο για να κρύβομαι όταν έπρεπε να λείψω από τη ζωή.

[...]

Όταν ήμουν πιτσιρίκι και περπατούσα στον δρόμο με τη μητέρα μου πολλές φορές κάποιος από τα Περσικά πρόσωπα φάνταζε στα μάτια μου ότι ήταν δυστυχισμένο ή ότι ήταν θλιμμένο για κάποιον λόγο η ότι δεν το αγαπούσαν έβαζα ξαφνικά τα κλάματα κι η μάνα μου είχε τρομάξει, το είχε συζητήσει με την κολλητή της και ήθελε να με πάει σε γιατρό αλλά τελικά δεν με πήγε γιατί της είπαν ότι ήμουν πολύ ευαίσθητο παιδί..

[...]

Επίσης πιστεύω ότι καλύτερα αμφιλεγόμενο πρόσωπο παρά ανύπαρκτο, όταν σε κουβεντιάζουν κι ιδιαίτερα αρνητικά σημαίνει ότι αξίζεις πολλά.

[...]

Αυτό που θα σας πω τώρα δεν είναι αληθινό, αλλά μου αρέσει πολύ κι εν μέρει είναι αληθινό, γιατί το έχω σκεφτεί πολλές φορές ότι θέλω να το κάνω: Στα 20 μου πάω στη Σμύρνη για να ψάξω και να μάθω τις ρίζες μου από την πλευρά της απαίσιδας Σμυρνιας γιαγιάς. Φτάνοντας στη Σμύρνη μαγεύομαι από την ομορφιά της και τον πλούτο της αλλά και τα μαύρα μάτια ενός κούκλου που γνώρισα μετά από έναν μήνα.. Αυτός ήταν γουνέμπορας κι ο έρωτας ήταν αμοιβαίος, με ερωτεύτηκε και με κυνήγησε τρελά για να δεχτώ τον έρωτα του κι ενώ εμένα μου άρεσε πολύ μέσα μου πάλευα με την λογική γιατί αυτός ήταν Τούρκος.. Η αναζήτηση μου για τις ρίζες μου κράτησε για λίγο γιατί κάποια στιγμή εμφανίστηκε εκεί που έμενα εγώ ένας άντρας ηθοποιός.. Ένας άντρας στο στυλ του ξένου ηθοποιού του Μπελμοντό, όχι ωραίος αλλά γοητευτικός. Μέσα μου φούντωσε ένας έρωτας τρελός αλλά η διεκδίκηση του Τούρκου ήταν μεγαλύτερη και πιο ελκυστική, η έρευνα μου για τις ρίζες μου μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε αποδώσει καρπούς κι ήμουν έτοιμη να τα παρατήσω ώσπου ανακαλύπτω ότι είμαι έγκυος από τον Τούρκο. Ο Μπελμοντό ήρθε για μένα σε δεύτερη μοίρα πλέον αλλά το σαράκι μου κι η αγάπη μου για το θέατρο πάντα ήταν εκεί να μου φωνάζουν ότι μια μέρα θα λάμψω στο θεατρικό σανίδι.. Κάποια στιγμή κι ενώ η εγκυμοσύνη μου προχωρούσε δέχτηκα να παντρευτώ τον Τούρκο που ήταν κι ο πατέρας του παιδιού μου... Ο Τούρκος με παρότρυνε να συνεχίσω την έρευνα μου για τις ρίζες μου, ο γάμος μας

ήταν εντυπωσιακός, σαπουνόπερα σκέτη, χαχαχα... Το παιδί που γέννησα ήταν αγόρι, όταν ήταν δύο χρόνων ερωτεύτηκα έναν έμπορο που είχε έρθει για δουλειές στη Σμύρνη, όπως βλέπεις καρδιά αγκινάρα χαχαχα... Όλοι αυτοί οι έρωτες όμως έδειχναν το δικό μου κενό μέσα μου που ήθελα να καλύψω..

(εδώ ακούγεται το «Τζιβαέρι»: *The Music School - Μαρίνα – Τζιβαέρι*.)

203.843 προβολές 10 Δεκ 2014

Τζιβαέρι (Παραδοσιακό)

Αχ! Η ξενιτιά το χαίρεται

Τζιβαέρι μου

Το μοσχολούλουδο μου

σιγανά και ταπεινά

Αχ! Εγώ ήμουνα που το 'στειλα

Τζιβαέρι μου

Με θέλημα δικό μου

σιγανά πατώ στη γη

Αχ! Πανάθεμά σε ξενιτιά

Τζιβαέρι μου

Εσέ και το καλό σου

σιγανά και ταπεινά

Αχ! Που πήρες το παιδάκι μου

Τζιβαέρι μου

και το 'κανες δικό σου

σιγανά πατώ στη γη

<https://www.youtube.com/watch?v=0i0WfsNXB0Q>)

ΣΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ ΤΩΡΑ:

ΩΧ, ΩΧ, πολύ δυνατό αυτό το απόστημα. Όσες ενέσεις και να μου κάνει ο καλός γιατρός πετάγομαι μέχρι εκεί πάνω. Για να δούμε... Αυτή τη φορά μού υποσχέθηκε πως θα πιάσει. Ας ακούσουμε κι άλλο ένα τραγούδι. Ό,τι πρέπει για την κατάστασή μου. Έχουν γίνει τα νεύρα μου κρόσσια...

<https://www.youtube.com/watch?v=eY1FTh3yWRQ&list=RD10-b6p6Tz1s&index=4>

Ο Pasatebos · Ioanna Georgakopoulou · Stellakis Perpiniadis

I Rebetissa

© 1945 Minos - EMI SA

ΑΧ, κεφαλαίο ΑΧ... Εμένα ήταν η ζωή μου ένα Χι ανάμεσα σε δύο φωνήεντα: Άλφα και Ωμέγα. Αχ, Βαχ, Ωχ... Γι' αυτό και μου αρέσει εκείνη η εικόνα τού Σωτήρα που γράφει στο φωτοστέφανο Άλφα – Ωμέγα. Μόνο τα κεφαλαία. Τίποτα άλλο δεν χρειάζεται.

Βίκυ Μοσχολιού. Μεγάλη. Φωνάρα.

Δεν κλαίω που φεύγεις

δεν κλαίω για τώρα

δεν κλαίω την ώρα

του αποχωρισμού

Κλαίω την ώρα του γυρισμού

κλαίω την ώρα του σπαραγμού

κλαίω για την ώρα που δε θα 'χω πια

ψυχή να σου πω σ' αγαπώ

Κλαίω την ώρα του γυρισμού

με τα σημάδια του χαλασμού

κλαίω για την ώρα που δε θα 'χω πια

ψυχή να σου πω σ' αγαπώ

Δεν είναι από ζήλεια

που σφίγγω τα χείλια

και κλαίω μπροστά σου

χωρίς να ντραπώ

Κλαίω την ώρα του γυρισμού

κλαίω την ώρα του σπαραγμού

κλαίω για την ώρα που δε θα 'χω πια

ψυχή να σου πω σ' αγαπώ

Κλαίω την ώρα του γυρισμού

με τα σημάδια του χαλασμού

κλαίω για την ώρα που δε θα 'χω πια

ψυχή να σου πω σ' αγαπώ.

<https://www.youtube.com/watch?v=rqDJoATlh34&list=RD10-b6p6Tz1s&index=5>

Στίχοι & μουσική: Άκης Πάνου.

Πρώτη εκτέλεση: Βίκυ Μοσχολιού, δίσκος 45 στροφών, 1969.

Εμένα πάντως, όσοι μού φύγανε δεν γύρισαν. Τους έφαγε το χώμα ή η λησμονιά. Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο. Δεν ξέρω τι πονάει περισσότερο. Οι ζωντανοί νεκροί, οι άθαφτοι.

Αγάπησα, ναι. Τι να κάνω; Από σίδερο δεν είμαι δα κι εγώ. Πώς μιλάω έτσι; Σαν από μίαν άλλη εποχή. Τότε που μιλάγανε σωστά ελληνικά. Προ ειδήσεων.

Προ Χριστού, μετά Χριστόν, μετά φαγητού, μετά από το φαγητό...

Μπερδεύω τους χρόνους, τις πτώσεις, τα ρήματα, τις εγκλίσεις. Μήπως έχω αρχίσει να τα χάνω; Όχι, δεν ακούω φωνές. Όχι ακόμη. Μα και πάλι δεν είμαι σίγουρος / σίγουρη ήθελα να πω. Με τα χρόνια, με τα πολλά τα βάσανα χάνονται τα φύλα, γινόμαστε άφυλλοι, σαν κάποια δέντρα ξερά το καταχείμωνο, πασπαλισμένα από τα χιόνια.

Μού άρεσε να ζωγραφίζω μικρή. Όχι, δεν πήγα στο νηπιαγωγείο. Στο μαγγανοπήγαδο από παιδί. Κάτι κολλυβογράμματα μού έμαθε η δεύτερη κυρά μου, η καλή, η γυναίκα τού γιατρού, στην Χαλκίδα.

Η πρώτη ήταν μητριά. Η μαννούλα μου πέθανε στη γέννα. Στη δική μου τη γέννα. Πλεονασμός. Τώρα που γέρασα και δεν βλέπω καλά, με πονάει κι η μέση, δεν μπορώ να κινηθώ εύκολα – πού η παλιά ευλυγισία – το έχω ρίξει στο διάβασμα και μαθαίνω όσα δεν διδάσκονται οι νέοι σήμερα στα σχολεία.

Κάνω κριτική; Εκ τού ασφαλούς; Όχι, κύριε. Ασκώ το δημοκρατικό αναφαίρετο δικαίωμά μου στην ελευθερία τού λόγου. Μόνον εσείς, οι μορφωμένοι σαν να λέμε – μόνον εσείς μπορείτε να το ρίχνετε ολημερίς κι ολονυχτίς στην παρλαπίπα. Μού έχετε κάνει το κεφάλι κουδούνι. Εάν ήμουν άντρας, θα εκφραζόμουνα αλλιώς... αλλά τώρα, ένεκα η ανατροφή μου. Ποια ανατροφή δηλαδή; Ξύλο και πάλι ξύλο...

*

Όταν γεννηθείς από φτωχά ...αμελέτητα (μήτε την γνωστή κίνηση δεν μπορώ να κάνω – έχω αγωγή εγώ)... η Μανούλα μου ήταν αρχόντισσα Κυρία, αλλά πέθανε στη γέννα. Μόλις έβγαινα εγώ από το μαιευτήριο έβγαινε κι εκείνη φέρετρο από την πίσω πόρτα.

«Δυο πόρτες έχει η ζωή». Θα το ψάξω στο You Tube. Με τον αθάνατο Στέλιο Καζαντζίδη.

https://www.youtube.com/watch?v=N3j_4iQjbUA

Μπορούμε να το τραγουδήσουμε και μαζί. Ξεχειλίζει ο πόνος εδώ μέσα. Κάνω λάθος.

Υιοθέτησα ένα μωρό γατάκι. Έπεσε στον ακάλυπτο, κυνηγημένο από τα μεγάλα αρσενικά που κυνηγούσαν τη μανούλα του να τη βατέψουν. Τα δύο αδελφάκια του αποκεφαλίστηκαν μπροστά του, με συνοπτικές διαδικασίες. Το πιστεύετε; Μόνο αυτό το παρδαλό, το ζαβούλι (θηλυκό μάλλον είναι) και το αδερφάκι του το γκριζούλι (μάλλον αρσενικό, τσαούσικο) μόνον αυτά επιβίωσαν από τη μανία των κανιβάλων.

Πιστεύετε ότι το έχω τώρα δύο μήνες κοντά στην κρεβατοκάμαρά μου, κρύβεται πίσω από το μπαούλο (δεν μπορώ να σκύψω, ένεκα η αποκόλληση κι η μέση μου – με σφάζει με πεθαίνει)... κρύβεται – που λέτε – το κακοποιημένο γατάκι πίσω από τις γλάστρες τής βεράντας και δεν βγαίνει παρά μόνον όταν κοιμάμαι βαθιά για να φάει. Την ανάγκη του όμως την κάνει σε ένα ειδικό αποχωρητήριο που έχω αγοράσει από το γειτονικό Pet shop. Η Κυρία Ευανθία είναι ευγενέστατη, αν κι έχει ψυχρά μάτια. Θα είναι κακοποιημένη κι αυτή.

Δεν ξέρω τι φύλο είναι (το γατί, εννοώ), γιατί δεν μπορώ να το πιάσω να το πάω στον κτηνίατρο, αν και του αγόρασα το *πορτ-γατέ*, πλαστικό, μεγάλο, όχι πάνινο, σαν εκείνο που έχει η από κάτω...

Εάν είσαι κακοποιημένος από μικρός, δεν έχεις ελπίδα καμιά. Τρως ξύλο και νομίζεις ότι βρέχει. Η μητριά ήταν κακή (και ποια δεν είναι). Μπουνιές, κλωτσιές, τσιμπιές, όταν δεν έβλεπε ο πατέρας μου φυσικά. Ειδικά όταν ήμασταν στο χωράφι. Εκείνος στο καφενείο ξημεροβραδιαζότανε. *Κολιτσίνα* και πρέφα. Χαρτοκλέφτης και κατσικοκλέφτης. Τεμπέλης παιδί μου. Θα έπρεπε να υπάρχει ένας άγιος ειδικά για δαύτους. Βέβαια, όταν με έβλεπε με μελανιές τής τα έχωνε, αλλά πάντα λεκτικά, δεν χειροδικούσε πάνω της. Δεν τολμούσε. Από την προίκα της κι από την προίκα τής συχωρεμένης της μάνας μου ζούσε. Ωραίο επάγγελμα κι αυτό. Άλλες εποχές άλλα ήθη.

Διαβάζω πολύ. Ναι, διαβάζω. Έχω μάθει και χρησιμοποιώ το τάμπλετ. Σαν παντόφλα είναι μεγάλο.

*

Ο πρώτος που απελευθέρωσε την Ποίηση από τον στίχο ήταν ο Παπαδιαμάντης. Αυτή είναι η πολιτισμική μας κληρονομιά: το δικό του πολιτιστικό κληροδότημα, για να μιλήσω σε σωστά ελληνικά, όπως έμαθα στο παλάτι, παρακολουθώντας τα ιδιαίτερα μαθήματα των πριγκίπων (και των πριγκιπισσών, βεβαίως)... Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης: σχολάρχης δίχως σχολή. Γενάρχης δίχως γενιά. Την τελευταία σελίδα από την «Φόνισσα» θα την ζήλευαν ο Ευριπίδης, η Σαπφώ, ο Ντοστογιέφσκι, ο Ευγένιος Ο' Νηλ, ο Όμηρος...

(παίρνει από την τεράστια τσάντα της ένα δερματόδετο βιβλίο και διαβάζει):

«Η Φραγκογιαννού έτρεξεν, έκαμε τον σταυρόν της, κι επάτησεν επάνω εις το πέραςμα της άμμου. Η άμμος ήτον ολισθηρά. Το κύμα ανήρχετο, εφούσκωνε. Η γυνή δεν ωπισθοδρόμησε. Δεν είχεν άλλην σανίδα σωτηρίας. Ούτε αυτήν, την παρούσαν, μάλιστα δεν είχε.

Το κύμα ανέβαιναν, ανέβαιναν. Η Φραγκογιαννού επάτει. Η άμμος ενέδιδεν. Οι πόδες της εγλιστρούσαν.

Ο βράχος του Αγίου Σώζοντος απείχε περί τας δώδεκα οργυιάς από την ακτήν. Ο λαιμός της άμμου, το πέρασμα, θα ήτο πλέον ή πεντήκοντα βημάτων το μήκος.

Το κύμα την έφθανεν έως το γόνυ, είτα ως την μέσην. Η άμμος εγλιστρούσε. Εγένετο βάλτος, λάκκος. Το κύμα ανήλθεν έως το στέρνον της.

Οι δύο άνδρες, οίτινες την εκυνήγουν, έρριψαν μίαν τουφεκιάν διά να την πτοήσουν. Είτα ηκούσθησαν αι φωναί των, φωναί αλαλαγμού και βεβαίας νίκης.

Η Φραγκογιαννού απείχεν ακόμη ως δέκα βήματα από τον Αϊ-Σώστην.

Δεν είχε πλέον έδαφος να πατήση· εγονάτισεν. Εις το στόμα της εισήρχετο το αλμυρόν και πικρόν ύδωρ.

Τα κύματα εφούσκωναν αγρίως, ως να είχαν πάθος. Εκάλυψαν τους μυκτήρας (δείχνει με το ελεύθερο χέρι το αντίστοιχο ρουθούνη της) και τα ώτα της (κάνει την αντίστοιχη κίνηση δείχνοντας με το χέρι της το αυτί της σαν να διαβάζει σε κωφούς). Την στιγμήν εκείνην το βλέμμα της Φραγκογιαννούς αντίκρουσε το Μποστάνι, την έρημον βορειοδυτικήν ακτήν, όπου της είχαν δώσει ως προίκα έναν αγρόν, όταν νεάνιδα την υπάνδρευσαν και την εκουκούλωσαν και την έκαμαν νύμφην οι γονείς της.

— Ω! να το προικιό μου! είπε.

Αυταί υπήρξαν αι τελευταίαι λέξεις της. Η γραία Χαδούλα εύρε τον θάνατον εις το πέρασμα του Αγίου Σώστη, εις τον λαιμόν τον ενώνοντα τον βράχον του ερημητηρίου με την ξηράν, εις το ήμισυ του δρόμου, μεταξύ της θείας και της ανθρωπίνης δικαιοσύνης.».

Αρχάγγελε Μιχαήλ ευχαριστώ. Που είμαι εδώ, που είμαι καλά και σας μιλάω... εσείς, τα πνεύματα όλα, τι ευγενικά που είστε. Ποτέ δεν μου αντιλέγετε, ποτέ δεν μου υψώνετε τη φωνή. Ποτέ δεν με διατάζετε... Ποτέ δε με...

*

Τα είδα όλα. Τα αίσχιστα. Και τα έπραξα. Αηδίασα το μπέρδεμα των ιδρωμένων σωμάτων. Τερατώδη συμπλέγματα. Ανάσες που μυρίζουν. Τσιγάρο. Πούρο. Ξεχωρίζεις εύκολα το ακριβό από το περιπτεράτο. Λένε... άκουσα κάποτε έναν πολυταξιδεμένο να το μολογάει πως εκεί στη μακρινή Αβάνα, τρίβουνε οι κόρες – οι παρθένες, ξέρετε – τα φύλλα του περιτυλίγματος ανάμεσα... ξέρετε. Κι έτσι γίνεται πιο νόστιμο. Όταν ανάβει καίγεται κι εκείνη η νεανική ορμή, θυμίαμα, προσφορά στην όσφρηση των αθανάτων.

Όχι, δεν είμαι θρήσκα. Τα άκουσα και τα είδα όλα. Ή έτσι νομίζω τουλάχιστον. Τώρα, πριν αρχίσω να τα χάνω θα αρχίσω να τα εξομολογούμε στους αγέρηδες...

Για την ώρα, το μόνο από το οποίο πάσχω είναι η καταραμένη ακράτεια. Αμαρτίες τής νιότης... Πόσο ασυλλόγιστοι ήμασταν. Όχι από την αρχή. Ξεκίνησε σαν παραστράτημα. Μετά έγινε συνήθεια. «Έξις δευτέρα φύσις».

Τέσσερα παιδιά έχω. Με έχουν αποπονηθεί και τα τέσσερα.

Ο πρώτος σύζυγος ήταν βιαστής. Με αγόρασε από τους δουλέμπορους, εκεί στην παραλία τού Βόλου, που πιάνανε τα πλοία τα μεγάλα από τη Σμύρνη. Καιγότανε για μήνες. Ο καπνός έκανε πορτοκαλή τον ήλιο.

Μετά με δώσανε στον δεύτερο σύζυγο. Χρησιμοποιημένη, χαλασμένη. Με σπασμένη στάμνα πώς να πας στη βρύση.

Αυτός ήταν ανίκανος, αλλά σαδιστής. Και πάμπλουτος. Έσβησε τα τσιγάρα πάνω μου. Δεν με άφηνε να ανασάνω. Για ύπνο μήτε κουβέντα! Γύριζε τη νύχτα όλα από κάμαρη σε κάμαρη καπνίζοντας στριφτά τσιγάρα κι ένα λικέρ κουμκουάτ που σου λίγωνε τον ουρανίσκο (ακόμα κι όταν ΔΕΝ το έπινες – ειδικά τότε: έκανα ότι το κατάπινα και το έφτυνα στις γλάστρες, μαραίνονταν οι κακομοίρες, ειδικά η γαρδένια η χτικιάρια, εκείνη η ψωροπερήφανη που με τίποτα δεν κατάφερνα να την αναστήσω, αλλά δεν πέθαινε κιόλας, το πείσμα *πείσμα* – έτσι πεισματάρια ήμουνα κι εγώ... μού έβγαινε σε καλό. Έτσι έφτασα τα εκατό, σχεδόν... τρεις μήνες μείνανε ακόμη).

Ευτυχώς που ζει ο κουμπάρος από τον τρίτο γάμο μου, κοσμηματοπώλης και φιλόνητος διάσημος. Με προμηθεύει με αυτά τα εύκαμπτα μεταλλικά νήματα κι εγώ αφήνω τα χέρια μου λεύτερα, να θυμηθούν αρχαϊκά κοσμήματα από άλλη ζωή, τότε που ήμουν άντρας τεχνίτης στα μινωικά / μυκηναϊκά χρόνια, δεν θυμάμαι... Ποιος τα ξέρει

αυτά τα πράγματα; Μόνον ο Θεός τον οποίο πιστεύω και εις τον οποίον προσεύχομαι καθημερινώς...

Χάρη σε αυτά τα χειροτεχνήματα ζω αξιοπρεπώς με ένα βοήθημα από την Πρόνοια και χάρη στην καλοσύνη των γειτόνων, εδώ κάτω από την Ακρόπολη, που έρχονται και με περιποιούνται, μου καθαρίζουν, δεν ανάβουν όμως την κουζίνα – δεν δουλεύει, φοβούνται μην βάλω φωτιά – μου φέρνουν το φαΐ έτοιμο σε τάπερ, που τα παίρνουν μαζί τους μετά, τα πλένουν, τα απολυμαίνουν και τα γυρίζουν με όλα τα καλούδια και τις νοστιμιές τού κόσμου όλου.

Αχ, πώς μοσχοβολούσαν οι κουζίνες και οι φούρνοι τότε στην Ιωνία! Σου έσπαγαν τη μύτη οι ευωδιές. Και τα περιβόλια ήταν όλα κατάφορτα. Οπωροφόρα δέντρα. Μουσικές. Χοροί. Βεγγέρες. Δεξιώσεις. Αρραβωνιάσματα. Νυφοπάζαρο στην παραλία. Οι μεγάλες μου αδελφές περπατούσαν καμαρωτές, στενεμένες από τον κορσέ, περνούσαν δήθεν τυχαία από τα καφενεία, σκουντούσαν τα τραπέζια με τους ομορφονιούς, παράγγελναν «υποβρύχια» για εμάς, τις μικρότερες, όμως εκείνες δεν έτρωγαν. Μόνον νερό πίνανε. Και τη μαστίχα σε σκόνη, μαζί με δυόσμο και χλωρό βασιλικό για να μυρώνει την ανάσα.

*

Περνούν τα χρόνια, παιδί μου. Σε ευχαριστώ που έρχεσαι και με περιποιοίσει. Μου φέρνεις φρούτα, φρεσκοκομμένα από τα δέντρα και κυπαρισσόμηλα, από εκείνα που μου αρέσουν, γιατί μοσχοβολάνε και νοστιμεύουν την ατμόσφαιρα.

Πέρασα πολλά βασανιστήρια. Έζησα πολλές φορές στην Κόλαση. ΕΙΧΑ ΟΜΩΣ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ, ΓΕΜΑΤΗ, ΖΗΣΜΕΝΗ ΖΩΗ, αφού επιβίωσα. Κάθε φορά που έβγαινα από τα σκοτάδια αναθαρρούσα κι ορkiζόμουνα πως θα προσέξω την επόμενη φορά μην ξαναπέσω. Και πάντα τη σάπια σανίδα πατούσα κι έπεφτα στον βόθρο μέσα, στη ματωμένη λάσπη τού κόσμου.

Είχανε να το λένε οι φιλενάδες μου: «Μα τόσο γκαντέμω είσαι; Μία μπανανόφλουδα να είναι στο δρόμο μαύρη ΕΣΥ θα την πατήσεις!!!».

Και δεν είχαν άδικο. «Ο άτυχος και στα λουλούδια να πέσει, θα σπάσει τη μύτη του», έλεγε η γιαγιά μου. Κι εγώ ήμουνα από τους άτυχους. Όσες χλαμύδες και να φόρεσα, όσο μετάξι και να άγγιξε το κορμί μου, εγώ ένα φτωχό ορφανό ήμουνα που σπαρταρούσε, ένα αδέσποτο σκυλί τού δρόμου. Έβλεπα τα πεινασμένα ζωντανά, τα σκονισμένα, τα βρώμικα, τα σκελετωμένα και τα ελεύσα. Τόσο ταυτιζόμουνα μαζί τους.

Μόνο στο παλάτι ηρέμησα, γαλήνεψα. Εκεί τουλάχιστον βρήκα ένα καταφύγιο, το σπιτικό μου, τη γωνίτσα μου, την οικογένειά μου ούτως ειπείν. Ησύχασα. Εκεί ΕΙΧΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ. ΕΚΕΙ ΕΙΧΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ που χαλαρώνει τα μέλη. Τα μέλη τα κουρασμένα από την καθημερινή βιοπάλη.

Τον έρωτα των αρσενικών τον σιχάθηκα. Μετά από τόσους βιασμούς είχα χοντροπετσιάσει. Την τρυφερότητα των γυναικών *ενοστάλησα*. Το βυζί τής μάνας μου, απ' όπου με είχανε αποκόψει μικρή «για να μην κακομαθαίνω». Ήμουνα το στερνοπούλι, βλέπεις. «Το τελευταίο είναι προορισμένο για τις Μούσες», γνωμάτευσε η μαμή που εκτελούσε και χρέη Πυθίας.

Όμως μήτε τις Μούσες συναπάντησα μήτε και το καλό τους.

Άκουγα βέβαια τα μαθήματα πιάνου και φωνητικής που κάνανε οι πριγκίπισσες με τη διάσημη σοπράνο, φίλη τής άλλης που θριάμβευε στο εξωτερικό με κουτσουρεμένο όνομα.

Άκουγα κλαίγοντας βουβά ξεσκονίζοντας τα βαριά έπιπλα, γυαλίζοντας τα ασημικά.

Τυχερή και άτυχη συνάμα. Τι να το κάνεις το μέλι, εάν δεν μπορείς να το αγγίξεις, να βάλεις το χέρι σου ολάκερο μέσα στο βάζο και να το γλείψεις μετά; Τι να τον κάνεις τον βασιλικό πολτό όταν δεν προορίζεται για τον δικό σου ουρανίσκο;

Ας μην είμαι άδικη όμως. Δεν μου έλειψε τίποτα. Δεν πρέπει να είμαστε άπληστοι. Και με τα αποφόρια των κυριών βολευόμουνα και τους τρόπους τους ξεσήκωνα, τις επιτηδευμένες εκφράσεις τους, το σήκωμα των φρυδιών, το σούφρωμα των χειλιών. Μιμόμουνα κι εγώ τούς μορφωμένους. Πιθηκάκι σωστό.

Αχ, είναι τέρας, παιδί μου, ο άνθρωπος, όταν Άνθρωπος ΔΕΝ είναι!!!

Αρκετά για σήμερα. Φύγε τώρα. Θα σε περιμένει ο αρραβωνιαστικός σου.

Και τι είναι εκείνος ο βουδισμός που μου έλεγες προχθές; Ο «Σμαράγδινος δρόμος» τού Θιβητιανού Βουδισμού στον οποίο μυήθηκες; Κάτι ξέρω κι εγώ από αυτά. Μην νομίζεις. Έλα, φύγε τώρα. Μου λές αύριο. Όχι, κάτσε λιγουλάκι ακόμη. Αύριο μπορείς να με βρεις ξεραμένη στην καρέκλα, εδώ, όπως κάθομαι, σαν άδειο τζιτζίκι... Θα πετάξει η ψυχή μου λυτρωμένη προς τον ουρανό. Και δεν θα γυρίσω πίσω να κοιτάξω, σου το ορκίζομαι. Σαν την γυναίκα τού Λωτ. Σαν τον Ορφέα, όταν ανέβαζε από τον Κάτω Κόσμο την Ευρυδίκη. Μαύρη πέτρα θα ρίξω πίσω μου. Σου το ορκίζομαι. Θα βγάλω έναν μεγάλο αναστεναγμό ανακούφισης και θα φύγω. Θα τον τσιγκουνευτώ τον μολυσμένο αέρα τον εδώ και θα αποφύγω να τον ξανασάνω. Πήγαινε τώρα. Εσύ έχεις μια ζωή μπροστά σου να ζήσεις. Ζήσε την με αγάπη και σωφροσύνη, έτσι που να μην βρίσκεις τίποτα για να μετανιώνεις στα γεροντάματά σου.

*

Όχι, δεν μετανιώνω για τίποτα. Φταίχτης δεν ήμουν εγώ. Θύμα. Οι θύτες ήσαντε αλλιώς. Είχανε εκείνο το αρπακτικό βλέμμα στα διαπεραστικά

τους μάτια και τα νύχια τους σε άρπαζαν, όπως τον άμοιρο τον Γανυμήδη τού Δία ο βασιλικός ο αετός. Πού την θυμήθηκα τώρα τη Μυθολογία; Τι σημαίνουν όλ' αυτά για μένα; Απολωλός πρόβατο. «Μωραίνει Κύριος όν/ήν βούλεται απολέσαι». Κι εγώ έχω χαθεί προ πολλού σε ένα βαθύ πηγάδι, με στενό λαιμό, που όταν πέσεις μέσα δεν μπορείς να καβαλήσεις το φιλιατρό, όσο κι αν σκαρφαλώσεις, πάντα σε τραβάει χέρι αόρατο, τριχωτό, αιματοβαμμένο. Αυτός είναι ένας σταθερός επιάλτης που έβλεπα από μικρή. Κι υλοποιήθηκε τόσες φορές μπροστά μου, με σάρκα κι οστά, με άλλη μορφή... Μόνο τα ονόματα αλλάζανε, τα σώβρακα βρωμάγανε αντρίλα κι αλαλάζανε το ίδιο όταν ολοκληρώνανε το θεάρεστο έργο τους το αναπαραγωγικό. «Αυξάνεσθε και πληθύνεστε». Τα έπιανα εύκολα τα παιδιά. Μήτε ξέρω πόσα έχω. Νόμιμα κι εξώγαμα. Μόνο τα καταμετρημένα μπορώ να απαριθμήσω. Τα άλλα χάθηκαν στη στάχτη τού κόσμου. Καπνός... Ποιος ξέρει αν ζουν ή εάν πέθαναν. Κι αν ζουν, λέμε τώρα – υποτιθέστω – πώς να ζουν άραγε; Ποιος ξέρει;

Αχ, τα βάσανα κι οι αμαρτίες τού κόσμου, πληθαίνουν και γίνονται λάσπη, κινούμενη άμμος και μας πνίγουν.

Ουδείς αθώος. Δεν μπορώ να συγχωρέσω κανέναν. Δεν είμαι θεός! Η άφεσις είναι δική του δουλειά. Μήτε αγία... δεν μπορώ να εξασφαλίσω μία θέση ΣΤΗΝ παράδεισο. Δεν μου ταιριάζει αυτός ο ρόλος. Κι αν γεννήθηκα αγγελούδι αμόλυντο, για εμένα άλλα σχέδια κλώσανε οι μοίρες, δίχτυ πυκνό, με αγκάθια, δηλητηριασμένο, τυλίχτηκα αζεδιάλυτα μέσα του κι επνίγηκα στην πιο άναστρο νύχτα.

*

Κάποτε άκουσα από έναν οικοδιδάσκαλο – Καθηγητής Πανεπιστημίου νομίζω ήτο – να εξηγεί στα πριγκιπόπουλα το «Σπήλαιο τών Ιδεών» τού Πλάτωνα. Θυμάμαι ότι εκείνη την ημέρα έκλαψα τόσο πολύ που δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Έβρεξα τα σεντόνια από το πολύ το κλάμα. Βρύσες τρέχανε από τα μάτια μου.

Για να δω αν μπορώ να το θυμηθώ:

Ήσαντε λέει κάποτε – μια φορά κι έναν καιρό – κάποιες, κάποιιοι γεννημένοι σε σπήλαιο ανήλιαγο, βαθύ, που μήτε τσίκνα από θυσία στους θεούς ποτέ δεν φτάνει...

Βλέπανε τις σκιές έξω κι ετρομάζανε. Κρυβόντουσαν σε κάτι λαγούμια που μήτε βατράχι δεν καταδέχεται να τσαλαβουτήσει. Τρέχανε να κρυφτούν, όπως κάτι μωρά γατάκια που είδανε τα αδελφάκια τους να αποκεφαλίζονται από τα αρσενικά τής πιάτσας.

Μία ημέρα των ημερών όμως, ένας από εκείνηνε εκεί τη σπηλιά, είναι νομίζω απέναντι από τον βράχο τής Ακρόπολης, στου Φιλοπάππου μία τέτοια καταβόθρα, που δεν μας αφήνανε να παίξουμε κρυφτό όταν ήμασταν μικροί... μικρές, τρόπος τού λέγειν. Τι σημασία έχει; Παραμύθι

είναι. Να δίνεις σημασία στην αφήγηση. Στην αφήγηση να δίνεις σημασία. Πάντα. Αυτό είναι το μυστικό. Έτσι έλεγε κι εδιδασκείτο ο Δάσκαλος τής Ρητορικής.

Κι εβγήκεν ο γενναίος ο μάγκας ο αλανιάρης, ο δραπέτης, έξω από το μπουντρούμι και τι να δει. Το πρώτο που αντίκρισε είναι κυρίες με τα κρινολίνα και με τα ομπρελίνα τους να κάνουν τον απογευματινό τους περίπατο δοκιμάζοντας τα καινούργια τους παπούτσια. Και να χασκογελούν βλέποντας τον λασπωμένο γυμνό άντρα που τις κοιτούσε όντας εις ημιαγρίαν κατάστασιν. Αυτές διόλου δεν ετρόμαξαν και τον επλησίασαν μάλιστα, έθεσαν τον δάχτυλον επί τον τύπον των... όχι, αυτό είναι από άλλο βιβλίο...

Τον άγγιξαν μάλιστα προκειμένου να διαπιστώσουν εάν ήτο αληθινός ή φάσμα τι, συγγενής τού Κάλιμπαν από την σαιξπηρική «Τρικυμία».

Και ναι μεν αληθινός ήτο κι εγύρισαν εκείναι εις την οικίαν τους κι εδιηγήθησαν τα καθέκαστα εις τους συγγενείς των, όμως ο άτυχος εκείνος Ροβινσών Κρούσος τα βρήκε μπαστούνια όταν διηγήθηκε... όταν επροσπάθησε να διηγηθεί εις τους ομόσταυλους του τι είδε εκεί έξω κι ότι... τέλος πάντων... εκείνες οι μακρόσυρτες σκιές που τους εφείνοντο τρομακτικές δεν ήτο άλλο τι παρά κεχαριτωμένα κυρίαί, δεσποινίδιαί...

Δεν θυμάμαι πώς τελειώνει αυτό το δράμα.

Α, ναι, εθυμήθην.

Οι σπηλίτες πολύ εσυγχίσθησαν κι εθύμωσαν κι ήρθαν σε αμηχανίαν μεγάλην με αυτά τα νέα.

Έκαμον λοιπόν συνέλευσιν μεγάλην και με απόλυτη πλειοψηφία κατεδίκασαν τον θρασύ να πιει το κώνειο.

Κάπως έτσι τελειώνει αυτή η ιστορία.

Κι εκείνος το ήπιε αδιαμαρτυρητήως γιατί τους είχε βαρεθεί κι ήθελε να αποδράσει από τη γήινη φυλακή μια για πάντα.

Τι με κοιτάς έτσι; Δεν σας τα μάθανε αυτά στο σχολείο; Μα τι μαθαίνετε τέλος πάντων; Τόσα πτυχία! Τόσα λεφτά! Στράφι πάνε;

*

Ένα Σάββατο πρωί πήγαμε με τον Υψηλότατο και λιγοστή συνοδεία στο «Δίπορτο» πίσω από την λαχαναγορά, στην Οδό Αθηνάς. Στο βάθος έβλεπες την Ακρόπολη χιονισμένη από τη στάχτη τού καλοκαιριάτικου ήλιου.

Κατεβήκαμε τα σκαλιά από την βόρεια πλευρά, αυτή ήταν η καλή, για γούρι... Μαρμάρινος νεροχύτης. Βρύσες μπρούτζινες. Βαρέλια με κρασί.

Πενιχρόν το menu αλλά παν-νόστιμον. Όλοι πλαταγίζανε τα αχείλια τους διακριτικά, μην τους κακοβάλουνε οι περαστικοί μανάβηδες που έχασκαν από το έτερον άνοιγμα τής πόρτας.

*

Μια άλλη φορά πήγαμε στον Λουμπαρδιάρη να λειτουργηθούμε, Κυριακή πρωί. Χαράματα σχεδόν. Όρθρος. Εκεί ξεναγηθήκαμε και στα ερείπια τής νοτίου πύλης τής αρχαίας Αθήνας, εκείνης που οδηγούσε μέσω τής Κοίλης Οδού εις τον φημισμένον λιμένα τού Πειραιώς, που έγινε και τραγούδι θαρρώ σε ταινία ξακουσμένη. Μάλιστα ένας μορφωμένος είπε πως εις εν αρχαίον κείμενον, το οποίο παραδίδεται σε γνήσιον αντίγραφον, ένας καθυστερημένος περιηγητής που μπήκε αργά, λίγο πριν την δύσιν τού ηλίου, από την εν λόγω πύλην, ήκουσεν περίεργος τον φύλακα τής νυχτός να τον παροτρύνει να επισκεφθεί τού Σωκράτους τον ΤΑΦΟ, πριν καταλύσει εις την νεοπλατωνικήν σχολήν τού Πρόκλου [λίγο πιο πέρα, πιο πάνω από εμάς, εκεί που είναι τώρα το Νέον Μουσείον τής Ακροπόλεως τών Αθηνών]. Αλήθεια-ψέματα δεν ηξεύρω. Εγώ έτσι τα ήκουσα και σας τα αναμεταδίδω μετά πάσης επιφυλάξεως. Ό,τι και να σας πω, θα σας πω ψέματα!!!

*

Τον εσπερινό παρακολουθούσαμε κάθε Σάββατο στη Μονή Καισαριανής. Ήταν τόσο ματωμένο το ηλιοβασίλεμα όταν ο ουράνιος δυνάστης βούταγε στον Αργοσαρωνικό για να πάρει το λουτρό του. Καταλήγαμε να προσευχηθούμε με το σούρουπο εις την *σπηλιάν* τής Αναλήψεως. Μετά ταγίζαμε τα χρυσόψαρα που κολυμπούσαν στην παρακείμενη δεξαμενή κι εφεύγαμε τροχάδην από εκεί, να μην μας προλάβουν οι νεράιδες τής Νύχτας και μας πάρουν τα μυαλά. Φόβος υπήρχε!!!

*

Μία φορά πήγαμε στην Αρχαία Αγορά, στο Θησείο, Μυστικά. Εν κρυπτώ και παραβύστω. [Μήπως είναι «εν κρυπτώ και α-παραβύστω»; – τι λες κι εσύ που είσαι μορφωμένη, καλοσπουδαγμένη στην Εσπερία – στο Παρίσι δεν είπες ότι πήγες;] Οι βασιλείς, το ζευγάρι των αρχόντων αυτού του τόπου είχανε κάποιο τάμα να κάνουν νομίζω. Ήτανε μετά τον γάμο τής πρωτότοκης. Ήθελαν να βολέψουν και την άλλη, την αγία....

*

Είχαμε και δασκάλους διαλογισμού στον ναό, στο παρεκκλήσι που ήτανε στην άκρη τού Κήπου...

*

Περνούσαμε ωραία στις καλοκαιρινές διακοπές. Με τις ιππασίες, τις εκδρομές στην Αίγινα, στον ναό τής Αφαιάς και στο Ελλάνιον Όρος.

*

Εντάξει, υπήρχαν κι οι κακές στιγμές. Όμως αυτά δεν λέγονται εδώ. «Τα εν οίκω μη εν δήμω». Ερωτοδουλειές, κυρίως των αρσενικών. Τα θηλυκά ήταν περισσότερο «πνευματοποιημένα».

*

Το φαγητό. Ποτέ δεν ήταν νόστιμο, όπως στο πατρικό μας στη Σμύρνη, με τη μητέρα να ζυμώνει από τα χαράματα. Ακόμα θυμάμαι την μεγάλη πινακωτή, που φαινότανε ασύλληπτα μακριά στην παιδική μου φαντασία. Αφήναμε το ζυμάρι με την μαγιά να φουσκώσει. Το κουκουλώναμε με μια καλοπλυμμένη πετσέτα, ξασπρισμένη από το καθημερινό αλισβερίσι της με τα αλεύρια. Ξασπρισμένη είμαι τώρα κι εγώ, αλλά για άλλον λόγο. «Όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα τον τρώνε οι κόττες». Κι εγώ μήτε με τα πίτουρα μήτε με τις κόττες ήθελα να έχω σχέση. Ήτανε αλλωνών δουλειά τα πουλερικά.

*

Εγώ να ξέρεις ήμουνα ΆΘΕΗ. Όχι από παιδί. Έγινα ΆΘΕΗ σαν είδα όλους αυτούς τους φονιάδες ατιμώρητους. «Η απόδειξη τής ύπαρξης τού Θεού είναι ο Μότσαρτ!!!», έλεγε ένας φωτισμένος ποιητής στο ραδιόφωνο προχθές. Η απόδειξη τής ύπαρξης τού θεού είναι πως επιβιώσαμε, παρ' όλα αυτά και συνεχίζουμε ακάθεκτοι προς το τέρμα. Μικρή έβλεπα τούς αγγέλους να παραστέκουν στην κούνια μου. Μετά τους είδα στη Σμύρνη να κλαίνε και να παλεύουν να μας σώσουν, ρίχνοντας κάτι βιολετιές ακτίνες στα κεφάλια μας. Τους βλέπω πάλι και τώρα. Είναι περισσότερο γαλήνιοι, μειλίχιοι, κάπως σαν ώριμοι. Τους μιλάω και μου απαντούν. Μου φέρνουνε μάλιστα γιαγιάδες και παππούδες. Στήνουμε συζητήσεις με τις ώρες. Κι οι άγγελοι μάς παραστέκουν. Σιωπούν. Όπως κι εμείς στο Παλάτι: σωπαίναμε.

*

Πήγαμε μια φορά και «Στου Βασίλαινα», στο λιμάνι του Πειραιά, που πάντα μύριζε μουχλιασμένο λεμόνι. Ήταν μεγάλη παρέα. Δεν θυμούμαι τι γιορτάζανε. Εκεί σου αραδιάζανε φαγιά και φαγιά. Ερχόσαντε τα πιάτα το ένα μετά το άλλο. Κι όλα διαφορετικά φαγητά. Έτρωγες μέχρι να

σκάσεις. Η χαρά τού κοιλιόδουλου. Έκανα νηστεία τρεις μέρες μετά για να συνέλθω. Έπινα «χωνευτικό νερό» από την Κύμη Ευβοίας, έριχνα και μαστίχα Χίου σε σκόνη μέσα...

*

Τι τα θυμάμαι τώρα όλ' αυτά και σε ζαλίζω κι εσένα; Είναι όμως σαν το πλέξιμο: μια άσκηση των χειρών, μια άσκηση τής μνήμης, τίποτ' άλλο. Αυτό είν' όλο. Μην τα πάρεις στα σοβαρά, σε εκλιπαρώ. Μην τα πάρεις τοις μετρητοίς και τα διαδώσεις. Τάφος, εσύ, κόρη μου! Έτσι, σταθερή. Κρατήσου στο ύψος σου κι άσε τον κόσμο να βουρλίζεται. Ο κόσμος πάντα θα βουρλίζεται, είτε το θέλουμε είτε όχι. Ειδικά όταν ΔΕΝ το θέλουμε, σκέφτομαι καμιά φορά... Όχι, όχι, αυτά δεν λέγονται. Είναι βαθιά πράγματα, θεωτικά.

Εκεί στο παλάτι μελετούσαμε κι απαγγέλαμε ποίηση (φυσικά όχι εγώ) σε τακτά χρονικά διαστήματα. Έστηνα αυτί και ξεπατίκωνα συνταγές, μουσικές, τρόπος τού λέγειν. Να σου διαβάσω ένα ποίημα που έγραψα εχθές το βράδυ; Σαν άσκηση είναι μάλλον. Αντί για σταυρόλεξο. Να ενισχύω την μνήμη, να εξασκώ το θυμητικό μου να μην το χάσω.

Άκου τώρα:

Σύμβολον

Το νεκρό Περιστέρι έμεινε σύμβολο

Πια στην άσφαλτο.

Μόνο τα φτερά.

*

Με ό,τι μπορεί κι ό,τι βρει ο καθένας χτίζει...

Κάποιοι χτίζουν σπίτια

με τούβλα χαρτονομίσματα,

ανταποδοτικόν όφελος

για τις ατασθαλίες τους...

Άλλες με τα λιθάρια

που τούς πετάνε οι μοιχοί

κατηγορώντας τες
για τις αμαρτίες τους...

Άλλα αθώα πλάσματα
αγγελικά,
με τις μαύρες πέτρες
από το ανάθεμα
τών κολασμένων,
που δεν τα θέλουν
ανάμεσά τους
γιατί τούς χαλάνε την εξίσωση

*

Όμως ας γυρίσω στα χρόνια τα *παιδικάτα* στη Σμύρνη, την ευημερούσα. Οι άλλοι ευημερούσανε, όχι εγώ. Τι να πω και τι να λησμονήσω; Αρχίζω να ξεχνώ. Πιάνω τον εαυτό μου να μπερδεύει χρόνους και ρήματα. Να, πριν από λίγο (μισή ώρα πριν) πήγα να πω «με σπασμένη στάμνα πώς να πας στη Σμύρνη», αντί να πω «με σπασμένη στάμνα πώς να πας στη βρύση», που είναι το γραμματικώς *ορθόν*.

*

Τώρα θα μπω τα βάσανα των παιδιών μου. Αλλά πριν, προηγουμένως είναι το συντακτικώς *σωστό*, πρέπει να σας ανιστορήσω τα τού γάμου μου...

*

Παιδιά. Μάλιστα. Αααχχχχ. «Αναστενάζω βγαίνει αχός κι ο πόνος μένει μέσα». Τα τραγούδια τής φυλακής τα έμαθα όλα απέξω κι ανακατωτά. Πέντε χρόνια έμεινε προφυλακισμένος ο κανακάρης μου, ο πρωτότοκος, που του είχα αδυναμία (όχι όπως η πεθερά μου που το έκανε με τον μεγάλο της, ελλείπει άλλου, ο άντρας της ήτανε στα καράβια, όπου λιμάνι και γιος, ο καρπερός...). Εγώ όμως τού είχα μια αδυναμία τού Έκτορα. Ο δεύτερος, το στερνοπούλι, ο Πάρις βγήκε αρχιτεμπέλαρος. Ούτε μία Ελένη δεν μπόρεσε κλέψει. Αντίθετα, ανακάλυψε από νωρίς τις ηδονές τής πίσω πόρτας. Τον βίασε στα έντεκα ο πρώτος του εξάδελφος (δεκαπέντε εκείνος, κοτζάμ γαϊδούρι, δεν πήγαινε σε ένα μπουρδέλο να γαμήσει, τον ξάδερφό του βρήκε – αλλά τι περιμένεις από τον γιο ενός που πηδάει τη μάνα του και παντρεύεται την πρώην αρραβωνιαστικιά τού δίγαμου αδελφού του, του άντρα μου – σας έχω μπερδέψει, θα σας τα πω από την αρχή). Ξεκίνησα από τα παιδιά για να σας πω το γάμο που έκανα η άμοιρη, η δύστυχη, η χαζοβιόλα, το κακοποιημένο γατάκι...

*

Θα επανέλθουμε στα παιδιά, μην ανησυχείτε. Ό,τι μπορώ να πω δηλαδή. Κι ό,τι δεν μπορώ θα τα μολογήσω. Η μητριά μου όταν έγινα δεκαπέντε και *τσούπωσα* και ζήλευε τον άντρα της και πατέρα μου μην τύχει και με στριμώξει σε καμιά γωνία στην αποθήκη με τα άχυρα, με έδωσε προξενιό σε έναν αλήτη, *τεμπελοχανά* εκ γενετής. Είχε βλέπεις πάρε δώσε με την μαστροπό τη μάνα του, την μετέπειτα πεθερά μου, που να μη σώσει εκεί που είναι, να μη λιώσει το τομάρι της. Τον πήρα κι εγώ. Τι να κάνω; Για να γλιτώσω από το ξύλο, τον πόνο, την πείνα και τα βάσανα. Πού να ξέρω η δύσμοιρη; Στερνή μου γνώση να σε είχα πρώτα. Με κλωτσούσαν και οι τρεις μαζί: πεθερά, μεγάλος αδελφός τού αντρός μου κι ο ανήρ μου ο ίδιος. Μόνον όταν έμεινα έγκυος στον πρωτότοκο σταμάτησαν. Για λίγο όμως, όχι για πάντα. Έτσι γεννήθηκε ο Στελάκης μου, φτυστός τού πατρός του. Αρχιτεμπέλαρος ολκής. Χασικλής στην αρχή. Τον στείλαμε στα καράβια νωρίς νωρίς να γνωρίσει τον κόσμο μπας και ξεκόψει από μία *εξώλης και προώλης* που τον είχε ξεπαρθενιάσει. Ετούτος τουλάχιστον ήταν άντρας βεριτάμπλ, όχι σαν τον Γιαννάκη, τον δεύτερό μου. Μπααα!!! Πού να πάει, πού να 'ρθεί, γύριζε εκείνος στο λιμάνι, έβγαινε από το καράβι και ξημεροβραδιαζότανε στο σπίτι της. Εκείνη τον έβαλε στα σκληρά, όπως τα λένε. Ηρωίνες, ξέρετε. Ενέσεις. Ηρωίνη και κοκαΐνη σε αλουμινόχαρτο από τη μύτη, πού να του σηκωθεί μετά. Εκείνη, όταν τον βαρέθηκε, είχε σιτέψει πια για τα γούστα της (η *παιδεράστρια!!!*) τον έκανε βαποράκι. Εεε, σε μια συμπλοκή στην πλατεία τον πιάσανε. Έμεινε πολλά χρόνια στη στενή, ούτε θυμάμαι κι εγώ πόσα. Πήγαινα κάθε Κυριακή με τα τσιγάρα του, με καθαρές μπαλωμένες κάλτσες να μην του λείπει τίποτα. Τι να κάνω; Παιδί μου ήταν! Ο πρωτότοκος. Κάποια στιγμή πλησίαζε η δικάσιμος κι ο συνήγορος ήταν αισιόδοξος γιατί είχε ήδη εκτίσει το μεγαλύτερο μέρος τής ποινής του, προφυλακιστέος. Την προηγούμενη όμως πριν γίνει η δίκη, Κυριακή ήταν (από τότε σιχαίνομαι τις Κυριακές) τον μαχαιρώσανε στο προαύλιο. Είπανε πως ήξερε διευθύνσεις και τηλέφωνα *δι-ασήμωνε* πελατών και φοβήθηκαν μην τα ξεράσει στο δικαστήριο για να γλιτώσει το τομάρι του. Ποιος τα ξέρει αυτά τα πράγματα;!;!;!!

Αλλά και με τον δεύτερο πηγαινοερχόμουνα στη φυλακή, σε αναμορφωτήρια (όσο ήταν ανήλικος), σε κρατητήρια... Πολλές φορές έδωσα ό,τι είχα και δεν είχα προκειμένου να τον βγάλω έξω. Εκείνος είχε άλλο χούι: τα ναρκωτικά δεν τα πλησίασε ποτέ του, όχι όμως και το όργανο των αντρών – από δαύτο δεν μπορούσε να ξεκολλήσει, εθισμός, έτσι το είπαν... Στη Συγγρού κατέβαινε νύχτα ντυμένος γυναίκα και η τρίχα κάγκελο κάτω από το διχτυωτό καλσόν. Άρεσε λέει στους ταξιτζήδες, ειδικά τους παντρεμένους. «Χθесινός κωλομπαρας, αυριανός...». Ό,τι δεν είχα ζήσει με τον πρώτο τα έζησα με αυτόν. Μέχρι που έφτασα να τον βάφω εγώ η ίδια, να πηγαίνω σε μαγαζιά με προκλητικά εσώρουχα και να τα δοκιμάζω εγώ αντί για αυτόν. Είχαμε

βλέπεις το ίδιο – περίπου – σώμα. Τώρα είναι ξαπλωμένος στον καναπέ, έχει γίνει διακόσια κιλά και βλέπει αδιάκοπα τσόντες στο ίντερνετ (το έχει συνδέσει με την τηλεόραση). Βαρέθηκα πια να τον ταΐζω. Απόκαμα η δόλια. Μόνον την κόρη μου κράτησα μακριά απ' όλα αυτά. Παντρεύτηκε κι έκανε παιδιά. Τα εγγόνια, το καμάρι μου.

*

Η μοναχοκόρη, το αποκούμπι μου. Άφησα τα δόντια μου να σαπίσουνε για να μην της λείψει εκείνης τίποτα. Στα πούπουλα τη μεγάλωσα. Εργατικιά, δεν λέω. Από αυτήν περιμένω να μου φέρει ένα ποτήρι νερό στην ανημπόρια μου. Εγώ έλιωσα τα χέρια μου στις ξένες σκάλες, στα πλυσταριά που με στρίμωνχαν οι αφέντες, κι οι κανακάρηδες τους. Όμως γι' αυτά δεν πρέπει να μιλώ. Εκείνη όμως ...μανικιούρ και πεντικιούρ ανυπερθέτως. Τώρα είναι στη μόδα το μωβ τής ανεμώνας. Καλύτερα από εκείνα τα κόκκινα νύχια που θαρρείς και στάζανε φρεσκοχυμένο αίμα. Κι από αίμα είδα πολύ, εκεί στην παραλία τής Σμύρνης. Ξεχνιώνται αυτά τα πράγματα; Δεν ξεχνιώνται. Εικόνες ανεξίτηλες. Μετά σου λέει «συνωστισμός στην παραλία»! Ήθελα να ήσουν εσύ εκεί μωρή!!! Να στήνεσαι στα τέσσερα για να γλιτώσεις τη ζωή σου. Και να σε περνάνε οι Τσέτες, στρατιά ολάκερη. Όλες εκπορνευτήκαμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, όταν γλιτώσαμε από την πύρινη Κόλαση. Απλώς αλλάξαμε φυλακή. Α, ρε *Στελάκι*, τραγούδα μου μωρό μου. Κι αν έχεις κακοπάθει κι εσύ στα χέρια των δικών σου, στα χέρια των εμπόρων.

<https://www.youtube.com/watch?v=1MFUJR2XpRs>

Μερικές φορές σκέφτηκα πως θα μπορούσα να γίνω κι εγώ *τραγουδιάρα*. «Όμως τα μεταξωτά βρακιά θέλουν επιδέξιους κώλους». Όμως δεν έχει γυρίσματα εμένα η φωνή μου, δεν κάνω τσαλίμια, δεν λιγώνεται ο άλλος όταν με ακούει. «Δωρική», με είπε κάποτε ένας ποιητής, κριτικός (δεν ξέρω τι ήταν). Με είχε ακούσει σε μια κηδεία να μοιρολογάω. Μου έβγαινε φυσικά.

Ένας αδιάκοπος θρήνος ήταν η ζωή μου εμένα. Από νεκροταφείο σε νοσοκομείο κι από νοσοκομείο επισκεπτήριο στη φυλακή. Αναμορφωτήρια, αστυνομικά τμήματα, αίθουσες δικαστηρίων. Όλα τα γύρισα. Άλλοι κάνουν τον γύρο της γης με τουρισμό κι εγώ έκανα περιοδεία στον υπόκοσμο. Καταγωγή και πάλι καταγωγή. Πώς ανασαίνουνε εκεί κάτω; Ντουμάνι ο καπνός. Μαστουρώνεις και περνώντας απέξω.

Επισκέφτηκα πολλές φορές την κουνιάδα μου σε μπουρδέλα δευτεροκλασάτα, στη Ζήνωνος. Την έδιωχναν. Από το ένα στο άλλο ξέπεφτε. Πήγαινα κι εγώ για να την στηρίζω, καθαρίστρια τάχαμου. Με τη γλώσσα όμως τα έγλυφα τα *μυγοχεσμένα* πατώματα. Έχω μαρτυρήσει σαν την οσία Ευλαμπία εγώ. Μήπως ήτανε η οσία Ευφροσύνη; Δεν

ενθυμούμαι πια. Δεν τα πάω καλά με τις γιορτές και τα πανηγύρια. Μετά έγινε κάτι τραγικό: ο πατέρας της, ο πεθερός μου αποφάσισε να επισκεφτεί έναν οίκο ανοχής, έτσι στην τύχη, είχε άψες ο άνθρωπος. Κι η γριά δεν τού καθότανε. *Μαστροπός εκ γενετής, εκ πεπιοθήσεως, κατ' επάγγελμα, κατά συρροήν και κατ' εξακολούθησιν* (έχω μάθει όλους τους όρους τους νομικούς απέξω).

Πηγαίνει λοιπόν, η τσατσά τον υποδέχεται (άντρας ήταν), τον βλέπω εγώ, κρύβομαι στην κουζίνα. Μου λέει εκείνη να του ψήσω καφεδάκι, παγοκολόνα εγώ, αόρατη. Ξέρω να το κάνω αυτό, το ξέρω καλά. Το έχω εξασκήσει *πολλάκις και πλειστάκις*.

Μπαίνει τέλος πάντων εκείνος μέσα, χωρίς καφέ, βιαζόταν να κάνει την ανάγκη του, να «ξεφορτώσει», όπως άκουσα να λένε άλλοι πελάτες, νταλικέρηδες μάλλον...

Κραυγές, φωνές, ουρλιαχτά, γυαλιά που σπάνε, σίδερα που τρίζουν, παράθυρα που *ξεριζελώνονται*, πόρτες που ξεπατώνονται. Παίρνει την πουτάνα την κόρη του και την κλείνει στον στάβλο τού σπιτιού στο χωριό το ορεινό, με τα ζώα (μουλάρια *ήσαντε* θαρρώ). Λένε ότι από τότε κατέβαινε μία φορά την ημέρα με ένα πιάτο φαΐ κι αφού την έδερνε ικανοποιούσε την ανάγκη του πάνω της. *Θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου*. Τα θυμάμαι αλήθεια όλ' αυτά ή τα μπερδεύω; Τα διάβασα κάπου, μου τα διηγηθήκανε ή τα έζησα εγώ σε κάποια άλλη ζωή; Τον βίο αβίωτο έζησα. Αυτό σας το διαβεβαιώνω. Για όλα τα άλλα δεν είμαι σίγουρη. Όρκο δεν παίρνω. Ό,τι και να σας πω θα σας πω ψέματα. Μισή ντροπή δική σας, μισή δική μου.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ:

Αχ, όσες φορές και να τα πεις, όπως και να τα πεις, κάπως σου ξεφεύγουν. Στο τέλος ακούς τον εαυτό σου να μιλάει σαν να έρχεται φωνή από παλιό φωνόγραφο... από χωνί... σαν να κοιτάζεσαι σε αόρατο καθρέφτη, ένα πράγμα... παράξενο... αλλόκοτο... μυστηριώδες... Ένα θαύμα είναι η ζωή όταν τη βλέπεις από πίσω μπρος, όταν τη διηγείσαι. Παραμύθι σωστό!!!

[...]

Από πολύ μικρή, από το δημοτικό σχολείο κιόλας, όταν παίζαμε, τις «κουμπάρες» ως πούμε, πάντα ένιωθα τον πειρασμό να τους πω να παίξουμε θέατρο, χωρίς να ξέρω ακριβώς τι ήτανε αυτό. Είχαμε ακούσει φυσικά θέατρο στο ραδιόφωνο και σίγουρα θα είχα δει «Το θέατρο στην τηλεόραση», όμως δεν θυμάμαι από πού, τότε, πώς και με ποια αφορμή ξεκίνησε το πάθος μου αυτό.

[...]

Ως προς τα ερωτικά, ήμουνα βούρλο, άσχετη. «Καντηλανάφτισα» με λέγανε. Τόσο πολύ. Στα δεκαεννιά μου ξύπνησα. Απότομα. Πήρα ένα λάθος τηλέφωνο. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Η μοίρα. ΤΟΝ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ. Δεν ξέρω εάν σας έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Είχε όμως δύο ελαττώματα – τρία: ήτανε παντρεμένος, ήτανε ναυτικός (Καπετάνιος, σου λέει μετά)... κι ήτανε πολύ μεγαλύτερός μου. Τότε ακόμη έψαχνα τον πατέρα μου, γύρευα προστασία, καταλαβαίνετε.

[...]

Αργότερα, τρία-τέσσερα χρόνια μετά ερωτευόμουν συνομηλίκους μου: πρώτα τον άντρα μου (έναν χρόνο μικρότερος) κι έναν άλλον άντρα μετά (δύο χρόνια μεγαλύτερος)... κρατήσαμε τον εξωσυζυγικό μας δεσμό (παντρεμένοι κι οι δυό) τέσσερα χρόνια, τέσσερα ολόκληρα χρόνια με φωνές, καυγάδες και τρελούς οργανισμούς. Γιατί τελείωσε; Με ρωτάτε: «γιατί τελείωσε»; Μα γιατί δεν άντεχα άλλο το ψέμα. Τι λέω; Ποιον πάω να κοροϊδέψω; Με τον εαυτό μου μιλάω, με τον καθρέφτη μου. Δεν είναι κανείς εδώ να με ακούσει, εκτός από τη συνείδησή μου. Η αλήθεια είναι πως ο έρωτάς μας είχε ξεφτίσει, τον είχα συνηθίσει, είχε καταντήσει συζυγική υποχρέωση. Γύρισα στον άντρα μου. Τουλάχιστον εκείνον τον είχα παντρευτεί με παπά και με κουμπάρο. Ο άλλος είχε κρεμάσει αλλού το στεφάνι του. Μα τι σας τα λέω τώρα όλ' αυτά; «Περσινά ξινά σταφύλια»!!!

[...]

Ο μεγάλος μου καημός, το βάσανο τής ζωής μου, το βάρος στην ψυχή μου είναι ένα και μοναδικό: ο μεγάλος μου ο γιος, ο λεβέντης μου, το καμάρι τής κοινωνίας (ψηλός, μακρुकάνης, «ποτιστικός»...), μου τον

φάγανε τα ναρκωτικά. Ήρθε κι έλιωσε σαν τον κεριό ο κανακάρης μου, κίτρινος σαν χασές. Τον μαχαίρωσαν στη φυλακή για να μην προδώσει τα μυστικά τής υψηλής κοινωνίας – μην χέσω! Με αυτόν τον καημό θα πεθάνω. Με αυτό το μαράζι στην καρδιά. Το σαράκι ετούτο τρώει το σώμα μου κρυφά, από μέσα... Μια μέρα θα πέσω κάτω και θα σωριαστώ, σαν τεράστια βελανιδιά που ήταν όμως κούφια, φωλιά τού ανέμου, οχιές στην κουφάλα της, φαρμάκι συναγμένο στις φλέβες της. Πώς έμαθα να μιλάω έτσι; Πού τα έμαθα εγώ όλ' αυτά; Διάβασα, μορφώθηκα, άκουσε με προσοχή (ραδιόφωνο, τηλεόραση, γείτονες, τους φοιτητές στο υπόγειο που προβάρουν τα μαθήματά τους – έστηνα αυτί από το πίσω μπαλκόνι, εκεί έβλεπε η κρεβατοκάμαρά μου, ένα δωμάτιο μια σταλιά, «δωμάτιο υπηρεσίας» δεν το λένες).

ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ. ΜΠΕΡΔΕΥΩ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ, ΤΙΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ. ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ. ΜΑΛΛΟΝ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΛΑ ΕΓΩ, ΑΞΕΔΙΑΛΥΤΑ. ΤΑΥΤΙΣΤΗΚΑ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ, ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ ΙΔΙΩΣ, ΠΟΥ ΜΠΗΚΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΠΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ, ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΊΔΙΟ ΚΟΡΜΙ, ΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟ, ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΩΡΑΙΑ, ΤΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ, ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΟΥΝΕ ΜΕ ΤΕΝΤΕΣ.

Μού άρεσε να ακούω τη βροχή στους τσίγκους, μετά στο ελενίτ και τέλος στα τσιμεντένια κλουβιά που μας φυλακίσανε. Μερικές φορές φαντάζομαι πώς θα ήταν να κοιμάμαι κάτω από κεραμίδια (βυζαντινά) σε ένα παλάτι στον Μιστρά, ας πούμε... και πάνω να βλέπω, στην «τράβα», τα δοκάρια από τα γιγαντιαία κυπαρίσσια να σειούνται και να λυγιούνται σε κάθε κίνημα σεισμού ή ανέμου, κάθε φορά που το πνεύμα ενός αδικοχαμένου παλικαριού πετάει αχνά από στέγη σε στέγη.

Ναι, ήτανε πολλές οι στέγες τής ζωής μου... και πολλές οι μπόρες που έφαγα κατακέφαλα και δεν υπήρχε κανείς εκεί για να με προστατέψει.

Στάθηκα όμως όρθια, σαν τα δέντρα, που αντέχουν αλλαγές και πείσματα τού καιρού. Μερικές φορές σκέφτομαι πως έτσι θα πεθάνω... όρθια, στη μέση τού δρόμου... θα με σπρώξει κάποιος βιαστικός, περαστικός από το φανάρι και τότε θα ιδούνε όλες κι όλοι πως ήμουνα ένα λείψανο δεκαετίες τώρα, αλλόκοτη μορφή οσίας που είχε αγιάσει εν ζωή... Με εμένα γελάτε; Τολμάτε και μου γελάτε κατάμουτρα, μετά από τόσα που έχω περάσει; Όρσε να μην σας τα χρωστάω! Με τα χρόνια έμαθα να αντιδρώ. Δεν είμαι πια το αρνάκι το αθώο. Μήτε αμνός κατάλληλος για Πάσχα. Εγώ δεν τρώγομαι πλέον με τίποτα. Γι' αυτό στέκομαι τώρα εδώ και μονολογώ. Με τις υγείες σας! Άντε, και καλή ψυχή! «Μια κακία μένει μόνο στο τέλος». Έτσι δεν λένε στις κηδείες; Φτου, φτου, φτύνω στον κόρφο μου. Για χάρη σας. Εγώ δεν φοβούμαι πια τίποτα. Μα τίποτα. «Όποιοι τού μέλλει να πνιγεί, ποτέ του δεν πεθαίνει». Η δική μου παροιμία όμως είναι περισσότερο ... περισσότερο... πιότερο αριστοφανική, ας πούμε. Ακούστε την: ο βρεγμένος δεν βρέχεται, ο τρελός δεν τρελαίνεται, ο κουνημένος δεν κουνιέται κι ο νεκραναστημένος ποτέ του δεν πεθαίνει!!!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ:

Ακόμα κι αυτό το ποίημα που θα σας πω, δεν ξέρω αν το χάραξα εγώ στην πέτρα ή το φιλοτέχνησε ο συγγραφέας που με επινόησε από πολλές και διάφορες ψηφίδες.

Κλείνω λοιπόν:

*

ΆΛΦΑ ΕΛΕΥΛΕΥ...

Από Αγάπη

Αναβλύζουν

Αβίαστα

Απερίσπαστα...

Ανενόχλητος

Απορροφητής

Ανυπερβλήτων

Ανυψώσεων...

Απερίφραστα

Ανελίσσομαι

Ανώγειος...

*

Είμαι χωράφι

Σε πυρκαγιά

Με τα ξερά χορτάρια

Να εξαϋλώνονται,

Με τα αγριεμένα πνεύματα

Να εξαχρειώνονται

Κι εσύ να κοιτάς επάνω

Το Φως που θα σε

Απορροφήσει.

*

ΑΛΦΑ ΕΛΕΥΛΕΥ...

ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ

ΑΓΕΡΩΧΟΣ

ΑΕΡΟΦΟΒΟΣ

ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΣ

ΑΓΧΕΜΑΧΟΣ

ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟΣ

ΕΠΙΛΗΣΜΩΝ

ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΟΣ

ΑΝΕΜΟΤΡΑΦΕΙΣ(Α)

ΟΡΕΙΝΟΤΡΑΦΕΙΣΑ

ΩΡΙΟΝΟΤΡΑΦΕΙΣΑ

ΑΧΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΧΥΡΟΠΟΙΗΤΟΣ

ΑΝΕΜΟΠΤΕΡΟΣ

ΑΙΘΕΡΟΒΑΤΗΣ

ΥΨΙΠΕΤΗΣ

ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΣ

ΠΟΔΗΓΕΤΙΣ

ΑΝΟΣΟΠΟΙΗΤΟΣ

ΥΩΣ ΗΩΣ ΥΙΟΣ

ΊΟΣ ΦΩΣ...

ΆΛΩΣ

[...]

Ναι. Εγώ το έγγραφο αυτό! Δεν χρειάζεται να πεις κάτι. Δεν έχω ανάγκη πια τα χειροκροτήματα. Ποτέ δεν τα είχα. Μεγάλωσα πια και πρέπει να συμφιλιωθώ με το χώμα, να γνωρίσω τον τάφο μου, εκεί που θα γείρω να πλαγιάσω βγάζοντας έναν αναστεναγμόν ανακούφισης. Καληνύχτα και καλήν αυγινήν, σας εύχομαι από καρδιάς.

Αρκετά τώρα! Πηγαίετε. Σας επιτρέπω. Επιτρέψτε μου κι εσείς να αποσυρθώ στα ιδιαίτερα μου και να κοιμηθώ για πάντα βρέχοντας τα πόδια μου στην Λίμνη τής Λησμοσύνης.

Άντε, σβήσε!!!

3. Καλησπέρα σας!!!

(δραματικός ΜΟΝΟ-ΔΙΑΛΟΓΟΣ ειδικά φιλοτεχνημένος για την Β. Β. από τον Δρα Κωνσταντίνο Μπούρα)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

Β. Β.: Εγώ δεν είμαι εγώ!!! Πρόκειται για θεατρική σύμβαση. Έτσι με φαντάστηκε ο συγγραφέας. Εγώ ουδεμίαν ευθύνην φέρω. Η αλήθεια είναι πως κάπου μου αρέσουνε αυτά που με έβαλε να λέω. Κι άλλοτε ξενερώνω. Νιώθω σαν να είμαι γυμνή μέσα σε μια βιτρίνα. Όπως στο Άμστερνταμ. Ξέρετε! Ντρέπομαι και που το σκέφτομαι αυτό. Μεγάλη γυναίκα, γιαγιά με υπέροχα εγγονάκια. Πέντε τον αριθμό. Όχι, επτά, επτά (7)!!! Τόσα μου είπε ο καλός μου ο ποιητής πως έπρεπε (πρέπει, «για λόγους δραματικής οικονομίας») να έχω. Τέλος πάντων. Τέ(λο)ς πάντων. Ας έχω όσα θέλει, φτάνει να μην τα αναθρέψω εγώ. Όχι ότι βαρυγκωμώ. Το αντίθετο μάλιστα. Φυσικά και δεν βαρυγκωμάω. Των παιδιών μου τα παιδιά είναι δυο φορές δικά μου παιδιά. Αυτές είναι οι μόνες φιλοδοξίες μου: θέλω να τα μορφώσω πνευματικά, να τους μάθω ό,τι περισσότερα μπορώ. Πρώτα από όλα, να σέβονται τον κάθε άνθρωπο...όπως ακριβώς είναι.

1.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

[...]

Καλησπέρα σας

[...]

Γεννήθηκα πρόωρη 5 μηνών και 1 μέρας από τον 6ο μήνα.

[...]

1200 γραμμάρια. Και πήγα 800 με λοίμωξη του αναπνευστικού.

[...]

Έτσι η γιαγιά μου η Αντρονίκη με έταξε στην Αγία Β. για να με κάνει καλά.

[...]

Έτσι η Αγία Β. έγινε η προστάτιδα μου και για εμένα κάθε τι Θείο και σεβάσμιο.

[...]

Η θαυματουργή εικόνα που έχω στα καμμένα στο σπίτι μου, την δείχνω μόνο σε εσάς, που στα δύσκολα μου μιλάει...

[...]

Επέζησα με την προστασία της λοιπόν και από μικρή περνά κάποια διαισθητικά μηνύματα.

Κυρ 11:10 μ.μ.

B.

[...]

Τα λόγια τα τελευταία του υδραυλικού πατέρα μου, είναι να μην αφήνω τις ευκαιρίες που μας δίνοντας στη ζωή και να κυνηγήσω 5α όνειρα 5α καλλιτεχνικά μου.

[...]

Να μην χάσω την ευκαιρία που έχασε εκείνος όταν ήταν μικρός.

[...]

Τραγούδησε στο κατάμεστο Καλλιμάρμαρο τον γεροπλάτανο...όταν ήταν 8 χρόνων ,καθώς και στην εκπομπή της Θείας Λένας

[...]

Τον ζήτησε γνωστός στρατηγός της εποχής να τον έχει ως προστατευόμενο.

[...]

Η γιαγιά μου αρνήθηκε να τον δώσει.

[...]

Έλαβα μέρος σε εκθέσεις ζωγραφικής με πίνακες μου και ξυλόγλυπτα εκθέματα, καθώς παρακολούθησα μαθήματα τοπογραφίας, σχεδίου και λαδιού σε σχολή στη Γλυφάδα.

[...]

Έκθεση έργα μου στο Χίλτον, στο επιμελητήριο στον Πειραιά καθώς και στο θέατρο Ελιάρτ που και βραβεύτηκαν για το έργο μου.

[...]

Έκανα ορθοφωνία και έμαθα πιάνο μέχρι την μέση, αφού ήταν η αγάπη μου για την μουσική που με γέμιζε...και με έμαθε να εκφράζονται μέσα από αυτή.

[...]

Μικρή ήμουν πολύ κλειστός χαρακτήρας, επειδή οι γονείς μου ήταν πολύ αυστηροί μαζί μου.

[...]

Έγραφα επίσης πολύ, ακόμα και στίχους...που εξυμνούσαν την ζωή και την αγάπη....τον έρωτα.

[...]

Όσπου ήρθε στη ζωή μου κάτι που τα συνδυάσει όλα.

[...]

Το θέατρο...

[...]

Για εμένα, υπήρξε αυτό που ήταν όλα μαζί

[...]

Έμπνευση, δημιουργία, μουσική....μαγεία....έρωτας.

[...]

Όλα αυτά, που εισπράττει ο ηθοποιός....με το χειροκρότημα.

[...]

Οι πρόβες, οι στιγμές, τα συναισθήματα που γεννιούνται...σε κάθε ρόλο....που αγγίζεις....για εμένα....είναι μαγεία....

[...]

Μαγεία που θέλω να την ζήσω.... ακούγοντας την τελευταία συμβουλή του μπαμπά μου...που τόσο μου λείπει....

B.

12:38 π.μ.

[...]

Μου αρέσει να μαθαίνω και να δουλεύω νέα θέματα και να εξελίσσομαι.

[...]

Όπως και να ακούω και να μαθαίνω από τους μεγαλύτερους.

[...]

Ρητό μου....όσο ζούμε μαθαίνουμε.

[...]

Μελετώ οτιδήποτε το βράδυ

[...]

Μου αρέσει να διαβάζω βιβλία, να μελετώ κείμενα, ποίηση.

[...]

Ο Καβάφης είναι ο αγαπημένος μου ποιητής αν και πεσιμιστής

[...]

Αγαπώ την γλαφυρότητα των λέξεων του.

[...]

Οι λέξεις του νόμιζα μικρή πώς έβγαζαν νότες....μουσική....με άγγιζαν στην ψυχή.

B.

10:16 π.μ.

2.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): Τέλεια. το περιστατικό με την Πράγα θα ήθελα τώρα να μου γράψεις με όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορείς

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

10:36 π.μ.

B.

Οκ ευχαριστώ

10:57 π.μ.

Βάρβαρα

[...]

Μετά από ένα καβγαδάκι με τον σύζυγό, πέφτω στο κρεβάτι. κλαίγοντας και παρακαλάω τον Θεό να μου στείλει ένα σημαδιακό όνειρο για την πορεία της ζωής μου αλλά και μια έμπνευση για να φτιάξω ένα πίνακα σημαντικό για εμένα.

[...]

Βλέπω τον εαυτό μου σε πούλμαν με τουρίστες και με την μικρή μου κόρη Μαρία.

[...]

Ήταν καλοκαιρινή περίοδο αφού φορούσαμε κοντομάνικα μπλουζάκια.

[...]

Κατεβαίνουμε από το πούλμαν και μου λέει μαμά εγώ δεν έρχομαι μαζί θα σε περιμένω εδώ συνέχισε εσύ.

[...]

Βρίσκομαι σε ένα μέρος όπου υπήρχαν σοκάκια με παλιές πέτρινες πλάκες

[...]

Βλέπω ένα μαγαζί με πίνακες, όπου μου κέντρισε το ενδιαφέρον ένας πίνακας με τον Εσταυρωμένο μας, πίσω γαλάζιο φόντο ο ουρανός και το σώμα του

Χριστού με μαύρο μπρούτζινο χρώμα, αριστερά η Παναγία ξάπλα στα πόδια του και δεξιά η Μαγδαληνή.

[...]

Ρωτάω ποιος είναι ο ζωγράφος; Και μου λέει ο καταστηματάρχης είναι άγνωστος.

[...]

Οκ του λέω όσο και να κάνει εγώ θα τον αγοράσω φύλαξε τον και όταν γυρίσω από την εκκλησία θα τον αγοράσω.

[...]

Μπροστά μας βρίσκονταν ένας τεράστιος καθεδρικός ναός, με αστραφερό τρούλο και μια ξύλινη τεράστια πόρτα με μαντεμένες πόρτες και καρφιά διακοσμημένα.

[...]

Μπαίνω μέσα στο ναό όπου αυτός ήταν χωρισμένος στα δυο

[...]

Αριστερά με ορθόδοξες εικόνες και δεξιά με αγάλματα και στην οροφή έναν πολύχρωμο τζαμένιο τρούλο.

[...]

Μπαίνω από δεξιά και βλέπω τον Εσταυρωμένο αγαλμάτινο και επιβλητικό να με κοιτάει.

[...]

Ξαφνικά περνάει ανθρώπινη μορφή, σκύβει με κοιτάει μου χαμογελάει και επανέρχεται στην πρώτη μορφή.

[...]

Από το πλευρό του έτρεχε κόκκινο αίμα από την λόγχη των στρατιωτών.

[...]

Δεξιά του ναού, ορθόδοξες εικόνες, καθώς και μια μεγάλη εικόνα της Αγίας Β.ς

[...]

Κόσμος πολύς να ακολουθεί και να πηγαινοέρχεται.

[...]

Ξυπνάω λοιπόν και λέω στην μεγάλη μου κόρη

[...]

Βρες μου εικόνες με τον Εσταυρωμένο στον υπολογιστή

[...]

Αμέσως εμφανίστηκε το μέρος που είδα στον ύπνο μου καθώς και το άγαλμα του Χριστού όπως το είδα στον πίνακα του ζωγράφου

[...]

Ήταν η Πράγα....τότε αποφάσισα να την επισκεφτώ.

[...]

Επίσης στον ύπνο μου είδα πως μπήκαμε να μείνουμε σε μια πανσιόν με ωραία σωματεία αλλά την προσοχή μου τράβηξε κάτι στην ρεσεψιόν

[...]

Υπήρχε μια ροτόντα ,όχι πολύ ψηλή, που στο κέντρο της είχε ένα κίτρινο γοβάκι.

[...]

Αναρωτήθηκα λοιπόν, τι ρόλο παίζει αυτό στην ιστορία και γιατί ήταν εκεί μέσα στη μέση;

[...]

Μπαίνω λοιπόν να ψάξω ξενοδοχεία μέσα στον υπολογιστή.

[...]

Βλέπω λοιπόν πως υπάρχει πανσιόν, πολύ κοντά στη γέφυρα του Καρόλου, που λεγόταν the yellow shoes.

[...]

Παθαίνω σοκ, αποφασίζω να πάω σε αυτήν αλλά δεν υπήρχαν ελεύθερα σωματεία τότε.

[...]

Δωμάτια

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Υπέροχα!!!

3.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): Από σήμερα θα μου γράφεις κάθε ημέρα λίγα λόγια για τα όνειρά σου, τις σκέψεις, για αναμνήσεις, τους συνειρμούς σου. Ελεύθερα... Σαν να μιλάς στον άγγελό σου.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Δευ 4:27 μ.μ.

B.

Οκ σας ευχαριστώ

[...]

Δευ 7:45 μ.μ.

B.

Παναγία της Δαμάστας

[...]

Άναψα κεράκι και για εσάς

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): Σε ευχαριστώ πολύ φίλη μου

Δευ 8:53 μ.μ.

[...]

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Τρ 7:52 μ.μ.

B.

Καλησπέρα σας

[...]

Θέλω να πιστεύω πως είμαι θετικό άτομο.

[...]

Είμαι ευγενική, φιλότιμη να προσφέρω σε κάποιον ,όταν αυτός το έχει ανάγκη.(αυτό έχω διδαχθεί από την οικογένεια μου)

[...]

Πληρώνομαι [ΠΛΗΓΩΝΟΜΑΙ, ήθελα να πω] όταν προσφέρω και με αδικούν.

[...]

Πληγώνομαι

[...]

Θα ήθελα κάποια στιγμή στη ζωή μου, να προσφέρω ότι μπορώ σε κάποιο ίδρυμα που έχει σχέση με παιδιά

[...]

Μου αρέσει να περνάω θετικά μηνύματα, αλλά και να βοηθάω όποιον μπορώ.

[...]

Ναι, ένα από τα όνειρα μου, είναι και αυτό.

[...]

Μου αρέσει επίσης να φτιάχνω την διάθεση των φίλων μου, να τους κάνω να γελάνε και να βγάζω την κωμική πλευρά του καθενός, αλλά και να αυτοσαρκάζομαι.

[...]

Αγαπώ τους κωμικούς ρόλους, αυτούς που έχουν κάτι να πουν.

[...]

Μου αρέσει η ειλικρίνεια, μισώ το ψέμα και αγαπώ τους ντόμπρους ανθρώπους.

[...]

Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας....

[...]

Όσο για το θέατρο, θα ήθελα να μάθω όσα περισσότερα μπορώ για αυτό, αφού πιστεύω πως περικλείει πολλές τέχνες μαζί, και είναι θεσμός που δεν πρέπει να χαθεί, αλλά να εξελιχθεί....

[...]

Κάποιους από τους πίνακες μου

**Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): ΠΟΛΥ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΕΣ. συνέχισε σε παρακαλώ πολύ να μου γράφεις όνειρα,
δαισθήσεις, συμβουλές, συνταγές. ΑΥΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΚΑΦΕ ΚΑΙ
ΤΟ ΚΑΡΟΤΟ ΤΟ ΈΚΑΝΑ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ!!!**

4.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

1:28 μ.μ.

B.

Μπράβο σας....χαίρομαι πολύ

2:30 μ.μ.

B.

Εγώ από την πρώτη μέρα είδα να λιώνει το λίπος στην κοιλιά μου.

[...]

Όνειρο μεγάλο είναι να δω να μεγαλώνουν οι εγγονές μου.

[...]

Να παντρέψω την μικρή μου κόρη την Μαρία.

[...]

Να παίξω σε όμορφες παραστάσεις

[...]

Να μάθω πράγματα, να γνωρίσω αξιόλογους ανθρώπους της τέχνης.

[...]

Να αποκομίσω εμπειρίες, να δω παραστάσεις αρχαίου θεάτρου, να μάθω από όποιον έχει διάθεση να με διδάξει...

[...]

Αργότερα όλα όσα μάθω θέλω να τα διδάξω με την σειρά μου στα παιδιά μου, τα εγγόνια μου και σε όποιον θέλει να τα ακούσει.

[...]

Το ξέρω είναι μεγάλα σχέδια αυτά, όμως έχω όρεξη και πείσμα. Με την βοήθεια του Θεού, πιστεύω να καταφέρω κάποιο από αυτά.

[...]

Σας άνοιξα την ψυχή μου.

[...]

Όσο για τις διαισθησεις μου,θα σας τις πω από κοντα.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Τέλεια!!! Συνεχίζουμε ακάθεκτοι. Έχει πολύ ενδιαφέρον, νομίζω...

B. (συνεχίζει να γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Έχω δει όραμα, λέγοντας καφέ, για τον τάφο του Μ. Αλεξάνδρου.

[...]

Όπως και για τις κατακόμβες τις Χριστιανικές στην Αλεξάνδρεια, κοντά στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου.

[...]

Αυτά τα εμπιστεύομαι σε εσάς.

[...]

Δεν θα ήθελα να γραφτούναι.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Φυσικά και όχι. Τα κρατάω ως υλικό.

B. (συνεχίζει να γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

[...]

Για αυτό θα ήθελα να τα πούμε από κοντά αυτά.

[...]

Τι θα λέτε τώρα.;

[...]

Όμως αλήθεια μου έχουν συμβεί.

[...]

Και πολλά άλλα, που μόνο εσείς μπορείτε να τα καταλαβαίνετε, αφού ο ίδιος έχετε το χάρισμα να βλέπετε πράγματα.

[...]

Καταλάβετε

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Ναι, εγώ μπορώ να τα καταλαβαίνω αυτά.

B. (συνεχίζει να γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

[...]

Μου έτυχε κάτι περίεργο πριν μερικά χρόνια στην πλαζ του Αλίμου, εκεί που κολυμπούσα.

[...]

Ήμουν έξω έξω και κολυμπούσα και γυρνάω έντρομη το κεφάλι μου και βλέπω κάποιον να πνίγεται δίπλα μου.

[...]

Πάω να σηκωθώ να τον σώσω, κι όταν πάω κοντά βλέπω πως δεν υπάρχει κανείς.

[...]

Μπροστά μου ήταν το κουβούκλιο με τον ναυαγοσώστη, ο οποίος liaζόταν ατάραχος.

[...]

Βγαίνω έξω και ρωτάω μια γυναίκα που είδα μπροστά μου.

[...]

Έγινε κάτι περίεργο αυτές τις μέρες εδώ σε αυτό το σημείο;

[...]

Και μου λέει η γυναίκα, ναι, χθες εδώ ακριβώς πνίγηκε μια γυναίκα.

[...]

Μετά από μια εβδομάδα πήγα στην εκκλησία και έμαθα πως ήταν η θεία μιας γνωστής μου κοπέλας, που τα παιδιά μας ήταν στην ίδια τάξη και στο ίδιο σχολείο.

[...]

Πολλές φορές τρομάζω με αυτά,

[...]

Μετά λέω πως για κάποιο λόγο μπορώ και τα βλέπω αυτά.

[...]

Θεωρώ πως είναι Θείο δώρο.

[...]

Τι γνώμη έχετε εσείς για αυτό;

[...]

Θα ήθελα να μου πείτε κάτι παρόμοιο που σας έχει τύχει.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Πολλά. Άπειρα. Είχα δει μία ημέρα πριν τον θάνατο της γιαγιάς μου, της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ. Φύτευε λουλούδια στα κύματα. Τότε κατάλαβα πως θα πεθάνει.

B. (συνεχίζει να γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

[...]

Γαλήνιο όνειρο.

[...]

Σας φιλώ, όταν θυμηθώ κάτι άλλο θα σας το πω.

[...]

Καλή ξεκούραση!!!

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Σας ευχαριστώ πολύ. Καλό απόγευμα.

5.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

12:03 μ.μ.

Πίνετε τον καφέ με το καρότο;

[...]

Εγώ μόλις τον έφτιαξα.

1:12 μ.μ.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): Κι εγώ αυτό πίνω τώρα. υπέροχο!!!

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

2:41 μ.μ.

[...]

Σκέφτηκα να σας μιλήσω για τις ιαματικές πηγές εδώ στα καμμένα που κάνω καθημερινά μπάνιο.

[...]

Είναι χτιστές πισίνες με μπετόν που έχουν φτιαχτεί πολλά χρόνια πριν ,όπου κάτοχος του κτήματος της περιοχής τα έθεσε στη διάθεση του κόσμου να κάνει το μπάνιο του δωρεάν.

[...]

Το ιαματικό νερό κατεβαίνει από το βουνό, είναι πράγματι θαυματουργό και έχει πολλά στοιχεία, και μετά πέφτει στη θάλασσα.

[...]

Είναι και καλλυντικό, έχει ράδιο, θειάφι και κάποια ουσία που θεραπεύει και τις δερματικές παθήσεις.

[...]

Όταν μπαίνεις μέσα αισθάνεσαι το σώμα και την ψυχή καθάρια.

[...]

Αφήνεις έξω τα προβλήματα της ημέρας και κολυμπάς σε νερό χλιαρό ,ακόμα και τον Χειμώνα.

[...]

Όταν βγαίνεις αισθάνεσαι πως διώχνεις από το σώμα σου 5 κιλά βάρος.

[...]

Αργότερα σου βγαίνει κάποια κούραση και πρέπει να ξαπλώσεις.

[...]

Επίσης τα στοιχεία σου φέρνουν εφίδρωση.

[...]

Εμένα με βοηθάνε στις αρθρίτιδες που έχω και χαλαρώνουν τη μέση.

[...]

Είναι πραγματικό θαύμα αυτά τα νερά.

[...]

Βγαίνουν από τα έγκατα της γης, προφανώς μετά από ηφαιστειογενή έκρηξη που έγινε πριν από αιώνες στην περιοχή.

[...]

Είναι ένα θαύμα κι αυτό της φύσης, όπως και πολλά άλλα.

[...]

Το ότι εμείς δεν σεβόμαστε την φύση είναι άλλο πράγμα.

[...]

Την μολύνουμε με τα σκουπίδια, την καίμε χωρίς να ξέρουμε τις επιπτώσεις που έχει όλο αυτό στο οικοσύστημα.

[...]

Διάβασα και χθες ακόμα και για τις μέλισσες.

[...]

Το ποσό ευεργετικές είναι και τι αφανισμό δέχονται από τις πυρκαγιές των δασών.

[...]

Ακόμα κι αυτό το έντονο, έχει τόσα πολλά να προσφέρει στον άνθρωπο, χωρίς αυτή πολλά είδη δεν γονιμοποιούνται με συνέπεια σε 3 με 4 χρόνια να αφανιστούν.

[...]

Όλα αυτά, δημιουργούν μέσα μου ένα...γιατί.

[...]

Γιατί να είμαστε αδιάφοροι με όλα αυτά;

[...]

Γιατί κοιτάμε την πάρτη μας;

[...]

Μετά τις πυρκαγιές, δεν ξέρουμε πως θα έρθουν πλημμύρες;

[...]

Αυτή η ομορφιά, γιατί να χάνεται για τα συμφέροντα κάποιον που δεν την εκτιμάει;

[...]

Ακόμα κι ένα κλαδί από αυτά, έκανε μήνες για να φυτρώσει.

[...]

3:49 μ.μ.

**Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): ΥΠΕΡΟΧΑ!!!
ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΈΤΣΙ...**

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Όλα αυτά τα γιατί...μου γεμίζουν το κεφάλι με απορίες.

[...]

Από μικρή δεν συμπαθούσα πολύ τον ύπνο.

[...]

Το δωμάτιο όπου το μοιραζόμουν με την αδερφή μου, ήταν σκοτεινό και το μόνο που έφευγε ήταν ένα μικρό κόκκινο φωτάκι, στο εικονοστάσι, όπου ήταν η εικόνα της Παναγίας, να μας φυλάει.

[...]

Υπήρχαν δύο κρεβάτια αντικριστά το ένα με το άλλο, δύο κομοδίνα και ανάμεσα τους τίποτα άλλο

[...]

Οι τοίχοι διακοσμημένοι με λευκή ταπετσαρία με ροζ μπουκέτα λουλουδιών.

[...]

Οι γονείς και οι αδερφή μου, κοιμόντουσαν από τις 8 το βράδυ.

[...]

Εγώ αν δεν πήγαινε 2 η ώρα, δεν έκλεινα μάτι.

[...]

Όλη αυτή την ώρα λοιπόν τριβέλιζαν διάφορες σκέψεις στη ζωή μου.

[...]

Τότε είχα χρόνο να λύσω η να αναρωτηθώ για κάθε μου απορία για τη ζωή και το μέλλον μου.

[...]

Τις περισσότερες φορές έπιαναν τον εαυτό μου, να παίζει κάνοντας σκιές με τα δάχτυλα μου, πάνω στην λευκή, λουλούδια στη ταπετσαρία.

[...]

Φανταζόμουν εκεί πριγκίπισσες, δράκους, πύργους, ξωτικά, νεράιδες, να περνάνε μέσα από τα δάχτυλα μου στον τοίχο και να περνούν μορφή.

[...]

Άλλωστε σιγοφιθύριζα κάποια μουσική μελωδία που μου έρχονταν στο μυαλό.

[...]

Η έβαζα τον δράκο να γίνεται υπαρκτός και να μου απαντάεισαν αυστηρός κριτής....στις απορίες μου.

[...]

Πάντα η οπτασία μου τελείωνε με τον ήχο κάποιου γάργαρου ρυακιού η τον ήχο των κυμάτων της θάλασσας.

[...]

Έτσι αποκοιμόμουν κάθε βράδυ. Στις 7 η ώρα ξυπνούσα, έστρωναν το κρεβάτι μου και πήγαινα για πρωινό.

[...]

Η μυρωδιά του φρέσκου τσαγιού από το βουνό, και το ψημένο ψωμί στο τζάκι, ήταν το καθημερινό μας πρωινό που περνάμε όλη η οικογένεια μαζί.

[...]

Ο μπαμπάς μου δε 6 η ώρα άναβε το τζάκι και έφτιαχνε εκεί τον ελληνικό του.

[...]

Πάντα όμως είχε δίπλα στο φλυτζάνι του κι ένα μικρότερο όπου έβαζε εκεί μια τζούρα από τον καφέ του, για εμένα.

[...]

Αυτό ήταν το μυστικό μας.

[...]

Έτσι περνούσαν τα χρόνια, οι επιθυμίες μου για ένα καλύτερο αύριο μεγάλωναν.

[...]

Ήθελα να σπουδάσω αγγλική φιλολογία.

[...]

Όμως εξαιτίας ενός καθηγητή ,άλλαξα δέσμη και δεν ακολούθησα αυτό.

[...]

Όμως πήρα proficiency στα αγγλικά και έτσι αργότερα έκανα ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά.

[...]

Όμως είδα πως αυτό δεν με ολοκλήρωνε σε αυτό που ήθελα να κάνω.

[...]

Μετά παντρεμένη πια παρακολούθησα μαθήματα ζωγραφικής και σεμινάρια πάνω στην τέχνη σε σχολή στη Γλυφάδα.

[...]

Επίσης έκανα ιδιαίτερα μαθήματα πιάνου και έφτασα μέχρι την μέση.

[...]

Μετά πήγα στο θεατρικό εργαστήριο του Ιάκωβου Μυλωνά, όπου παρακολούθησα τα μαθήματα και έκανα και μαθήματα φωνητικής και ορθοφωνίας για 4 χρόνια.

[...]

Μετά συνεργάστηκα με την Κατερίνα στα δύο προηγούμενα έργα επαγγελματικά, όπου και στο τελευταίο είχαμε μαζί και την παραγωγή του έργου.

[...]

Τα υπόλοιπα τα ξέρετε ήδη.

[...]

Σας αρέσουν αυτά που σας γράφω;

Παρ 8:57 μ.μ.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Φυσικά. Είναι αυθεντικά και πηγαία. Μια εξαιρετική πρώτη ύλη για έναν θριαμβευτικό μονόλογο. Συνέχισε να γράφεις μέχρι μέσα Σεπτεμβρίου

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger): Οκ κάθε απόγευμα που χαλαρώνω θα σας γράφω και κάτι/

Παρ 11:04 μ.μ.

[...]

Καλησπέρα σας

[...]

Σήμερα θα σας γράψω κάτι που μου έκανε πριν λίγο εντύπωση.

[...]

Στο απέναντι χωράφι από την πολυκατοικία που είμαι στα καμμένα, βρίσκεται δεμένος ένας σκυλάκος

[...]

Πρέπει να είναι τσοπανόσκυλο, αλλά πολύ γέρικο στην ηλικία

[...]

Πέρσι τέτοια εποχή δίψαγε και του έδωσα λίγο νεράκι.

[...]

Το χάιδεψα στη μουσούδα του και του είπα τι κάνει το αγόρι μου.

[...]

Αμέσως άρχισε να μου μιλάει με παράπονο και να μου λέει τα δικά του.

[...]

Τον κοιτούσα στα μάτια και λύγησα από συμπόνια για αυτή την ψυχούλα.

[...]

Είναι δεμένος για χρόνια εκεί

[...]

Πριν λίγο πέρασα καιμίλησα με τον σύζυγό.

[...]

Άκουσε λοιπόν τη φωνή μου και άρχισε να μου μιλάει ,με γνώρισε μετά από ένα ολόκληρο χρόνο, σηκώθηκε όρθιος, πήγα με μύρισε στο χέρι και του χαϊδεψα την μύτη μέσα από το συρματόπλεγμα που βρίσκεται και άρχισε πάλι να μου μιλάει.

[...]

Με θυμήθηκε μετά από ένα ολόκληρο χρόνο που είχε να με δει.

[...]

Δεν μπορώ να περιγράψω το βλέμμα αυτού του ζώου, που βρίσκεται εκεί σε ένα παραγκάκι δεμένο, να περιμένει τι;

[...]

Έτσι γινόμαστε κι εμείς οι άνθρωποι όταν γερνάμε;

[...]

Θα έχουμε μνήμες όπως το σκυλάκι;

[...]

Η θα περιμένουμε το μοιραίο, χωρίς να θυμόμαστε ποιοι υπήρξαμε οι ίδιοι...

[...]

Αν είχαμε κάνει οικογένεια, παιδιά, εγγόνια...

[...]

Άραγε θα περάσει και σε εμάς κάποιος...να μας χαϊδεύει την μύτη, γελώντας.

[...]

Δεν φοβάμαι την μοναξιά, την αδράνεια φοβάμαι.

[...]

Το ότι θα έρθει η στιγμή, που δεν θα έχω να κάνω κάτι.

[...]

Ίσως τότε να επανέλθω στις προηγούμενες σχέσεις μου, και να αρχίσω να παίζω πάλι με τις σκιές που θα φτιάχνουν τα δάχτυλα μου στον τοίχο.

[...]

Ίσως οι νεράιδες τώρα να έχουν πάρει άλλες μορφές...ίσως κάποιας ηρωίδας του Ιονέσκο....η της Ιφιγένειας....ποιος ξέρει;

[...]

Άραγε θα υπάρχουν στη μνήμη μου τότε κι αυτές;

[...]

Ποιος ξέρει;

[...]

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Κυρ 1:25 μ.μ.

Καλησπέρα σας

[...]

Είστε καλά;

[...]

Κυρ 4:01 μ.μ.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Είμαι στην Κρύα Λειβαδιάς σε μάθημα. Τα σαββατοκύριακο εργάζομαι. Τα λέμε αύριο.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Καλά να περάσετε...οκ σας χαιρετώ.

[...]

12:45 μ.μ.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Γύρισα από Κρύα Λειβαδιάς και συνεχίζουμε!!!! περιμένω νέες σημειώσεις σου.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Οκ

[...]

Το απογευματάκι θα σας στείλω.

6.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

4:30 μ.μ.

Καλησπέρα σας

[...]

Πολύ όμορφο το ποίημα σας:

ΜΠΟΥΡΑΣ ΒΙΝΤΕΟ
ΠΟΙΗΜΑ 2023.mp4

[...]

Μιλάτε για την Ανώτατη Δύναμη που δημιουργήσε το σύμπαν και που ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να πλησιάσει.

[...]

Ναι πιστεύω πως υπάρχουν αυτοί οι δύο κόσμοι, ο ορατός σε εμάς και ο μη ορατός.

[...]

Όταν αυτοί οι δύο κόσμοι τιμούν να πλησιάσουν ο ένας τον άλλον, τότε γίνονται οι ανακατατάξεις και τα φαινόμενα τα κλιματικά.

[...]

Βέβαια βάζουμε κι εμείς το χεράκι μας....

[...]

Θεωρώ πως αυτοί οι δύο κόσμοι είναι σαν το σχήμα του απείρου

[...]

Δεν ξέρω αν σας το περιγράψω σωστά.

[...]

Εκεί που τέμνονται οι δύο κόσμοι, εκεί υπάρχουν οι ψυχές, όσων φεύγουν από τον εδώ κόσμο.

[...]

Θεωρώ πως από εκεί όσοι μπορούν να δουν, περνούν τα μηνύματα.

[...]

Δεν ξέρω αν σας το εξηγώ σωστά

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): ΤΕΛΕΙΑ. ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ. ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ... μου δίνεις ιδέες για μια πρωτότυπη διαδραστική θεατρική γραφή.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Αισθάνομαι λοιπόν πως όλα αυτά έχουν ένα συνδετικό κρίκο.

[...]

Ναι θα μου άρεσε να αγγίξουμε αυτό το θέμα

[...]

Θεωρώ πως υπάρχουν μορφές αέρινες αλλά και σκιερές.

[...]

Είναι λοιπόν στο θέλω μας, να επιλέξουμε ποιες θα ακολουθήσουμε....ποιες μας εκφράζουν.

[...]

Οι αέρινες...διαφανές...είναι αυτές που μας λυτρώνουν.

[...]

Οι σκιερές είναι αυτές...που μας πιέζουν...

μας επιβάλουν τα θέλω τους.

[...]

Από αυτό το δεύτερο σύμπαν, έρχονται λοιπόν τα εξωγήινα μηνύματα

[...]

Αυτά που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε.

[...]

Παρά μόνο εάν έχουμε το σθένος και τη θέληση να το κάνουμε... δουλεύοντας τον νου.

[...]

Το ανθρώπινο μυαλό θεωρώ πως έχει φοβερές δυνατότητες όταν εκγυμναστεί.

[...]

Μπορεί να ελέγξει πολλά πράγματα, αφού το ίδιο παράγει ενέργεια.

[...]

Άρα ο νους μας και η ψυχή μας είναι αυτά τα Θεία Δώρα, που μας έδωσε ο Θεός μας.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης): Συμφωνώ. Καλό απόγευμα. Τα λέμε πάλι αύριο. Ωραία πάει.

7.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Δευ 7:08 μ.μ.

[...]

Ο νους λοιπόν και η ψυχή, όταν ενωθούν κάνουν αριστουργήματα.

[...]

Κάτι σαν αυτόν τον Μονόλογο....ΧΑ χα...ας πούμε.

[...]

Άρα ...Νους+Ψυχή+σώμα=Θείο Δώρο=ολοκλήρωση οντότητας

[...]

Όταν λοιπόν το καταλάβουμε αυτό, τότε περνάμε στο δεύτερο επίπεδο.

[...]

Εκεί η Θεία Δύναμη, μας διαχωρίζει.

[...]

Η μας βάζει να επιλέξουμε πιο δρόμο θα ακολουθήσουμε...

[...]

Βέβαια όλα αυτά, λίγοι τα καταλαβαίνουν, καθώς και πολλοί θα τα επικρίνουν.

[...]

Το θέμα είναι να σωθούν ως εξίσωση....και όσοι το κατάλαβαν καλώς.

[...]

Τι λέτε για αυτά;

[...]

Δευ 11:01 μ.μ.

[...]

Τι λέτε, το παρα-προχώρησα το θέμα;

[...]

Μπήκα μέσα στο Google και διάβασα για την παραψυχολογία.

[...]

Είναι επιστήμη που δεν την παραδέχονται παρόλο που είναι πολύ παλιά.

[...]

Αγγίζει λέτε κάποιο κοινό;

[...]

Η είναι πολύ προχωρημένο για να το δεχτεί ο θεατής;

[...]

**Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): ΚΑΛΗΜΕΡΑ.
ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ. ΈΧΕΙ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ.**

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Τετ 7:20 μ.μ.

Καλησπέρα σας

[...]

Τετ 7:53 μ.μ.

<https://www.codexparanormal.com/post/2018/06/01/-ce-a8-cf-85-cf-87-ce-bf-ce-b2-ce-bf-ce-bb-ce-af-ce-b1-ce-9f-ce-b9-ce-ba-cf-81-cf-85-ce>

[...]

(Ο χρήστης Βαρβαρα ακύρωσε την αποστολή ενός μηνύματος)

[...]

Ψυχοβολία

[...]

Διαβάστε το παραπάνω κείμενο είναι σχετικό με το θέμα μας

[...]

Μιλάει για τις συχνότητες που εκπέμπει ο εγκέφαλος μας

[...]

Τετ 9:07 μ.μ.

[...]

Οι κρυμμένες δυνάμεις του εγκεφάλου

[...]

Τετ 9:38 μ.μ.

Στείλατε

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής): Θα το δω αύριο από το γραφείο. Καλήν αυγήν.

B. (γράφει στο κινητό της, στέλνοντας μήνυμα στο messenger):

Είναι πολύ ενδιαφέροντα

[...]

Συνεχίζω και ενημερώνομαι

[...]

Οκ καλό σας βράδυ

[...]

Θα σας αναφέρω ένα παράδειγμα

[...]

Ο εγκέφαλος μας εκπέμπει από μόνος του συχνότητες, οι οποίες επηρεάζουν το περιβάλλον, ακόμα και με το DNA μας.

[...]

(Ο χρήστης Βαρβαρα ακύρωσε την αποστολή ενός μηνύματος)

[...]

(Ο χρήστης Βαρβαρα ακύρωσε την αποστολή ενός μηνύματος)

[...]

(Ο χρήστης Βαρβαρα ακύρωσε την αποστολή ενός μηνύματος)

[...]

Άρα με τα εμβόλια που κάναμε θέλησαν να αλλάξουν την φυσική ροή των πραγμάτων.

[...]

Μέσω λοιπόν του DNA μας, θέλησαν να κόψουν την ροή του φυσικού κύκλου η να την παραμορφώσουν.

[...]

Με σκοπό τι;

[...]

Να σταματήσει η ανθρώπινη εξέλιξη;

[...]

Να εμποδίσουν το ανθρώπινο μυαλό να εξελιχθεί, ώστε να ελέγχουν αυτοί που θέλουν την μάζα;

[...]

Βάλανε λοιπόν ένα νοητό τοιχίο στην ανθρώπινη εξέλιξη.

[...]

Αυτοί λοιπόν που θεωρούν ότι ελέγχουν την ανθρωπότητα θέλησαν να εμποδίσουν τον ανθρώπινο νου να προχωρήσει σε βαθύτερα επίπεδα.

[...]

Διότι εδώ και αρκετές εκατονταετίες θέλησαν να ελέγξουν τον πληθυσμό και τον άνθρωπο σύμφωνα με το περιβάλλοντα χώρο του.

[...]

Θα τους το επιτρέψουμε αυτό;

[...]

Τα συμπεράσματα...δικά σας

[...]

Αυτά θεωρώ πως πρέπει να ολοκληρώνουν τον Μονόλογό μου.

[...]

Όταν βρεθούμε από κοντά, θα σας πω τρία παραδείγματα πάνω σε αυτά που προανέφερα, που μου έτυχαν κυριολεκτικά...

[...]

Απλά δεν θέλω να τα αναφέρω εδώ.

[...]

Ελπίζω να τα βρείτε όλα αυτά ενδιαφέροντα.

[...]

Σας ευχαριστώ...περιμένω την απάντησή σας

[...]

Πραγματικά, με τρώει η περιέργεια για την απάντησή σας.

[...]

Καλό ξημέρωμα.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνης):

(Μήνυμα στους Β. Αγουρίδα) 0:59 π.μ.

**ΥΠΕΡΟΧΑ!!! ΜΕ ΑΥΤΟ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΜΑΣ.
ΑΡΧΙΖΩ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ ΕΝΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΘΑ ΤΟ ΈΧΩ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΕΙ. Τα λέμε...**

8.

Φωνή συγγραφέα (από μεγάφωνο, εκτός σκηνής):

Με λένε «φαφλατά». Και μπορεί να έχουν δίκιο. Για αυτό σβήνω την παρουσία μου (όσο μπορώ). Από μικρός όμως, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ακούω προσεκτικά τους άλλους. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΑΩ!!! Αποφεύγω να τους κρίνω. Όλοι μας αδύναμα πλάσματα είμαστε. Πλάσματα τού ιδίου Δημιουργικού Ελλόγου Φωτός. Στο παιχνίδι τής τυφλόμυγας βρεθήκαμε εδώ, σε αυτόν τον πανέμορφο πλανήτη, που τον καταστρέφουμε καθημερινώς ΜΕ ΛΟΓΙΑ, ΈΡΓΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ... Άνθρωποι σαν την Β. Αγουρίδα με κάνουν και κλαίω, γιατί είναι ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΙ, ΚΑΛΟΙ ΚΙ ΑΓΑΘΟΙ, ΚΑΛΟΠΡΟΑΙΡΕΤΟΙ, ΔΟΤΙΚΟΙ, ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ, ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ, ΤΡΕΧΟΥΝ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ, ΣΥΜΠΑΣΧΟΥΝ... Έτσι, από εκτίμηση – και για δραματουργικούς λόγους – άφησα αυτή την συνομιλία σχεδόν αμάλαγη. Είναι περισσότερο ζωντανός έτσι ο μονό-λόγος αυτής τής φωτεινής ψυχούλας. Ας την ακούσουμε τώρα να μας ξεδιπλώνει το όραμά της για τον κόσμο.

9. ΒΑΡΒΑΡΑ ΑΓΟΥΡΙΔΑ: Ναι, νιώθω κάπως άβολα. Είν' αλήθεια. Είναι άλλο να μιλάς εμπιστευτικά με έναν φίλο, που σε νιώθει και σε καταλαβαίνει κι άλλο να ανοίξεις την ψυχούλα σου σε ένα ξένο. Όχι πως είστε ξένοι. Δεν θέλω να σας προσβάλλω. Αφού ήρθατε έως εδώ το θεωρώ ιερό. Επιλέξατε να με ακούσατε. Ή η Τύχη σάς οδήγησε μέχρις εδώ για έναν λόγο που τώρα δεν καταλαβαίνετε, ίσως. Λογικό... Δεν λέω. Όμως κι εγώ τι να σας πω; Πώς να ξεδιπλώσω την αθώα ψυχούλα μου την παιδική και να την απλώσω στο χαλί να την πατήσετε; Βεβαίως, ο καλός μας συγγραφέας από εδώ (όχι, εκεί είναι, στο τέλος τής σκηνής, στο βάθος τής αίθουσας, στο σκοτάδι, διακριτικός, όπως πάντα... Όμως ο καλός αυτός ανθρωπάκος, γλυκούλης και χαμογελαστός, ακόμα και στα δύσκολά του... Ο δάσκαλος αυτός με βοήθησε να ξεπεράσω την φυσική συστολή μέσα μου, να πάρω μια βαθιά ανάσα, τρεις βαθιές ανάσες για την ακρίβεια και να βρεθώ τώρα εδώ μπροστά σας, face to face (που λέμε στο χωριό μου)...

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ α-Πείρω ΘΕΩ ΔΟΞΑ!!!

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας ευγνώμων για το ανεκτίμητο δώρο τής ζωής και τής πολύτιμης υγείας.

<https://konstantinosbouras.gr>

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

Ο Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας γεννήθηκε το 1962 στην Καλαμάτα κι από το 1977 ζει στην Αθήνα. Συγγραφέας 52 εκδοθέντων βιβλίων, κριτικός θεάτρου και βιβλιοκριτικός. Αριστούχος διδάκτωρ τού Τμήματος Μετάφρασης και Διερμηνείας τού Ιονίου Πανεπιστημίου (2019). Είναι διπλωματούχος μηχανολόγος μηχανικός τού Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (1985), αριστούχος τού Τμήματος Θεατρικών Σπουδών τού Πανεπιστημίου Αθηνών (1994) και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος θεατρολογίας τού γαλλικού Πανεπιστημίου Paris III - La nouvelle Sorbonne (D.E.A. Etudes Théâtrales). Δίδαξε το 2020 και το 2021 θεατρική κριτική στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διδάσκει στο Ινστιτούτο Επιμόρφωσης τής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης. Εμπνεύστηκε. Καθιέρωσε το ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ που συνεχίζει αδιάλειπτα τις εργασίες του από το 2022. Αρθρογραφεί σε εφημερίδες και σε πάμπολλα λογοτεχνικά περιοδικά. Θεατρικά του έργα με αρχαιοελληνικά θέματα και για την Κρίση παριστάνονται εντός κι εκτός Ελλάδος.

E-mail: konstantinosbouras@gmail.com

Web-site: <https://konstantinosbouras.gr>

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ:

- 1. Η καθυστερημένη γέννα**
- 2. Στον προθάλαμο τού
οδοντιάτρου**
- 3. Καλησπέρα σας!!!**

